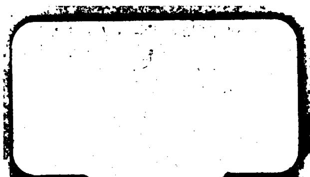

ΑΠΛΟΥΝ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ.

Λάβετε παιδείαν καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκιμασμένον. Παροιμ. η'. 10.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ,

Ἐκ τῆς Ἀμερικανῆς Τυπογραφίας,
Διευθυνομένης παρὰ τοῦ Αἰδεσίμου Δανιὴλ Τέμπλου.

1838.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΣΥΛΛΑΒΑΙ, ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ
ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π
ρ	σ ς	τ	υ	φ	χ	ψ	ω

α

ε . . . . αι

ο, ω

η, ι, υ . . . ει, οι, υι

ου

αυ, ευ, ηυ

εϊ, οϊ, υϊ αϊ, οϋ, αϋ, εϋ, ηϋ

αβ	εβ	ηβ	ιβ	οβ	υβ	ωβ
βα	βε	βη	βι	βο	βυ	βω
αγ	εγ	ηγ	ιγ	ογ	υγ	ωγ
γα	γε	γη	γι	γο	γυ	γω
αδ	εδ	ηδ	ιδ	οδ	υδ	ωδ
δα	δε	δη	δι	δο	δυ	δω
αζ	εζ	ηζ	ιζ	οζ	υζ	ωζ
ζα	ζε	ζη	ζι	ζο	ζυ	ζω
αθ	εθ	ηθ	ιθ	οθ	υθ	ωθ

θα	θε	θη	θι	θο	θυ	θω
ακ	εκ	ηκ	ικ	οκ	υκ	ωκ
κα	κε	κη	κι	κο	κυ	κω
αλ	ελ	ηλ	ιλ	ολ	υλ	ωλ
λα	λε	λη	λι	λο	λυ	λω
αμ	εμ	ημ	ιμ	ομ	υμ	ωμ
μα	με	μη	μι	μο	μυ	μω
αν	εν	ην	ιν	ον	υν	ων
να	νε	νη	νι	νο	νυ	νω
αξ	εξ	ηξ	ιξ	οξ	υξ	ωξ
ξα	ξε	ξη	ξι	ξο	ξυ	ξω
απ	επ	ηπ	ιπ	οπ	υπ	ωπ
πα	πε	πη	πι	πο	πυ	πω
αρ	ερ	ηρ	ιρ	ορ	υρ	ωρ
ρα	ρε	ρη	ρι	ρο	ρυ	ρω
ας	ες	ης	ις	ος	υς	ως
σα	σε	ση	σι	σο	συ	σω
ατ	ετ	ητ	ιτ	οτ	υτ	ωτ
τα	τε	τη	τι	το	τυ	τω
αφ	εφ	ηφ	ιφ	οφ	υφ	ωφ
φα	φε	φη	φι	φο	φυ	φω
αχ	εχ	ηχ	ιχ	οχ	υχ	ωχ
χα	χε	χη	χι	χο	χυ	χω
αψ	εψ	ηψ	ιψ	οψ	υψ	ωψ
ψα	ψε	ψη	ψι	ψο	ψυ	ψω
βαι	βει	βου	βυι	γαυ	γευ	γοι
δηυ	δαι	δου	δει	εις	ουκ	ειν
ζευ	ζηυ	ζαι	θου	θυι	και	κοι

λαι	λαυ	λει	μευ	μοι	μου	μυι
ναι	νει	νου	ξαυ	ξευ	πυι	πευ
φου	φει	αιχ	χευ	χοι	ψαυ	ψυι

θαϊ	θαϋ	θεϊ	νοϊ	νυϊ	νοϋ	ξεϋ
ξηϋ	ποϊ	πεϊ	παϋ	ραϊ	ρεϋ	ροϋ
σεϊ	σαϋ	σαϊ	τοϊ	τυϊ	ταϊ	τεϋ

βαλ	βελ	βολ	βιλ	δητ	δυπ	δωπ
δερ	δαρ	μηκ	μεν	κεν	κειν	φεις
νοις	νους	ποξ	σαξ	ραξ	λαν	ταρ
θολ	κοζ	φαρ	φωψ	μαν	καλ	σαφ
πυρ	γαρ	γαλ	καν	καμ	κουρ	της

κνα	γρε	γρυ	κνο	γρου	βδα	βρε
βρυ	βδο	χθει	βδε	χθι	χθε	χνου
κται	κτει	κτα	πτου	χλα	χλυι	χλη
γρα	γρευ	πρα	πρου	τρα	τρει	τρη
κρα	κρυ	κρυι	δρα	σνω	πλη	πλου
τρε	σκω	πνου	πτε	σνου	πλο	φλου
φλυ	κλαυ	βλοι	σθο	στου	γκε	τσει
θλο	βλω	βλου	σθου	μπα	γγο	γκυ
θλι	κλη	γλα	στα	μπω	γγου	στοι
χλαι	κλαι	γλε	στε	μποι	τζα	σθι
τλε	βλα	σθε	στυ	στε	τσι	βλευ

κροπ	φλους	δρωψ	τρωξ	βρους	κρημ
πραξ	βρας	πλειξ	σπαρ	σλης	δρην
γραιξ	δρον	σταχ	χροπ	φλυμ	πλοξ

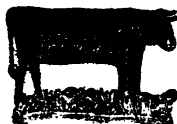
σκλα σκλαι σκλι σκλε σκλη σκλου
στρου στρη στρε στρι στραι στρα
σπλε σπλη σπλου σπλι σπλαυ σπλευ

παι-δί-ον.

δέν-δρον.

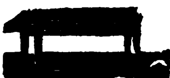

ὀ-ψά-ρι-ον.

οἶ-κος.

ἀ-γε-λάς.

βι-βλί-ον.

πρό-βα-τον.

τρά-πε-ζα.

πά-λα.

κα-θέ-κλα.

κον-δύ-λι-α.

ἀ-πί-δι-ον.

κου-πά-κι-ον.

μῆ-λον.

κε-ρά-σι-ον.

πο-τή-ρι-ον.

λύ-χνοι.

ἄ-γκι-στρα.

ἀ-ε-τ ὀ ς·

πε-τᾷ ὑ-ψη-λά.

κ υ-ψ έ-λ η·

κα-τοι-κί-α τῶν
με-λισ-σῶν.

μ α ϊ-μ ο ῦ·

ἀ-γα-πᾷ νὰ μι-μῆ-ται.

δ ο ρ-κ ά-δ ι-ο ν·

τρέ-χει γρή-γο-ρα.

τ ρ ά-γ ο ς·

ἔ-χει μα-κρὰ γέ-νεια.

λ ύ γ ξ,

ἢ

ἀ·γρι-ό-κα-τος.

ῥ ό-δ ο ν,

ἢ

τρι-αν-τά-φυλ-λον.

ἱ-ε-ρ ά-κ ι-ο ν·

ἁρ-πά-ζει τὰς ὄρ-νι-θας.

ὀ ρ-τ ύ-κ ι-ο ν·

ἔ-χει κρέ-ας νό-στι-μον.

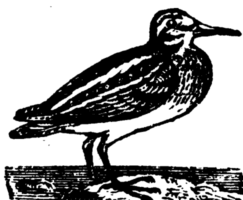

ἔ-λ α-φ ο ς·

φο-βεῖ-ται πο-λύ.

ξ υ-λ ό-κ ο-τ α·

κο-λυμ-βᾷ κα-λά.

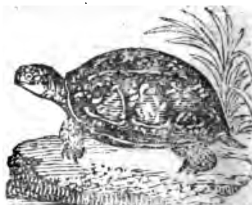
ὄ-ν α-γ ρ ο ς·

ὡ-ραῖ-ον ζῶ-ον.

χ ε-λ ώ-ν η·

ζῇ καὶ εἰς τὴν ξη-ρὰν
καὶ εἰς τὴν θά-λασ-σαν.

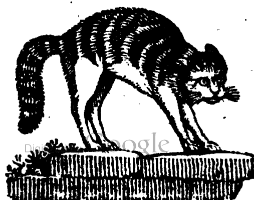
κ ο-κ ο-β ά-γ ι α·

φω-νά-ζει τὴν νύ-κτα.

κ ά-τ α·

φαί-νε-ται πολ-λὰ
θυ-μω-μέ-νη.

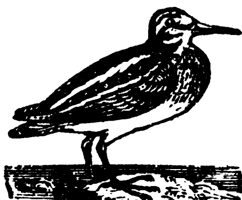
Γράμματα.		Ὀνόματα.
α α	Α Α	ἄλ-φα.
β β ϐ	Β Β	βῆ-τα.
γ γ	Γ Γ	γάμ-μα.
δ δ	Δ Δ	δέλ-τα.
ε ε	Ε Ε	ἐ-ψι-λόν.
ζ ζ	Ζ Ζ	ζῆ-τα.
η η	Η Η	ἦ-τα.
ϑ ϑ θ	Θ Θ	ϑῆ-τα.
ι ι	Ι Ι	ἰ-ῶ-τα.
ϰ ϰ	Κ Κ	ϰάπ-πα.
λ λ	Λ Λ	λάμ-βδα.
μ μ	Μ Μ	μῦ.
ν ν	Ν Ν	νῦ.
ξ ξ	Ξ Ξ	ξῖ.
ο ο	Ο Ο	ὀ-μι-ϰρόν.
ϖ ϖ	Π Π	πῖ.
ϱ ρ	Ρ Ρ	ῥῶ.
σ ς σ ς	Σ Σ	σίγ-μα.
τ τ	Τ Τ	ταῦ.
υ υ	Υ Υ	ὐ-ψι-λόν.
φ φ	Φ Φ	φῖ.
χ χ	Χ Χ	χῖ.
ψ ψ	Ψ Ψ	ψῖ.
ω ω	Ω Ω	ὠ-μέ-γα.

ΒΑ	ΒΟΙ	ΒΟΥ	ΓΕ	ΓΕΥ	ΓΑ	ΔΩ
ΔΥ	ΔΙ	ΖΗ	ΗΥ	ΟΥ	ΚΑ	ΛΑ
ΜΟΙ	ΝΕΙ	ΘΕ	ΘΟ	ΞΩ	ΞΥ	ΠΑ
ΠΟ	ΡΙ	ΡΕΙ	ΣΙ	ΣΑΥ	ΤΕ	ΦΟΥ
ΧΑ	ΧΩ	ΨΩ	ΨΟΙ	ΥΙ	ΛΗΥ	ΜΩ

ȣ=ου. ϗ=ϰαί. ϛ=στ.

ξ υ-λ ό-κ ο-τ α·

κο-λυμ-βᾷ κα-λά.

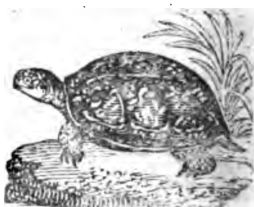
ὄ-ν α-γ ρ ο ς·

ὡ-ραῖ-ον ζῶ-ον.

χ ε-λ ώ-ν η·

ζῇ καὶ εἰς τὴν ξη-ρὰν
καὶ εἰς τὴν θά-λασ-σαν.

κ ο-κ ο-β ά-γ ι α·

φω-νά-ζει τὴν νύ-κτα.

κ ά-τ α·

φαί-νε-ται πολ-λὰ
θυ-μω-μέ-νη.

Γράμματα.			Ὀνόματα.
α α	. . .	Α Α	. . . ἄλ-φα.
β β ϐ	. . .	Β Β	. . . βῆ-τα.
γ γ	. . .	Γ Γ	. . . γάμ-μα.
δ δ	. . .	Δ Δ	. . . δέλ-τα.
ε ε	. . .	Ε Ε	. . . ἐ-ψι-λόν.
ζ ζ	. . .	Ζ Ζ	. . . ζῆ-τα.
η η	. . .	Η Η	. . . ἦ-τα.
ϑ ϑ θ	. . .	Θ Θ	. . . ϑῆ-τα.
ι ι	. . .	Ι Ι	. . . ἰ-ῶ-τα.
κ κ	. . .	Κ Κ	. . . κάπ-πα.
λ λ	. . .	Λ Λ	. . . λάμ-βδα.
μ μ	. . .	Μ Μ	. . . μῦ.
ν ν	. . .	Ν Ν	. . . νῦ.
ξ ξ	. . .	Ξ Ξ	. . . ξῖ.
ο ο	. . .	Ο Ο	. . . ὀ-μι-κρόν.
π π	. . .	Π Π	. . . πῖ.
ϱ ρ	. . .	Ρ Ρ	. . . ῥῶ.
σ ς σ ς	. . .	Σ Σ	. . . σίγ-μα.
τ τ	. . .	Τ Τ	. . . ταῦ.
υ υ	. . .	Υ Υ	. . . ὔ-ψι-λόν.
φ φ	. . .	Φ Φ	. . . φῖ.
χ χ	. . .	Χ Χ	. . . χῖ.
ψ ψ	. . .	Ψ Ψ	. . . ψῖ.
ω ω	. . .	Ω Ω	. . . ὠ-μέ-γα.

ΒΑ	ΒΟΙ	ΒΟΥ	ΓΕ	ΓΕΥ	ΓΑ	ΔΩ
ΔΥ	ΔΙ	ΖΗ	ΗΥ	ΟΥ	ΚΑ	ΛΑ
ΜΟΙ	ΝΕΙ	ΘΕ	ΘΟ	ΞΩ	ΞΥ	ΠΑ
ΠΟ	ΡΙ	ΡΕΙ	ΣΙ	ΣΑΥ	ΤΕ	ΦΟΥ
ΧΑ	ΧΩ	ΨΩ	ΨΟΙ	ΥΙ	ΛΗΥ	ΜΩ

ȣ=ου. ϗ=καί. ϛ=στ.

ζω-ή	ὅ-τε	ἔ-χω	εἶ-μαι
ὄ-χι	ἔ-ξω	ἴ-σα	Ἄν-να
ἐ-πί	ἠ-χώ	ὥ-ρα	οὔ-τε
ἀ-πό	ἐ-γώ	ἐ-σύ	μυῖ-α
ἄ-νω	ὅ-λος	ἀ-ήρ	οὕ-τω
ἴ-δε	ἤ-θη	μί-α	ἔ-τι
ἰ-δῶ	ὕ-λη	ἤ-δη	ὅ-που
χά-ος	πά-γος	Ἥ-ρα	εἴ-θε
Θε-ός	γά-λα	αὐ-γή	αἷ-μα
ζά-λη	θύ-ρα	σο-φός	και-ρός
κά-τω	νε-ρόν	κό-ρη	ξη-ρά
κα-λός	μῆ-λον	μαῦ-ρος	υἱ-ός
λάκ-κος	κρύ-ος	μῆ-κος	βρο-χή
πλευ-ρόν	πρᾶγ-μα	στό-μα	σώ-φρων
ὀ-κτώ	πέ-τρα	πλά-τος	ῥεῦ-μα
ὕ-πνος	τό-πος	ψαλ-μός	ψεῦ-δος
φύλ-λον	νύμ-φη	ὕ-ψος	ῥά-πτης
κτί-στης	δρό-μος	στε-γνός	στε-νός
ξύ-στρα	πνεῦ-μα	πλῆ-θος	τοῖ-χος
φό-νος	ῥοῦ-χον	κάμ-πος	βρον-τή
τρώ-γω	κά-μνω	λέ-γω	τρέ-χω
στέ-κω	πη-δῶ	πα-τῶ	τι-μῶ
κλαί-ω	χά-σκω	φυ-σῶ	φεύ-γω
στρώ-νω	δεί-χνω	γνέ-θω	κλώ-θω
ῥά-πτω	δει-πνῶ	ἀρ-γῶ	λα-λῶ
φθο-νῶ	μι-σῶ	πε-τῶ	τρυ-πῶ
σπρώ-χνω	κεν-τῶ	προ-χθές	πο-λύς
ἄλ-λος	πρῶ-τος	τρί-τος	πέμ-πτος
[illegible]ς	εὐ-χή	αὐ-λή	γυ-νή

ἀ-νήρ	οὐ-ρά	αὐ-γόν	ἄ-ξων
πα-τήρ	μή-τηρ	πα-τρίς	μοῦ-σα
γλῶσ-σα	πρᾶ-ξις	φθό-νος	ἔκ-τος

ἀ-γά-πη	σο-φί-α	ἅ-γι-ος
φρό-νι-μος	ἔξ-ο-χος	ἕ-βδο-μος
θά-να-τος	ἄν-θρω-πος	ἀ-νά-γκη
στέ-κο-μαι	πα-τοῦ-μαι	ἄ-νοι-ξις
θαύ-μα-τα	ἀ-η-δών	μι-σοῦ-μαι
ἄ-γγε-λος	οὐ-ρα-νός	βάρ-βα-ρος
ἥ-λι-ος	εἴ-δω-λον	φθο-νοῦ-μαι
κερ-δαί-νω	κλή-μα-τα	κτί-ρι-α
εὑ-ρί-σκω	λαμ-πά-δες	ἐξ-ο-χαί
ἀ-νοί-γω	σε-λή-νη	Ἑλ-λη-νίς
ἐμ-πο-ρῶ	γέν-νη-μα	γεν-νή-τωρ
εὐ-σε-βής	μη-τρυι-ά	παι-δί-ον
νό-στι-μος	πό-λε-μος	ὕ-ψι-στος
χώ-μα-τα	ὡ-ραῖ-ος	ἄ-σχη-μος
ἄ-νο-στος	γλυ-κεῖ-α	ψυ-χρό-της
ἐμ-βαί-νω	κα-τοι-κῶ	προ-πα-τῶ
κεν-τοῦ-μαι	στα-θε-ρός	ἐκ-βαί-νω
πλού-σι-ος	δυ-να-τός	σύν-νε-φα
φα-λα-κρός	σύν-τρο-φος	χει-μῶ-νες
κράβ-βα-τος	στρέ-φο-μαι	ἔρ-χο-μαι
ἄ-λυ-τος	ἄ-δε-τος	εὔ-μορ-φος
ἄ-ρι-στος	κάλ-λι-στος	κα-μά-ρα
θε-α-τής	ἐν-το-λή	Τε-τάρ-τη
Δευ-τέ-ρα	Σάβ-βα-τον	ὑ-γεί-α
στό-μα-χος	ἀν-θη-ρός	θά-λα-μος

διδάσκαλος → δι-δά-σκα-λος	ἀ-λη-θι-νός
λι-θο-γρά-φος	ἀ-μαρ-τω-λός
βα-σί-λισ-σα	κα-τα-στρο-φή
ἀν-ά-ξι-ος	κα-τή-χη-σις
Κυ-δω-νί-αι	Ἀλ-φα-βη-τά-ρι-ον
Δε-κέμ-βρι-ος	δι-όρ-θω-σις
πα-ρα-πο-νοῦ-μαι	πα-ρα-κί-νη-σις
Κυ-ρι-α-κή	ῥο-δά-κι-να
στα-φύ-λι-α	στο-λί-δι-α
φο-ρέ-μα-τα	με-τά-ξι-ον
χρη-στο-ή-θης	Ἰ-α-νου-ά-ρι-ος
κα-τα-πλα-κό-νω	βι-βλι-ά-ρι-α
Ἰ-ού-λι-ος	ἀ-νε-μο-στρό-βι-λος
κα-λα-μά-ρι-ον	λε-ον-τά-ρι-ον
ὁ-μό-δου-λος	ὁ-μοι-ό-της
μα-θή-τρι-α	δι-δα-σκά-λισ-σα
γεν-νή-το-ρες	μα-κά-ρι-ος
μα-χαί-ρι-ον	πα-ρα-κο-ή
με-ση-μέ-ρι-ον	με-σο-νύ-κτι-ον
κα-τά-χρη-σις	πα-ρα-βλέ-πο-μαι
γευ-μα-τί-ζω	κοι-μώ-με-νος
ἐξ-υ-πνοῦ-μαι	ἀ-να-παύ-ο-μαι
ἐν-δύ-νο-μαι	Φε-βρου-ά-ρι-ος
ἐξ-ο-δευ-τής	ἀ-να-γνώ-στης
πε-ρι-η-γη-τής	ἐ-πι-στά-της
νε-ρό-μυ-λος	κο-σκι-νί-ζω
πε-ρι-έρ-χο-μαι	κα-τα-σκευ-ά-ζω
κα-πνο-δό-χη	ἀρ-χι-τέ-κτων
Λευϊ-τι-κόν	Δευ-τε-ρο-νό-μι-ον

ΑΠΛΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Τί κάμνεις αὐτοῦ;
Παίζω μὲ τὰ παιδία.
Πρέπει νὰ τὰ ἀγαπᾷς· εἶναι φρόνιμα παιδία.
Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;
Διαβάζει τὸ βιβλίον του;
Κάμνει πολλὰ καλά.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Εἶναι ὁ πατήρ σου εἰς τὴν οἰκίαν;
Ὄχι, λείπει ἔξω· εἶναι εἰς τὴν ἐξοχήν.
Πότε θέλει ἐπιστρέψειν;
Αὔριον τὸ ταχύ.
Πρέπει νὰ ὑπακούῃς τὸν πατέρα σου.
Ναὶ, καὶ τὴν μητέρα μου.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἔχεις ἀδέλφια;
Ἔχω δύο ἀδελφοὺς, καὶ μίαν ἀδελφήν.
Ἐλπίζω ὅτι τἀγαπᾷς· ἐλπίζω ὅτι δὲν μαλόνετε.
Ὄχι, ποτέ· ἡ μάμμα με λέγει ὅτι δὲν πρέπει.
Εὖγε· εἶσαι καλὸν παιδίον.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἀκριβή μου, ποῦ εἶναι ἡ μάμμα σου;
Μοῦ ῥάπτει ἕνα φόρεμα.
Βλέπεις, ἀγάπη μου, πῶς κοπιάζει δι' ἐσέ;

Ναίσκε· μοῦ κάμνει ὅλα μου τὰ ῥοῦχα.
Σὺ λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷς.
Μάλιστα, καὶ νὰ τὴν ὑπακούω.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Τώρα εἶναι πρωΐ. Ὁ ἥλιος ἐκβῆκεν.
Εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Εἶναι ὡραία ἡμέρα.
Τὰ πουλία κελαδοῦν. Βλέπω τὰς φωλεάς των.
Δὲν πρέπει νὰ τὰς χαλάσῃς. Εἶναι ἁμαρτία νὰ βλάπτῃς τὰ πουλάκια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟΝ.

Πόσον εἶναι χαρούμενα! Πόσον ὡραῖα πτερά!
Ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε τόσον ὡραῖα. Ὁ Θεὸς τρέφει ὅλα τὰ πουλία καὶ ὅλα τὰ ζῶα.
Δὲν τρέφει καὶ τοὺς ἀνθρώπους;
Ναὶ, βέβαια· ὁ Θεὸς μᾶς κάμνει καλὸν καθ' ἡμέραν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ καλός. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν.
Εἶναι καὶ πολὺ μεγάλος.
Αὐτὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιον, τὸ φεγγάριον, καὶ ὅλα τὰ ἄστρα, καὶ τὴν γῆν.
Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν φοβώμεθα καὶ νὰ τὸν ὑπακούωμεν.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα. Ὁ Θεὸς εὑρίσκεται παντοῦ.
Ὁ Θεὸς ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ κάθε τι. Βλέπει

κάθε τι. Ἀκούει κάθε τι. Ἀγαπᾷ τὸ καλὸν, καὶ μισεῖ τὸ κακόν.

Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀρχὴν, καὶ ποτὲ δὲν θέλει λάβειν τέλος.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον εἰς ἓξ ἡμέρας. Ἀνεπαύθη δὲ τὴν ἑβδόμην, καὶ τὴν ἡγίασε.

Καὶ ἡμεῖς τὰς ἓξ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος χρεωστοῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα, τὴν δὲ Κυριακὴν νὰ ἡσυχάζωμεν.

Τὰ φρόνιμα παιδία δὲν ἀτακτοῦν τὴν Κυριακήν.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ἀθώους εἰς τὴν ἀρχήν.

Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος ἀνήρ; Ὁ Ἀδάμ.

Ποία δὲ ἦτον ἡ πρώτη γυνή; Ἡ Εὔα.

Ἔμειναν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἀθῶοι ὅλην των τὴν ζωήν;

Ὄχι· ὁ Θεὸς τοὺς ἐδιώρισε νὰ μὴ φάγωσιν ἀπὸ ἕνα καρπὸν, καὶ ἐκεῖνοι ἔφαγαν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Τί ἔπαθαν ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς ταύτης;

Ἔγιναν φύσει ἁμαρτωλοὶ, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν παράδεισον.

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς φύσει ἁμαρτωλοί;

Ναί· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἁμαρτωλοί.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Εἶναι ὥρα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον.

Τί κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον;

Ναίσκε· μοῦ κάμνει ὅλα μου τὰ ῥοῦχα.
Σὺ λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷς.
Μάλιστα, καὶ νὰ τὴν ὑπακούω.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Τώρα εἶναι πρωΐ. Ὁ ἥλιος ἐκβῆκεν. Εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Εἶναι ὡραία ἡμέρα. Τὰ πυλία κελαδῦν. Βλέπω τὰς φωλεάς των. Δὲν πρέπει νὰ τὰς χαλάσῃς. Εἶναι ἁμαρτία νὰ βλάπτῃς τὰ πουλάκια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟΝ.

Πόσον εἶναι χαρύμενα! Πόσον ὡραῖα πτερά! Ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε τόσον ὡραῖα. Ὁ Θεὸς τρέφει ὅλα τὰ πουλία καὶ ὅλα τὰ ζῶα.
Δὲν τρέφει καὶ τοὺς ἀνθρώπους;
Ναὶ, βέβαια· ὁ Θεὸς μᾶς κάμνει καλὸν καθ' ἡμέραν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ καλός. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶμεν.
Εἶναι καὶ πολὺ μεγάλος.
Αὐτὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιον, τὸ φεγγάριον, καὶ ὅλα τὰ ἄστρα, καὶ τὴν γῆν.
Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν φοβώμεθα καὶ νὰ τὸν ὑπακούωμεν.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα. Ὁ Θεὸς εὑρίσκεται παντοῦ.
Ὁ Θεὸς ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ κάθε τι. Βλέπει

κάθε τι. Ἀκούει κάθε τι. Ἀγαπᾷ τὸ καλὸν, ϰ μισεῖ τὸ κακόν.

Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀρχὴν, καὶ ποτὲ δὲν θέλει λάβειν τέλος.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον εἰς ἓξ ἡμέρας. Ἀνεπαύθη δὲ τὴν ἑβδόμην, καὶ τὴν ἡγίασε.

Καὶ ἡμεῖς τὰς ἓξ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος χρεωστοῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα, τὴν δὲ Κυριακὴν νὰ ἡσυχάζωμεν.

Τὰ φρόνιμα παιδία δὲν ἀτακτοῦν τὴν Κυριακήν.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ἀθώους εἰς τὴν ἀρχήν.

Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος ἀνὴρ; Ὁ Ἀδάμ.

Ποία δὲ ἦτον ἡ πρώτη γυνή; Ἡ Εὔα.

Ἔμειναν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἀθῶοι ὅλην των τὴν ζωήν;

Ὄχι· ὁ Θεὸς τοὺς ἐδιώρισε νὰ μὴ φάγωσιν ἀπὸ ἕνα καρπὸν, καὶ ἐκεῖνοι ἔφαγαν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Τί ἔπαθαν ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς ταύτης;

Ἔγιναν φύσει ἁμαρτωλοὶ, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν παράδεισον.

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς φύσει ἁμαρτωλοί;

Ναί· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἁμαρτωλοί.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Εἶναι ὥρα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον.

Τί κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον;

Μανθάνω νὰ διαβάζω.

Εἶναι καλὸν νὰ ἐξεύρῃ τις νὰ διαβάζῃ;

Ναὶ, βέβαια· ὅλοι πρέπει νὰ ἐξεύρωσι νὰ διαβάζωσι.

Διατί; Διὰ νὰ διαβάζωσι τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ.

Τί λέγει αὐτὸ τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ;

Μᾶς λέγει τί πρέπει νὰ κάμνωμεν διὰ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς, καὶ διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν παράδεισον, ὅταν ἀποθάνωμεν.

Τί γινόμεθα, ὅταν ἀποθάνωμεν;

Τὰ μὲν σώματά μας βάλλονται εἰς τὸν τάφον, αἱ δὲ ψυχαί μας ὑπάγουν εἰς τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος τὰς ἔδωκε.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τέκνον μου, σέβου τὸν Θεόν.

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Ἀγάπα τοὺς ἀδελφούς σȣ ϗ τὰς ἀδελφάς σȣ.

Ὅ,τι σὺ μισεῖς, εἰς ἄλλον μὴ τὸ κάμῃς.

Μάνθανε πάντοτε τὸ καλόν.

Κάμνε ὡς σὲ προστάζουν οἱ γονεῖς σου.

Ποτὲ μὴ λέγῃς τὸ ψεῦδος· πάντοτε ἀγάπα τὴν ἀλήθειαν.

Κανένα μὴ καταφρονῇς· δεῖχνε καλοσύνην πρὸς ὅλους.

Ἐὰν σὲ παρακινῇ τὶς νὰ πράξῃς κακὸν, πρόσεχε μὴ τὸ κάμῃς.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Φίλτατοι μαθηταὶ, γενῆτε καλὰ παιδία, προσέχετε καθεὶς εἰς τὸ βιβλίον του, ἀγαπᾶτε τὸ σχολεῖον, καὶ ἀγωνίζεσθε νὰ προκόπτετε.

Μὴ διαβάζετε ποτὲ κακοήθη ϗ ἄσεμνα βιβλία.
Στολίζετε τὸν ἑαυτόν σας μὲ παντοῖα μαθήσεως εἴδη.
Ἐὰν ἦσθε φιλομαθεῖς, θέλετε γίνειν καὶ πολυμαθεῖς.
Μὴ κακολογεῖτε ποτὲ τινά· μὴ παίζετε μὲ κακὰ παιδία· μὴ λέγετε ἄσχημα λόγια εἰς τὸ παιγνίδιον· ἐξοδεύετε καλῶς τὸν καιρόν σας· ζῆτε εἰρηνικὰ, ϗ ἀποφεύγετε πᾶσαν φιλονεικίαν. Οὕτω θέλετε εἶσθαι ἀξιαγάπητοι μὲν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, εὐτυχεῖς δὲ εἰς τὴν μέλλουσαν.
Ποτὲ μὴ προφέρετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς σέβας βαθύτατον.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἡ παροῦσα ζωὴ δὲν εἶναι μακρὰ, ἀλλ' ἡ μέλλουσα εἶναι ἀτελεύτητος.
Πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ διὰ τοὺς ὅσοι μᾶς μισοῦν.
Πρέπει νὰ θέλωμεν τὸ καλὸν καὶ τῶν φίλων καὶ τῶν ἐχθρῶν μας.
Κακὸν εἶναι τὸ τέλος τῆς διεστραμμένης ζωῆς.
Ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι εὐτυχὴς ποτὲ, οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν νύκτα.
Διὰ νὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, ἀφοῦ ἀποθάνωμεν, πρέπει νὰ ἤμεθα εὐσεβεῖς, ἐνῷ ζῶμεν.
Κανεῖς δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἴπῃ, ' Δὲν ἡμάρτησα ποτέ·' διότι δὲν εἶναι κανεῖς, ὅστις δὲν ἀφῆκε κάμμίαν φορὰν τὸν καλὸν δρόμον.
Ἔμπροσθεν τȢ Θεοῦ εἴμεθα ὅλοι ἁμαρτωλοί.
Ἡ ἁμαρτία θέλει μᾶς φέρειν ἕως εἰς τὴν ταλαιπωρίαν καὶ εἰς τοὺς στεναγμούς.
Ἂν ἔκαμες κακὸν, ἐξομολογήσȢ τὴν ἁμαρτίαν σου· διότι, ἂν τὴν κρύψῃς, θέλεις τὴν κάμειν διπλασίως.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Τὸ καλὸν παιδίον δὲν ψεύδεται, δὲν ὀμνύει, δὲν κλέπτει, δὲν παρακούει τοὺς γεννήτοράς του. Εἶναι καλὸν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ χαίρει ἀναγινῶσκον τὸ βιβλίον του. Ὅταν σηκόνεται ἀπὸ τὴν κλίνην, νίπτει καθαρῶς τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον, κτενίζει τὰ μαλλία, λέγει τὴν προσευχήν του, κ̇ ἔπειτα τρέχει εἰς τὸ σχολεῖον, χωρὶς ν' ἀργοπορῇ παῖζον εἰς τὸν δρόμον, ὡς τὰ κακὰ παιδία.

Ὅταν τὰ καλὰ ἀγόρια κ̇ κοράσια εὑρίσκωνται εἰς τὸ σχολεῖον, σπουδάζουν μὲ προσοχὴν τὰ βιβλία των, καὶ προσπαθοῦν νὰ μάθωσιν ἐντελῶς τὴν ἀνάγνωσιν κ̇ ὀρθογραφίαν. Αὐτὰ δὲν παίζουν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν δὲ ἦναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, στέκουν ἢ κάθηνται ἥσυχα· καὶ ὅταν ἦναι εἰς τὴν οἰκίαν, ἀναγινώσκουν καλόν τι βιβλίον, διὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεός.

Ὡς δὲ πρὸς τὰ ἀγόρια καὶ κοράσια, ὅσα δὲν μελετοῦν τὰ μαθήματά των, καὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν ἐκκλησίαν οὔτε τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ παίζουν μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ψευδολογοῦν, βλασφημοῦν, καὶ κλέπτουν, αὐτὰ θέλουν λάβειν φοβερόν τι τέλος, καὶ πρέπει νὰ παιδεύωνται, ἕως νὰ γένωσι καλήτερα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΔΙΑ.

ΠΑΙΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ.

Ὁ Στέφανος ἦτο φαγᾶς ϗ λαίμαργος. Ὅτε τὸν ἔδιδε τίποτε καλὸν ἡ μήτηρ του, ποτὲ δὲν τὴν εὐχαριστοῦσεν, ἀλλ' ἐμουρμούριζε πάντοτε, παραπονούμενος ὅτι εἶναι ὀλίγον.

Ἂν ἔβλεπε φαγητόν τι νόστιμον εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου παιδίου, χωρὶς ἐντροπὴν τοῦ ἐζητοῦσε, κάμμίαν δὲ φορὰν καὶ τοῦ τὸ ἥρπαζε.

Ὅταν εὕρισκεν ἀνοικτὸν τὸ ἀρμάριον, ἔκλεπτε ζαχαρωτὰ, παξιμάδια, σῦκα, ἢ σταφίδας, εἰς ἕνα λόγον, ὅ,τι εὕρισκε. Μίαν φορὰν, τὸν ἐπρόφθασεν ἡ μήτηρ του, καὶ τὸν ἀφῆκε νηστικὸν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὰς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἔτρωγε τόσα γλυκύσματα, ὥστε πάντα σχεδὸν ἐχαλᾶτο, καὶ διὰ νὰ γένῃ καλὰ, τὸν ἐπότιζαν πικρόν τι καθάρσιον. Τόσην κατάχρησιν ἔκαμνε τὰς Ἀποκρέας, ὥστε τὴν ὑστέραν ἑβδομάδα ἦτον ἀνάγκη νὰ τρώγῃ νερόβραστον.

Τὸ χειρότερον δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη. Μίαν φορὰν, τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου, ὑπῆγε, κρυφὰ τῶν γονέων τȣ, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν συκῆν νὰ εὕρῃ προφαντὰ σῦκα. Παραπατήσας δὲ ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν τȣ, ἔπεσεν ἀπὸ ὑψηλὸν τινὰ κλάδον, καὶ ἔσπασε τὸ ποδάριόν του.

Εἶναι μὲν ἀξιολύπητος ὁ Στέφανος διὰ τὴν συμφορὰν ταύτην· ἀλλ' ἤθελεν εἶσθαι πολὺ περισσότερον, ἂν δὲν ἦτο τόσον φαγᾶς ϗ τόσον λαίμαργος.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ.

Ηὗρε μίαν φορὰν ἕνας γέρων ἄτακτόν τι παιδίον ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μηλέας του, καὶ μὲ γλυκὺν τρόπον τὸ ἐπρόσταξε νὰ καταβῇ· ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖον ἐκεῖνο παιδάριον τὸν εἶπε καθαρὰ, ‘ Δὲν θέλω·’ ‘ Δὲν θέλεις;’ εἶπεν ὁ γέρων· ‘ τώρα σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ καταβαίνεις.’ Εὐθὺς δὲ ἐξεῤῥίζωσε μερικὰ χορτάρια, καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ τὰ σύρνῃ. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἔκαμνε τὸ παιδίον νὰ γελᾷ· αὐτὸ ἐπερίπαιζε τὸν γέροντα, διότι ἐθαῤῥοῦσεν ὅτι ἤθελε τὸ καταιβάσειν ἀπὸ τὸ δένδρον μὲ τὰ χορτάρια.

‘ Τώρα, τώρα βλέπεις,’ εἶπεν ὁ γέρων· ‘ ἂν μήτε λόγια, μήτε χορτάρια δὲν χρησιμεύωσιν, ἐγὼ πρέπει νὰ δοκιμάσω τί ἐμποροῦν νὰ κάμωσιν αἱ πέτραι.’ Ὅθεν ὁ γέρων ἤρχισε τὰ πετροβολήματα, καὶ παρευθὺς ἐγρηγόρευσε τὸ παιδίον νὰ καταβῇ, καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν.

Ἐπιμύθιον.

Ἐὰν δὲν διορθόνωνται οἱ κακοὶ μὲ τὰ γλυκέα λόγια καὶ τὰ ἥμερα μέσα, πρέπει νὰ τοὺς μεταχειριζώμεθα μὲ τρόπον πλέον αὐστηρόν.

Η ΑΠΡΟΣΕΚΤΟΣ ΚΟΡΗ.

Ἡ Θεανὼ εἶναι κόρη πολὺ ἀπρόσεκτος. Δὲν φροντίζει τελείως διὰ τὰ πράγματά της. Ὅταν ἀποῤῥάψῃ, δὲν καλοθέτει τὴν βελόνην της, οὐδὲ τὸ κουβάριον τῆς κλωστῆς, οὐδὲ τὴν δακτυλήθραν, ἀλλὰ τὰ ῥίπτει ἐπάνω εἰς τὸ πάτωμα, καὶ, ὅταν χρειασθῇ αὐτὰ πάλιν, δὲν ἐξεύρει ποῦ νὰ τὰ εὕρῃ.

Μίαν φορὰν, τῆς ἠγόρασεν ἡ μήτηρ της ὡραῖόν τι ξύλινον νινίον. Ἐφοροῦσε δὲ λευκὸν φόρεμα, ζωνάριον γαλανὸν, κόκκινα ὑποδήματα, καὶ ἀχύρινον σκιάδιον μὲ γαλανὴν ταινίαν. Ἡ Θεανὼ ἐχάρη πολλὰ, ὅτε τὸ ἔλαβε, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τὸ καλοβλέπῃ, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἀλλὰ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἔσπασεν ὁλότελα ἡ μύτη του καὶ ἕνας τῶν βραχιόνων τȣ. Μίαν ἄλλην φορὰν, παίζουσά το μὲ τὰ ἐξαδέλφιά της, κατέσχισεν ὅλα τȣ τὰ φορέματα. Ἀπεφάσισεν ἔπειτα ἡ Θεανὼ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ὡς πάλαν, καὶ τὸ ἔσυρεν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τῆς καμάρας εἰς τὸ ἄλλο, ἑωσοῦ ἔγινεν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ κομμάτια.

Μετὰ ταῦτα, δὲν τῆς ἠγόραζε πλέον τίποτε ἡ μήτηρ της, καὶ ἡ Θεανὼ, μόνη ἀπὸ τὰ κοράσια τῆς γειτονίας, δὲν εἶχε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον νὰ παίζῃ.

ΠΑΙΣ ΑΜΕΛΗΣ.

Ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κραββάτιον, καὶ ἐνδύθη, τοῦ ἦλθεν ἐπιθυμία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος· διότι αὐτὸς ἠγάπα νὰ γυρεύῃ φωλεὰς τῶν πουλίων πολὺ μᾶλλον, παρὰ νὰ διαβάζῃ τὸ βιβλίον του, τὸ ὁποῖον ἠμπόρει νὰ τὸν κάμῃ φρόνιμον καὶ καλόν. Φθάσας ὅμως ἐκεῖ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ εὕρῃ παρὰ μίαν μόνον φωλεὰν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου, καὶ μὲ δυσκολίαν μεγάλην ἀνέβη, καὶ τῆς ἔκλεψεν ὅλα τὰ αὐγά.

Ἐπάσχισεν ἔπειτα νὰ καταβῇ· ἀλλὰ κλαδίον τι τοῦ δένδρȣ εὐρῆκε μίαν τρύπαν εἰς τὸ φόρεμά

του, καὶ τὸν ἐκρατοῦσεν, ὥστε δὲν ἠμπόρει νὰ σαλεύσῃ. Ἐνῷ δὲ ἦτον εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, ἐπέταξε τὸ πουλίον μὲ μεγάλην ὁρμὴν κατεπάνω του, καὶ ἤθελε νὰ τοῦ ἐκβάλῃ τὰ ὀμμάτια. Τώρα ὁ κακόμοιρος ὁ Ἰωάννης ἐπεθύμησε μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν νὰ ἦτον εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπεφάσισε ποτὲ πλέον νὰ μὴν ὑπάγῃ νὰ γυρεύῃ φωλεάς. Πόσον δ' ἐχάρη, ὅτε ἴδεν ἄνθρωπον ὑποκάτω τοῦ δένδρου! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐδίωξε τὸ πουλίον, καὶ ἐβοήθησε τοῦ παιδίου νὰ καταβῇ.

Τὸ πάθημα τοῦτο ἔγινε μάθημα εἰς τὸν Ἰωάννην· ποτὲ πλέον δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἔγινε καλὸς παῖς, καὶ τὸν ἠγάπων καὶ τὸν ἐπαινοῦσαν ὅλοι, ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΝ.

‘ Ἀλλοίμονον, Ἀσπασία,’ εἶπεν ἡ Καλλιόπη, —ἐνῷ μίαν ἡμέραν ἔπαιζαν αἱ δύο εἰς τοῦ πατρὸς ταύτης τὸν κῆπον,—‘ τί νὰ κάμω; Ἔσπασα ὡραῖόν τι λουλούδιον, καὶ φοβοῦμαι ὅτι θέλει ὀργισθῆν ἡ μήτηρ μου. Ἐνθυμοῦμαι τώρα, ὅτι μὲ ἐπαράγγειλε νὰ μὴ παίζω εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κήπου.’

‘ Μὴ φοβῆσαι, δέν σε ἴδε κανεῖς,’ εἶπεν ἡ Ἀσπασία· ‘ ἐγὼ δὲν τὸ λέγω, καὶ σὺ δὰ δὲν ἔχασες τὸν νοῦν σου νὰ τὸ εἴπῃς· ἂν ἐρωτηθῇς, εἰπὲ ὅτι δὲν ἐξεύρεις.’

‘ Ὦ, Ἀσπασία, λησμονεῖς ὅτι μὲ ἴδεν ὁ Θεός· καὶ, ἂν δὲν εἴπω τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸς θέλει ὀργισθῆν ἐναντίον μου.’—Ἐπῆρε τότε ἡ Καλλιόπη τὸ σπασμένον κομμάτιον τοῦ λουλουδίου,

καὶ, προπατήσασα εἰς τὸν οἶκον, εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν μητέρα της.

Ἡ δὲ μήτηρ της ἀπεκρίθη, 'Λυπῶμαι ἀληθινὰ, Καλλιόπη, ὅτι δὲν μοῦ ὑπήκουσες· ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, ἀκριβή μου, διότι μὲ εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον ἐπεριδιάβαζα, ϗ ἤκουσα ὅλα ὅσα εἴπετε· ἤθελε δὲ μὲ πικράνειν κατάκαρδα, ἐάν μ' ἔλεγε κακόν τι ψεῦδος ἡ μικρά μου κόρη. Ὡς πρὸς τὴν Ἀσπασίαν, ἡ ὁποία σ' ἔδωκε τόσον πονηρὰν συμβουλὴν, ποτὲ πλέον δὲν θέλω τὴν ἀφήσειν νὰ παίξῃ μαζῆ σου. Ἐγὼ θέλω εἰδοποιήσειν τὴν μητέρα τῆς ἀθλίας αὐτῆς κόρης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσὺ τώρα δὲν ἔχεις συντρόφισσαν νὰ παίξῃς, ἂς σὲ εἴπω, ἂν ἀγαπᾷς, μίαν ἱστορίαν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.'

'Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀκριβὴ μῆτερ,' εἶπεν ἡ Καλλιόπη· προτιμῶ ν' ἀκούω ἱστορίας ἀπὸ τὴν Βίβλον παρὰ νὰ παίζω.' 'Φέρε λοιπὸν τὸ ἐργόχειρόν σου, ἀκριβή μου, καὶ θέλω σὲ εἰπεῖν περὶ κακοῦ τινὸς δούλου, ὀνομαζομένου Γιεζὶ, ὅστις ἐψεύσθη εἰς τὸν αὐθέντην του.'

'Καὶ τάχα, μῆτερ, ἐξεσκεπάσθη τὸ κακόν του ψεῦμα;'

'Μάλιστα, καὶ ἔλαβε μεγαλωτάτην τιμωρίαν, —ἔγινε λεπρός. Ἀπὸ τοῦτο δὲ ἐμποροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν, πόσον μισεῖ ὁ Θεὸς τὴν ψευδολογίαν.'

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ.

Σκύλος τις, περνῶν ποταμὸν ἐπάνω εἰς σανίδα, μὲ κομμάτιον κρέατος εἰς τὸ στόμα, ἴδε τὴν σκιάν του εἰς τὸ νερὸν, καὶ ἐφαντάσθη ὅτι εἶναι ἄλλος σκύλος μὲ ἄλλο ϗ μεγαλήτερον κομμάτιον κρέατος. Εὐθὺς λοιπὸν ἔῤῥιψε τὸ ἰδικόν

του κομμάτιον εἰς τὸν ποταμὸν, ϗ ὥρμησε ν᾽ ἁρπάξῃ τὸ κομμάτιον ἐκείνου· ἀλλὰ πόσον μεγάλως ἐλυπήθη, ὅταν ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του! ‘Δυστυχὴς ἐγώ!’ ἐφώναξεν· ‘ἀφῆκα τὴν οὐσίαν, διὰ νὰ πιάσω τὴν σκιάν.’

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀποβλέπει τὲς πλεονέκτας, οἵτινες, ἐπιθυμοῦντες περισσότερα, χάνουν ϗ ὅσα ἔχȣν.

ΠΑΙΣ ΨΕΥΣΤΗΣ.

Παιδίον τι, τοῦ ὁποίου ἔργον ἦτο νὰ βόσκῃ πρόβατα, ἐφώναζεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν εἰς τοὺς γείτονάς τȣ, ‘Βοηθεῖτε, βοηθεῖτε! ὁ λύκος, ὁ λύκος ἔρχεται!’ ὅτε δὲ οἱ γείτονες, πιστεύοντες ὅτι λέγει ἀλήθειαν, ἔτρεχαν πρὸς βοήθειάν του, ἀντὶ νὰ τοὺς εὐχαριστῇ διὰ τὴν καλοσύνην των, τοὺς ἐπεριγέλα.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἔπαιξεν αὐτὸς ὁ παῖς πολλάκις· ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἦλθε τῷόντι ὁ λύκος, καὶ ἤρχισε νὰ σχίζῃ καὶ νὰ κατατρώγῃ

τὰ πρόβατα. Τὸ παιδίον τότε ἐφώναζε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν· ἀλλ' οἱ γείτονες, διδαγμένοι ἀπὸ τὴν πεῖραν, ϗ νομίζοντες ὅτι τοὺς περιγελᾷ πάλιν, δὲν τὸν ἔδωκαν κάμμίαν ἀκρόασιν. Τοιουτοτρόπως, εὕρηκεν ὁ λύκος ἄδειαν, ϗ ἠφάνισεν εὐκόλως ὅλον τὸ ποίμνιον.

'Επιμύθιον.

Δὲν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ψεύστας, ϗ ὅταν λέγωσι τὴν ἀλήθειαν.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΚΡΙΤΗΣ.

Γεωργός τις ἐμβῆκεν εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς κριτȣ̃, γείτονός του, πολλὰ στενοχωρημένος διὰ κάποιον συμβεβηκὸς, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐλύπησεν ὑπερβολικά.

'Τί εἶναι;' τὸν ἠρώτησεν εὐθὺς ὁ κριτής.

'Ἓν ἀπὸ τὰ βῴδιά σας, κύριε,' ἀπεκρίθη ὁ γεωργὸς, 'ἐπληγώθη ἀπὸ κακόν τινα ταῦρόν μȣ, καὶ θέλω νὰ μάθω κατὰ ποῖον τρόπον δύναμαι νὰ σᾶς ἀντιπληρώσω.'

'Εἶσαι ἄνθρωπος πολλὰ τίμιος,' εἶπεν ὁ κριτὴς, 'ϗ δὲν ἐμπορεῖς νὰ τὸ νομίσῃς ἄδικον, ἂν ἐπάρω εἰς ἀντιπληρωμὴν ἓν ἀπὸ τὰ ἰδικά σου βῴδια.'

'Εἶναι δικαιότατον, βέβαια,' ἀπεκρίθη ὁ γεωργός· 'πλὴν, τί εἶπα; ἔκαμα λάθος. Ὁ ἰδικός σας ταῦρος ἐπλήγωσεν ἓν ἀπὸ τὰ ἰδικά μου βῴδια.'

''Αλήθεια! τοῦτο ἀλλάσσει τὴν ὑπόθεσιν ὅλως διόλου·' εἶπεν ὁ κριτής. 'Πρέπει νὰ ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα, καὶ Ἂν . . .

''Αλλοίμονον!' ἀπεκρίθη ὁ γεωργός· 'ἐγὼ

βλέπω καθαρὰ, ὅτι αὐτὸ τὸ ''Αν δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀναγκαῖον, ἂν εἴχετε τόσην προθυμίαν νὰ δίδετε τὸ δίκαιον, ὅσην ἔχετε νὰ τὸ λαμβάνετε.'

Η ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΑΜΝΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.

Χωρική τις, ἔχουσα ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν σταμνίον γεμάτον ἀπὸ γάλα, ἐπροπάτει στοχαστικὰ, ὅτε τῆς ἦλθαν εἰς τὸν νοῦν οἱ ἀκόλουθοι συλλογισμοί·—

'Μὲ τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον θέλω πιάσειν πωλοῦσα τὸ γάλα τοῦτο, θέλω δυνηθῆν νὰ ἀγοράσω τριακόσια αὐγά. Αὐτὰ δὲ τὰ αὐγὰ θέλουν μοῦ κάμειν τὀλιγώτερον διακόσια πεντήκοντα ὀρνιθοπούλια. Αὐτὰ δὲ τὰ ὀρνιθοπούλια θέλουν εἶσθαι εἰς κατάστασιν νὰ τὰ φέρω εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ Χριστούγεννα· ϗ οὕτω, ἀναμφιβόλως, θέλω ἔχειν ἀργύριον ἀρκετὸν ν' ἀγοράσω ἓν φόρεμα ὡραιότατον. Στολισμένη μὲ αὐτὸ, θέλω ὑπάγειν εἰς τὴν πανήγυριν, ὅπου, βλέποντές με ὅλοι οἱ νέοι, ἐξάπαντος θέλουν ἐπιθυμήσειν νὰ μὲ νυμφευθῶσιν· ἀλλ' ἐγὼ ἴσως θέλω τοὺς ἀποβάλειν ὅλους, καὶ μὲ καταφρονητικὸν τρόπον μακρυνθῆν ἀπὸ αὐτούς.'

Ζαλισθεῖσα ἀπὸ τὸν θριαμβευτικὸν τοῦτον στοχασμὸν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ δείξῃ μὲ τὴν κεφαλὴν ὅ,τι ἐμελετοῦσε μὲ τὴν φαντασίαν· ὅτε, ἰδοὺ, ἔπεσε τὸ σταμνίον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, καὶ μὲ αὐτὸ ὅλαι της αἱ ἐλπίδες!

'Επιμύθιον.

Κινδυνεύουν πάντοτε οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ὁδηγῶνται ἀπὸ τὴν φαντασίαν.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΙ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ερωτησισ. *Πόσας ἡμέρας ἔχει ὁ χρόνος;*
Αποκρισισ. *Τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε.*
'Ερ. Πόσας ἑβδομάδας ἔχει ὁ χρόνος;
'Απ. Πεντήκοντα δύο.
'Ερ. Πόσας ἡμέρας ἔχει ἡ ἑβδομάς;
'Απ. Ἑπτά.
'Ερ. Πῶς ὀνομάζονται;
'Απ. Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, καὶ Σάββατον.
'Ερ. Πόσας ὥρας ἔχει τὸ ἡμερονύκτιον;
'Απ. Εἰκοσιτέσσαρας.
'Ερ. Πόσα λεπτὰ ἔχει ἡ ὥρα;
'Απ. Ἑξήκοντα.
'Ερ. Πόσα δεύτερα ἔχει τὸ λεπτόν;
'Απ. Ἑξήκοντα.

Ὁ καιρὸς μετρεῖται ἀπὸ τὰ ὡρολόγια καὶ ἀμμοϋάλια. Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς κάμνει τὴν ἡμέραν, ἡ δὲ σκιὰ τῆς γῆς κάμνει τὴν νύκτα. Ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη, καὶ γυρίζει ἀπὸ τὴν δύσιν πρὸς τὴν ἀνατολὴν μίαν φορὰν τὸ ἡμερονύκτιον. Τῆς ἡμέρας ὁ καιρὸς εἶναι διὰ ἐργασίαν, ὁ δὲ τῆς νυκτὸς διὰ ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν.—Τὰ παιδία πρέπει νὰ πλαγιάζωσι καὶ νὰ ἐξυπνῶσιν ἐνωρίς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

'Ερ. Πῶς διαιρεῖται ὁ χρόνος;
'Απ. Εἰς μῆνας καὶ καιρούς.
'Ερ. Πόσοι εἶναι οἱ μῆνες;

'Απ. Δώδεκα.

'Ερ. Ποῖα εἶναι τὰ ὀνόματά των;

'Απ. 'Ιανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, 'Απρίλιος, Μάϊος, 'Ιούνιος, 'Ιούλιος, Αὔγουστος, Σεπτέμβριος, 'Οκτώβριος, Νοέμβριος, ϗ Δεκέμβριος.

'Ερ. Πόσας ἡμέρας ἔχει καθεῖς ἀπὸ τοὺς μῆνας;

'Απ. 'Ο 'Απρίλιος, 'Ιούνιος, Σεπτέμβριος, ϗ Νοέμβριος, ἔχουν τριάκοντα. 'Ο Φεβρουάριος κοινῶς μὲν ἔχει εἰκοσιοκτὼ, ὅταν δὲ ὁ χρόνος ἦναι δίσεκτος, εἰκοσιεννέα. Οἱ ἐπίλοιποι ἑπτὰ ἔχουν τριάκοντα μίαν.

'Ερ. Κάθε πότε εἶναι ὁ χρόνος δίσεκτος;

'Απ. Μίαν φορὰν κάθε τέσσαρας χρόνους.

'Ερ. Πότε ἀρχίζει ὁ χρόνος;

'Απ. Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ 'Ιανουαρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται καὶ ὁ ἅγιος Βασίλειος. Τότε ἀποδίδουν οἱ ἄνθρωποι ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰς ἐγκαρδίους των εὐχὰς, καὶ τὰ καλὰ παιδία λαμβάνουν βραβεῖα καὶ χαρίσματα.

'Ο σεληνιακὸς μὴν ἔχει σχεδὸν εἰκοσιεννέα ἥμισυ ἡμέρας·

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

'Ερ. Πόσοι εἶναι οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου;

'Απ. Τέσσαρες· Ἄνοιξις, Καλοκαίριον, Φθινόπωρον, καὶ Χειμών.

'Ερ. Πόσους μῆνας ἔχει κάθε καιρός;

'Απ. Τρεῖς. Οἱ μῆνες τῆς 'Ανοίξεως εἶναι ὁ Μάρτιος, 'Απρίλιος, καὶ Μάϊος. Οἱ μῆνες τοῦ Καλοκαιρίου, ὁ 'Ιούνιος, 'Ιούλιος, ϗ Αὔγουστος. Οἱ μῆνες τοῦ Φθινοπώρου, ὁ Σεπτέμβριος, 'Οκτώβριος, ϗ Νοέμβριος. Οἱ μῆνες τοῦ

Χειμῶνος, ὁ Δεκέμβριος, Ἰανουάριος, ϗ Φεβρουάριος.

Ἐρ. *Διατί ὀνομάζονται ὁ Μάρτιος, Ἀπρίλιος, καὶ Μάϊος, Ἄνοιξις;*

Ἀπ. *Διότι, τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας, ἡ γῆ ϗ τὰ δένδρα, τρόπον τινὰ, ἀνοίγουν· ἡ γῆ βλαστάνει χόρτα καὶ λουλούδια, καὶ τὰ δένδρα φύλλα ϗ ἄνθη. Ἡ ἐξοχὴ τὸν καιρὸν αὐτὸν εἶναι καταπρασίνη καὶ ὡραιοτάτη, γέμει ἀπὸ τερπνὰς εὐωδίας, καὶ ἀντιλαλεῖ τὰ γλυκέα κελαδήματα τῶν πουλίων.*

Ἐρ. *Τί ἔχεις νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ Καλοκαιρίου;*

Ἀπ. *Τὸν Ἰούνιον, Ἰούλιον, καὶ Αὔγουστον, εἶναι πάντοτε καλοσύνη. Ὁ ἥλιος διαχύνει τότε τὰς θερμάς του ἀκτίνας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡριμάζει τὰ διάφορα εἴδη τῶν καρπῶν. Τὸν Ἰούνιον, ὅστις ὀνομάζεται καὶ θεριστὴς, θερίζονται τὰ σιτάρια· καὶ τὸν Ἰούλιον, ὅστις ὀνομάζεται καὶ ἁλωνιστὴς, ἁλωνίζονται. Ὁ δὲ Αὔγουστος λέγεται τρυγητὴς, ἐπειδὴ τότε τρυγῶνται τὰ σταφύλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται τὸ κρασίον.*

Ἐρ. *Διατί ὀνομάζονται οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι μῆνες Φθινόπωρον;*

Ἀπ. *Διότι τὰ ὀπωρικὰ φθίνουν τότε, δηλαδὴ τελειόνουν. Τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ χρόνου, τὰ φυτὰ μαραίνονται, τοῦ δάσους τὰ φύλλα κοκκινίζουν ἢ κιτρινίζουν, καὶ πίπτουν ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἡ φύσις γυμνόνεται ἀπὸ μέγα μέρος τῆς χλωρότητος καὶ πρασινίας της.*

Ἐρ. *Τί ἔχεις νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ Χειμῶνος;*

Ἀπ. *Τὸν Χειμῶνα, οἱ ἄνεμοι φυσοῦν πολλάκις σφοδρὰ, αἱ βροχαὶ εἶναι συχναὶ, καὶ τὰ χιόνια πίπτουν εἰς τὰ βουνά. Εἰς ψυχρὰ μέρη τοῦ κόσμου, παγόνουν αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοὶ,*

ἡ χιὼν σκεπάζει τὴν γῆν ὅλην, τὰ πετεινὰ δὲν κελαδοῦν εἰς τὸν ἀέρα, ϗ τὰ κτήνη τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύος εἰς τὰ σπήλαια καὶ ἱπποστάσιά των. Ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν χειμῶνα, εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τοῦ κόσμου εἶναι καλοκαίριον· καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Ἐρ. Πόσας φορὰς τὸν χρόνον εἶναι ἡ ἡμέρα ἴση μὲ τὴν νύκτα;

Ἀπ. Δύο· τὴν ὀγδόην τοῦ Μαρτίου, καὶ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἐρ. Ἔχουν κἀνὲν ὄνομα χωριστὸν αἱ δύο αὗται ἡμέραι;

Ἀπ. Ναί· ὀνομάζονται Ἰσημερίαι.

Ἐρ. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χρόνου, εἶναι τάχα αἱ ἡμέραι μεγαλήτεραι ἢ μικρότεραι παρὰ τὰς νύκτας;

Ἀπ. Τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνȣ εἶναι μεγαλήτεραι, καὶ τὸ ἥμισυ μικρότεραι.

Ἐρ. Πότε εἶναι μεγαλήτεραι;

Ἀπ. Ἀπὸ τὰς ὀκτὼ τοῦ Μαρτίου ἕως τὰς ἕνδεκα τȣ̃ Σεπτεμβρίȣ, αἱ ἡμέραι εἶναι μεγαλήτεραι παρὰ τὰς νύκτας. Ἡ ἐννάτη τοῦ Ἰȣνίου εἶναι ἡ πλέον μεγάλη ἡμέρα τοῦ χρόνου.

Ἐρ. Πότε δὲ εἶναι μικρότεραι;

Ἀπ. Αἱ ἡμέραι εἶναι μικρότεραι παρὰ τὰς νύκτας ἀπὸ τὰς ἕνδεκα τοῦ Σεπτεμβρίȣ ἕως τὰς ὀκτὼ τοῦ Μαρτίου. Ἡ ἐννάτη τοῦ Δεκεμβρίου εἶναι ἡ πλέον μικρὰ ἡμέρα τοῦ χρόνου.

Εἰς τὸ μέσον τῆς γῆς εἶναι πάντοτε ἰσημερία· εἰς δὲ τὰ δύο ἄκρα, τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου εἶναι ἡμέρα, καὶ τὸ ἥμισυ νύξ.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Εἰς ἓξ ἡμέρας ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, καὶ ὅλα ὅσα εὑρίσκονται μέσα εἰς αὐτόν. Ἔκαμε τὸν ἥλιον διὰ νὰ φωτίζῃ τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν σελήνην νὰ φέγγῃ τὴν νύκτα. Ἔκαμε ϗ ὅλα τὰ ζῶα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ ὀψάρια τῆς θαλάσσης.

Πᾶν χλωρὸν χόρτον, φυτὸν, καὶ δένδρον εἶναι ποίημα τῶν χειρῶν του. Ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ, μικρὰ καὶ μεγάλα, ὅσα ἀναπνέουν ϗ ζῶσιν εἰς τὸν εὐρύχωρον τοῦτον κόσμον, χρεωστοῦν τὴν γέννησιν καὶ τὴν ζωήν των εἰς αὐτόν.

Καὶ ἴδεν ὁ Θεὸς ὅτι ὅλα ἦσαν καλὰ, πλὴν δὲν ἦτον ἄνθρωπος νὰ δουλεύῃ τὴν γῆν· διὰ τοῦτο ἔπλασεν ἀπὸ χῶμα τὸν ἄνθρωπον νὰ τὴν καλλιεργῇ, ϗ τοῦ ἐνεφύσησεν εἰς τὰς μυκτῆρας πνοὴν ζωῆς, ϗ τὸν ἔδωκεν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὠνόμασεν ὅλα τὰ κτήνη τοῦ ἀγροῦ, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ϗ τὰ ὀψάρια τῆς θαλάσσης.

Δὲν ἦτον ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον βοηθὸς ὅμοιός τȣ· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔβαλεν ἔκστασιν ἐπάνω εἰς τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἀπεκοίμισεν αὐτόν. Ἔπειτα ἐπῆρε μίαν ἀπὸ τὰς πλευράς του, ἐκ τῆς ὁποίας ἔκαμε γυναῖκα, ϗ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα· τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς ἦτον Εὔα. Καὶ ἀπὸ τοὺς δύο τούτους ἐγεννήθησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ.

Ἰδὼν ὁ Κύριος ὅτι ἐπλήθυνεν ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅτι ὅλη ἡ διανόησις τῶν λογισμῶν τῆς καρδίας του δὲν ἦτον ἄλλο παρὰ κακία ὅλας τὰς ἡμέρας, εἶπε, 'Θέλω ἐξαλείψειν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἔπλασα, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἕως εἰς τὸ κτῆνος, ἕως εἰς τὸ ἑρπετὸν, καὶ ἕως εἰς τὸ πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ.' Ὁ δὲ Νῶε, ὢν ἄνθρωπος δίκαιος, εὑρῆκε χάριν ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπροστάχθη ἀπ' αὐτὸν νὰ κάμῃ κιβωτὸν διὰ νὰ σωθῇ.

Εἰς δὲ τὸν ἑξακοσιοστὸν χρόνον τῆς ζωῆς τοῦ Νῶε, ἐσχίσθησαν ὅλαι αἱ πηγαὶ τῆς μεγάλης ἀβύσσου, καὶ οἱ καταῤῥάκται τῶν οὐρανῶν ἠνοίχθησαν. Καὶ ἦτον ἡ βροχὴ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τεσσαράκοντα ἡμέρας ϗ τεσσαράκοντα νύκτας. Κατὰ ταύτην τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐμβῆκεν ὁ Νῶε, καὶ ὁ Σὴμ, καὶ ὁ Χὰμ, καὶ ὁ Ἰάφεθ, οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς εἰς τὴν κιβωτόν. Καὶ ἦλθαν πρὸς τὸν Νῶε δύο δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, ἀπὸ πᾶσαν σάρκα, ἡ

ὁποία ἔχει εἰς τὸν ἑαυτόν της πνεῦμα ζωῆς, καὶ ἔκλεισεν ὁ Κύριος τὴν κιβωτὸν ἐπάνω του.

Καὶ ἔγινεν ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ϗ ἐπλήθυναν τὰ ὕδατα, καὶ ἐσήκωσαν τὴν κιβωτὸν, καὶ ὑψώθη ὑπεράνω τῆς γῆς, ϗ ἡ κιβωτὸς ἐφέρετο ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων Ἐσκεπάσθησαν δὲ ὅλα τὰ ὑψηλότερα ὄρη, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὑποκάτω εἰς ὅλον τὸν οὐρανόν· καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἀφοῦ ἐπεκράτησαν τὰ ὕδατα ἑκατὸν πεντήκοντα ἡμέρας, ἐνθυμήθη ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, καὶ ἔκαμε νὰ ὀλιγοστεύσωσι τὰ ὕδατα. Ἐκάθισε δὲ ἡ κιβωτὸς ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη Ἀραράτ.

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Θέλων ὁ Θεὸς νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἀβραὰμ, ἐπρόσταξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ τȣ υἱὸν Ἰσαάκ. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ Ἀβραὰμ τὸ πρωῒ, καὶ ἐσαμάρωσε τὴν ὄνον του, ϗ ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἀπὸ τοὺς δούλους τȣ, ϗ τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱόν του ϗ, ἀφοῦ ἔσχισε ξύλα διὰ τὴν ὁλο-

καύτωσιν, ἐσηκώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός.

Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἐσήκωσεν ὁ Ἀβραὰμ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἴδε τὸν τόπον μακρόθεν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραὰμ εἰς τοὺς δούλους τȣ, ‘Σεῖς μὲν καθίσετε αὐτοῦ μὲ τὴν ὄνον· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλομεν ὑπάγειν ἕως ἐκεῖ· καὶ, ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλομεν ἐπιστρέψειν εἰς σᾶς.’ Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἐπῆρε τὰ ξύλα τῆς ὁλοκαυτώσεως, ϗ ἔβαλεν αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱόν του· καὶ ἐπῆρεν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ὑπῆγαν οἱ δύο αὐτοὶ ὁμοῦ.

Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰσαὰκ εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα του, καὶ εἶπε, ‘Πάτερ μου·’ καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ‘Ἰδοὺ ἐγώ, τέκνον μȣ·’ καὶ ὁ Ἰσαὰκ εἶπεν, ‘Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ πρόβατον διὰ τὴν ὁλοκαύτωσιν;’ Καὶ ὁ Ἀβραὰμ εἶπεν, ‘Ὁ Θεός, τέκνον μȣ, θέλει προβλέψειν διὰ τὸν ἑαυτόν του πρόβατον εἰς ὁλοκαύτωσιν·’ καὶ ὑπήγαιναν οἱ δύο αὐτοὶ ὁμοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ ὁ Ἀβραὰμ θυσιαστήριον, καὶ ἡτοίμασε τὰ ξύλα, ϗ ἔδεσε τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱόν του, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα.

Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἥπλωσε τὴν χεῖρά του, ϗ ἔλαβε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν του. Ὁ δὲ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐφώναξεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ϗ εἶπεν, ‘Ἀβραάμ, Ἀβραάμ!’ ϗ αὐτὸς ἀπεκρίθη, ‘Ἰδοὺ ἐγώ.’ Καὶ εἶπε, ‘Μὴ βάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπάνω εἰς τὸ παιδάριον, ϗ τίποτε μὴ κάμῃς εἰς αὐτό· διότι τώρα ἐγνώρισα ὅτι σὺ φοβεῖσαι τὸν Θεόν, ἐπειδὴ δὲν ἐλυπήθης τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ δι’ ἐμέ.’

Καὶ ἐσήκωσεν ὁ Ἀβραὰμ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἴδε· ϗ ἰδοὺ, ἓν κριάριον ὄπισθεν αὐτοῦ πιασμένον ἀπὸ τὰ κέρατα εἰς ἓν φυτὸν πυκνόκλαδον· καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἀβραὰμ, καὶ ἐπῆρε τὸ κριάριον, καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸ εἰς ὁλοκαύτωμα ἀντὶ τοῦ υἱοῦ του.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ὅταν ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ ἦτον αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, ἐξέδωκε δόγμα διὰ νὰ γένῃ ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων ὅλης τῆς οἰκουμένης. Καὶ ὅλοι ὑπήγαιναν διὰ νὰ ἀπογραφῇ ὁ καθεῖς εἰς τὴν ἰδίαν του πόλιν.

Τότε καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀνέβη ἀπὸ τὴν πόλιν Ναζαρὲτ εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, διὰ νὰ ἀπογραφῇ ὁμοῦ μὲ τὴν Μαριὰμ τὴν ἀῤῥαβωνιαστικήν του γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτον ἔγκυος.

Ἐνῷ δὲ εὑρίσκοντο ἐκεῖ, ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς τοῦ νὰ γεννήσῃ. Καὶ ἐγέννησε τὸν πρωτότοκον υἱόν της, ϗ τὸν ἐσπαργάνωσε, καὶ τὸν ἐπλαγίασε μέσα εἰς τὴν φάτνην· καθότι δὲν ἦτο τόπος εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ποιμένες τινὲς εὑρέθησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἵτινες ἐπαράμεναν εἰς τὰ χωράφια, καὶ

ἐφύλατταν κατὰ διαδοχὴν τὰ ποίμνιά των εἰς καιρὸν νυκτός. Καὶ ἰδοὺ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ ἄγγελος Κυρίȣ, ϗ δόξα Κυρίου τοὺς ἐπερίλαμψε, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Ὁ δὲ ἄγγελος εἶπεν εἰς αὐτοὺς, ‘Μὴ φοβεῖσθε· διότι, ἰδοὺ, ἐγὼ σᾶς ἀναγγέλλω χαρὰν μεγάλην, ἡ ὁποία θέλει εἶσθαι εἰς ὅλον τὸν λαόν· διότι σήμερον σᾶς ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαβὶδ σωτὴρ, ὁ ὁποῖος εἶναι Χριστὸς Κύριος. Καὶ τοῦτο θέλει σᾶς εἶσθαι τὸ σημεῖον, Θέλετε εὑρεῖν βρέφος ἐσπαργανωμένον, ϗ κείμενον μέσα εἰς τὴν φάτνην.’

Καὶ ἔξαφνα ὁμοῦ μὲ τὸν ἄγγελον ἦλθε πλῆθος στρατεύματος οὐρανίου, οἱ ὁποῖοι ἐδοξολόγουν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν, ‘Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.’

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ.

Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς· καὶ ὁ νεώτερος ἀπὸ αὐτȣ̀ς εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τȣ, ‘Πάτερ, δός με ἀπὸ τὴν περιουσίαν σου τὸ ἀνάλογόν μου μερίδιον.’ Καὶ ἐμοίρασεν εἰς αὐτοὺς τὴν περιȣ-

σίαν του. Καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ὁ νεώτερος υἱός του ἐσυνάθροισεν ὅλα του τὰ πράγματα, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς μακρυνὸν τόπον· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισεν ὅλην τȣ τὴν περιουσίαν μὲ τὴν ἄσωτόν του ζωήν.

'Αφοῦ δὲ ἐσκόρπισεν ὅλα, συνέβη πεῖνα μεγάλη εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ ὑστερῆται. Καὶ ὑπῆγε καὶ ἐπροσκολλήθη εἰς ἕνα ἀπὸ τȣ̀ς πολίτας ἐκείνης τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ ὑποστατικά του διὰ νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει νὰ γεμίση τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν οἱ χοῖροι· καὶ κἀνεῖς δὲν τὸν ἔδιδε.

Καὶ ὅτε ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τȣ, εἶπε, ‘Πόσοι μισθωτοὶ δοῦλοι τοῦ πατρός μου ἔχουν περισσὸν ψωμίον, καὶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πεῖναν! Θέλω σηκωθῆν, ϗ θέλω ὑπάγειν εἰς τὸν πατέρα μȣ, καὶ θέλω εἰπεῖν εἰς αὐτὸν, Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ πλέον υἱός σου· κάμε με ὡς ἕνα μισθωτὸν δοῦλόν σου.’ Καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του.

Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἦτο πολλὰ μακρὰν, τὸν ἴδεν ὁ πατήρ του, καὶ τὸν ἐλυπήθη· καὶ ἔτρεξε, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ τὸν κατεφίλησε. Καὶ ὁ υἱὸς τὸν εἶπε, ‘Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ πλέον υἱός σου.’

‘Ο πατήρ του ὅμως εἶπεν εἰς τοὺς δούλȣς του, ‘Φέρετε ἐδῶ τὰ καλήτερα φορέματα, ϗ ἐνδύσετȣ αὐτὸν, καὶ βάλετε εἰς τὴν χεῖρά του δακτυλίδιον, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας του· καὶ φέρετȣ ἔξω τὸ μοσχάριον τὸ θρεπτὸν, καὶ σφάξετέ το, νὰ φάγωμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν· ἐπειδὴ οὗτος

ὁ υἱός μου ἦτο νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· ἦ χαμένος, καὶ εὑρέθη.᾽ Καὶ ἤρχισαν νὰ εὐφραίνωνται.

Ὁ δὲ μεγαλήτερός τȣ υἱὸς ἦτον εἰς τὸ χωράφιον· καὶ, ἐνῷ ἐρχόμενος ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἤκουσεν ὄργανα μουσικὰ καὶ χορούς. Καὶ ἐφώναξεν ἕνα ἀπὸ τοὺς δούλους, καὶ ἠρώτα τί εἶναι αὐτά; Καὶ ἐκεῖνος τὸν εἶπεν, ‛ Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε· καὶ ὁ πατήρ σου ἔσφαξε τὸ θρεπτὸν μοσχάριον, διότι τὸν ἀπέλαβεν ὑγιῆ.᾽ Καὶ ἐκεῖνος ἐθυμώθη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐμβῇ.

Λοιπὸν ὁ πατὴρ ἦλθεν ἔξω, ἦ τὸν παρεκάλει. Καὶ ἐκεῖνος, ἀποκριθεὶς, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του, ‛ Ἰδοὺ, ἐγὼ σὲ δουλεύω τόσους χρόνους, ἦ ποτὲ κάμμίαν προσταγήν σου δὲν ἐπαρήκουσα, καὶ οὔτε ἐρίφιον δὲν μὲ ἔδωκες ποτὲ, διὰ νὰ συνευφρανθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅτε δὲ ἦλθεν αὐτὸς ὁ υἱός σου, ὁ ὁποῖος ἔφαγε μὲ τὰς πόρνας τὴν περιουσίαν σου, διὰ χάριν τȣ ἔσφαξες τὸ θρεπτὸν μοσχάριον.᾽ Καὶ ἐκεῖνος τὸν εἶπε, ‛ Τέκνον μου, σὺ πάντοτε ζῇς ὁμοῦ μὲ ἐμὲ, καὶ ὅλα τὰ ἴδιά μȣ εἶναι ἴδιά σου· ἔπρεπεν ὅμως νὰ χαρῶμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν, καθότι αὐτὸς ὁ ἀδελφός σου ἦτο νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε, καὶ χαμένος, καὶ εὑρέθη.᾽

Ὁ ἄσωτος υἱὸς, μὴν εὐχαριστούμενος νὰ ἦναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ὁδηγίαν τοῦ πατρός του, ἀνεχώρησεν εἰς μακρυνὸν τόπον, ἐλπίζων νὰ εὐδαιμονήσῃ ἐκεῖ, ὢν ἐλεύθερος καὶ αὐτεξούσιος. Οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι, μὴν ἀγαπῶντες νὰ ὑπακούωσι τὰς ἐντολὰς τοῦ οὐρανίου πατρός των, μακρύνονται ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ὑπάγουν ζητοῦντες εὐδαιμονίαν εἰς τὰς ματαίας ἡδονὰς

τοῦ παρόντος κόσμου. Παρόμοια δὲ μὲ τὸν ἄσωτον υἱὸν, καταντοῦν πολλάκις εἰς ἀτιμίαν καὶ ἀθλιότητα. Ἀλλὰ τόσον εἶναι μεγάλη τοῦ Θεοῦ ἡ εὐσπλαγχνία, ὥστε καὶ τότε, ἂν μετανοήσαντες ἐπιστρέψωσιν εἰς αὐτὸν μὲ ταπεινὴν ϗ συντετριμμένην καρδίαν, αὐτὸς τοὺς δέχεται προθύμως, καὶ τοὺς συγχωρεῖ.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΙΛΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ.

Ὅτε ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἦσαν εἰς τοὺς Φιλίππους, τὸ πλῆθος ἐσηκώθη ἐναντίον των, καὶ τοὺς ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς στρατηγοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔσχισαν τὰ φορέματά των, καὶ ἔδωκαν προσταγὴν νὰ τοὺς ῥαβδίσωσι. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδειραν ἀρκετὰ, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐπαράγγειλαν εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάττῃ μὲ ἀσφάλειαν. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ, ἐπειδὴ ἔλαβε τοιαύτην προσταγὴν, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ ἠσφάλισε τοὺς πόδας των εἰς τὸ ξύλον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Παῦλος ϗ ὁ Σίλας ἐπροσεύχοντο, καὶ ἐδοξολόγουν τὸν Θεόν· καὶ οἱ δέσμιοι τοὺς ἤκουαν. Ἐξαίφνης δὲ ἔγινε μέγας σεισμὸς, ὥστε ἐσαλεύθησαν καὶ τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς· καὶ ἀμέσως ἠνοίχθησαν ὅλαι αἱ θύραι, καὶ τὰ δεσμὰ ὅλων ἐλύθησαν.

Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ, ὅταν ἐξύπνησε, καὶ ἴδεν ἀνοικτὰς τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἔσυρε τὴν μάχαιραν, ϗ εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ δέσμιοι ἔφυγαν. Ὁ Παῦλος ὅμως μεγαλοφώνως τὸν ἐφώναξε, καὶ τὸν εἶπε, ‘ Μὴ κάμῃς κἀνὲν κακὸν εἰς τὸν ἑαυτόν σου· καθότι ὅλοι εἴμεθα ἐδῶ.’

Τότε ἐκεῖνος ἐζήτησε φῶς, καὶ ὑπῆγε μέσα, καὶ, ἐπειδὴ ἐτρόμαξεν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τȣ̃ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔφερεν ἔξω, εἶπε, ‘ Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ σωθῶ;’ Καὶ ἐκεῖνοι τὸν εἶπαν, ‘ Πίστευσε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ θέλεις σωθῆν καὶ σὺ, καὶ ὅλοι οἱ οἰκεῖοί σου.’

Καὶ ἐλάλησαν εἰς αὐτὸν τὸν λόγον τȣ̃ Κυρίȣ, καὶ εἰς ὅλȣς ὅσοι εὑρίσκοντο μέσα εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπῆρε συνάμα τὴν ἰδίαν ὥραν τῆς νυκτὸς, καὶ ἔπλυνε τὰς πληγάς των· καὶ ἀμέσως ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς, καὶ ὅλοι οἱ οἰκεῖοί του. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀνεβίβασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔβαλεν ἔμπροσθέν των τράπεζαν, ϗ ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν μὲ ὅλην του τὴν οἰκίαν, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΗΘΙΚΟΙ.

ΧΡΗΣΙΣ, ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ.

ΠΑΙΔΙΟΝ. *Φιλοστοργότατέ μου πάτερ, ἀληθινὰ ἡ κατάχρησις εἶναι ἀπηγορευμένη;*

ΠΑΤΗΡ. *Καὶ ποῖος σὲ τὸ εἶπε;*

ΠΑΙΔ. *Ἡ ἀδελφή μȣ. Τὴν ἠρώτησα τί τάχα εἶναι ἡ κατάχρησις, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ δὲν ἐξεύρει.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν θέλῃς, παρευθὺς τὸ μανθάνεις. Ὅλα, ὅσα ἔχεις, σὲ ἐδόθησαν ὄχι ἁπλῶς διὰ νὰ τὰ ἔχῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ μεταχειρίζεσαι εἴς κἄτι. Ὁ ἄρτος διὰ τί σὲ δίδεται;*

ΠΑΙΔ. *Διὰ νὰ τὸν φάγω.*

ΠΑΤ. *Ἡ δὲ σφαῖρα;*

ΠΑΙΔ. *Διὰ νὰ παίζω μὲ αὐτήν.*

ΠΑΤ. *Ἀλλὰ τὰ βιβλία;*

ΠΑΙΔ. *Διὰ νὰ τὰ ἀναγινώσκω.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν λοιπὸν μεταχειρίζεσαι κάθε τι εἰς τὴν χρείαν, διὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶναι δομένον, λέγεται ὅτι κάμνεις καλὴν μεταχείρισιν, ἢ ὀρθὴν χρῆσιν· ἤγουν, ἐὰν τὸν μὲν ἄρτον τρώγῃς, τὰ δὲ βιβλία ἀναγινώσκῃς, καὶ μὲ τὴν σφαῖραν παίζῃς, τότε μεταχειρίζεσαι αὐτὰ ὀρθῶς. Ἐὰν δὲ τὰ μεταχειρισθῇς ὡς δὲν πρέπει, τοῦτο λέγεται κατάχρησις, ϗ εἶναι ἀπηγορευμένον. Παραδείγματος χάριν, εἰς τί πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ φορέματά σου;*

ΠΑΙΔ. *Νὰ τὰ φορῶ.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν λοιπὸν τὰ φορῇς, τοῦτο χρῆσις εἶναι ἢ κατάχρησις;*

ΠΑΙΔ. *Μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι χρῆσις.*

ΠΑΤ. *Ἀναμφιβόλως. Ἐὰν δὲ μὲ τὰ φορέματά σου σφογγίζῃς τὴν τράπεζαν ἢ τὸ πάτωμα, τοῦτο χρῆσις εἶναι ἢ κατάχρησις;*

ΠΑΙΔ. *Κατάχρησις.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν μὲ τὴν σφαῖραν κτυπήσῃς τὴν ἀδελφήν σου εἰς τὴν κεφαλήν, τοῦτο δίκαιον εἶναι ἢ ἄδικον;*

ΠΑΙΔ. *Ἄδικον.*

ΠΑΤ. *Διὰ τοῦτο ἄραγε σ' ἐδόθη;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι διὰ τοῦτο.*

ΠΑΤ. *Τοῦτο λοιπὸν εἶναι δικαία χρῆσις ἢ ἄδικος;*

ΠΑΙΔ. *Ἄδικος.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν μὲ τὸ μαχαίριον κόπτῃς τὰ φαγητά σου, τοῦτο χρῆσις εἶναι ἢ κατάχρησις;*

ΠΑΙΔ. *Χρῆσις.*

ΠΑΤ. *Ἂν δὲν ἔτρωγες τὸν ἄρτον σου, ἀλλ' ἔκαμνες ἀπ' αὐτὸν σφαίρια διὰ νὰ παίζῃς, τοῦτο χρῆσις ἤθελεν εἶσθαι ἢ κατάχρησις;*

ΠΑΙΔ. *Κακίστη κατάχρησις.*

ΠΑΤ. *Τοῦτο λοιπὸν ἀπηγορευμένον ἢ συγχωρημένον τὸ νομίζεις;*

ΠΑΙΔ. *Ἀπηγορευμένον.*

ΠΑΤ. *Παρομοίως εἶναι ἀπηγορευμένη πᾶσα κατάχρησις.*

ΦΡΟΝΙΜΟΣ, ΑΦΡΩΝ.

ΠΑΙΔ. *Πάτερ, ἐχθὲς εἴπετε, ὅτι ὁ Ἀναστάσιος ἐμετανόησε διὰ τὴν ἀφροσύνην του. Τί τάχα εἶναι ἡ ἀ φ ρ ο σ ύ ν η;*

ΠΑΤ. *Ἡ ἀφροσύνη εἶναι ἰδιότης ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κάμνει πρᾶγμα βλαπτικὸν ἢ λυπηρὸν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἐξεύρεις, ὅτι ἄλλα μὲν σὲ προξενοῦν ἡδονήν, ἄλλα δὲ λύπην καὶ δυσαρέσκειαν.*

ΠΑΙΔ. *Μάλιστα, τὸ ἐξεύρω.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν ἀπὸ δύο ἢ τρία πράγματα ἔχῃς νὰ ἐκλέξῃς ἕν, ᾗ ἐκλέξῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ φέρει μεγαλητέραν ὠφέλειαν καὶ περισσοτέραν ἡδονὴν, τότε λέγεσαι φ ρ ό ν ι μ ο ς. Ἐὰν ὅμως ἐκλέξῃς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ φέρει πολλὰ ὀλίγην ὠφέλειαν, ἢ ἐνδέχεται, τέλος πάντων, καὶ βλάβην καὶ λύπην νὰ σὲ προξενήσῃ, τότε ὀνομάζεσαι ἄ φ ρ ω ν, ἀ ν ό η τ ο ς. Ἀλλὰ πολὺ καλήτερα θέλεις καταλάβειν τὸν λόγον μου, ἐὰν σὲ φέρω παραδείγματα. Ἐὰν πεινᾷς, καὶ σὲ προσφέρῃ τις εἰς τὴν μίαν χεῖρα λίθον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄρτον, εἰς τί θέλεις ἁπλώσειν τὴν χεῖρά σου;*

ΠΑΙΔ. *Εἰς τὸν ἄρτον.*

ΠΑΤ. *Ἐὰν δὲ σὲ ἀπλοχερίζῃ δύο εἰδῶν φαγητὸν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἓν νοστιμεύεσαι, καὶ τὸ ἄλλο ὄχι, ποῖον θέλεις λάβειν;*

ΠΑΙΔ. *Τὸ ὁποῖον νοστιμεύομαι.*

ΠΑΤ. *Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἤθελα κάμειν. Ὁ Σίμος ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον, ὅστις ἀπεῖχε σχεδὸν μίαν ὥραν. Καθ᾿ ὁδὸν ἐκρύονε, διότι ἦτο χειμών. Μερικὴν ὥραν ὑπέφερεν· ὅτε ὅμως ἤρχισε τὸ κρύος νὰ τὸν διαπερνᾷ, ἐκάθισεν εἰς τὴν ῥίζαν δένδρȣ τινὸς, ᾗ ἔκλαιε. Τοῦτο φρονίμου ἔργον ἦτον ἢ ἄφρονος;*

ΠΑΙΔ. *Ἄφρονος.*

ΠΑΤ. *Καὶ τί ἤθελες σὺ κάμειν;*

ΠΑΙΔ. *Ἤθελα τρέξειν διὰ νὰ φθάσω εἰς ζεςὸν θάλαμον.*

ΠΑΤ. *Δύο ἀδελφοὶ, λαβόντες ἀπὸ τὴν μητέρα των ὀλίγον ἀργύριον, ὑπῆγαν νὰ ψωνίσωσιν. Ὁ μὲν Χαράλαμπος ἠγόρασε ζαχαρωτὰ, τὰ ὁποῖα καὶ ἔφαγε πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν οἶκον· ὁ δὲ Λάμπρος ἠγόρασε γεωγραφικὸν πίνακα, καὶ εἰκόνας ζώων καὶ φυτῶν. Ποῖος ἐφέρθη φρονιμώτερα;*

ΠΑΙΔ. Ὁ Λάμπρος.

ΠΑΤ. Διατί κάμνεις τοιαύτην κρίσιν;

ΠΑΙΔ. Διότι ἦτον ὠφέλιμον τὸ ὁποῖον ἠγόρασε.

ΠΑΤ. Πρόσθεσε ἀκόμη, ὅτι τοῦ ἐπροξένησε ϗ ἡδονὴν, ἡ ὁποία ἐκράτησε περισσότερον παρὰ τὴν ἡδονὴν τῶν ζαχαρωτῶν.—Ὁ Χαρίσιος, εὑρὼν εἰς δάσος τι κόμαρα, τὰ ἐσύναξε καὶ τὰ ἔφαγε· τόσον δὲ τὸν ἤρεσαν, ὥστε ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ ἔλθῃ πάλιν· ἐπιστρέφων ὅμως, ἐδιηγήθη τὸ εὕρεμά του εἰς ὅλα τὰ παιδία, ὅσα τὸν ἀπήντησαν, καὶ ἐπερίγραψεν ἀκριβῶς τὸ μέρος, ὅπου ἐγίνοντο τὰ κόμαρα. Τὴν ἐπαύριον ἐπιστρέψας, δὲν ηὗρεν ἐκεῖ οὐδ' ἕνα κόμαρον· ἐπειδὴ τὰ ἄλλα παιδία εἶχαν ἐλθεῖν πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ φάγειν. Πῶς ὀνομάζεις τὸν Χαρίσιον, φρόνιμον, ἢ ἄφρονα;

ΠΑΙΔ. Ἄφρονα τὸν λέγω, διότι δὲν ἐσιώπησε.

ΠΑΤ. Ἂν ἦτο χρεία νὰ φορτωθῇς, καὶ σὲ ἄφιναν νὰ ἐκλέξῃς ἀπὸ δύο γομάρια τὸ ἕν, ποῖον ἤθελες ἐκλέξειν, τὸ ἐλαφρότερον, ἢ τὸ βαρύτερον;

ΠΑΙΔ. Βέβαια τὸ ἐλαφρότερον.

ΠΑΤ. Ἐμπόρου τινὸς δοῦλοι ἐφορτόνοντο τὰ κοφίνια καὶ τὰς πάλας τῶν πραγματειῶν, ὅσας ὁ κύριός των ὑπήγαινε νὰ πωλήσῃ. Αἴσωπος δὲ, ὁ μικρότερος καὶ ἀδυνατώτερος τῶν δούλων τούτων, ἐζήτησεν ἄδειαν νὰ κοβαλῇ τὸ κοφίνιον, ὅπου εἶχαν τὸ ψωμίον· καὶ τοῦτο μάλιστα ἦτο βαρύτερον παρ' ὅλα τἄλλα. Ἀνόητον νομίζεις τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Αἰσώπου, ἢ φρόνιμον;

ΠΑΙΔ. Ἀνόητον.

ΠΑΤ. Ἀπατᾶσαι. Ὁ Αἴσωπος ἦτο φρόνιμος· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπρόβλεπεν, ὅτι τὸ κοφίνιον τοῦ ψωμίου ἤθελεν ἐλαφρόνειν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν· διότι οἱ ὁδοιπόροι καθημέραν ἀπ' αὐτὸ

ἔτρωγαν, ἐνῷ αἱ πάλαι τῶν πραγματειῶν ἐφύλατταν πάντοτε τὸ βάρος των. Ἐὰν λοιπὸν θέλῃς νὰ γένῃς φρόνιμος, πάσχισε νὰ γνωρίζῃς ποῖον εἶναι ὠφέλιμον καὶ ποῖον βλαβερὸν, καὶ ποῖον σὲ φέρει ἡδονὴν ἢ λύπην.

ΤΙΜΗ, ΕΝΤΡΟΠΗ, ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗ.

ΠΑΙΔ. *Εἶναι τάχα ἐντροπὴ, φιλοστοργότατέ μου πάτερ, ὅταν ἦναί τις ἄῤῥωστος;*

ΠΑΤ. *Ὄχι.*

ΠΑΙΔ. *Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ἐντρέπεται, διότι εἶχε τὰς εὐλογίας. Δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ δειχθῇ, ὅτε σήμερον ὑπήγαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς γονεῖς του.*

ΠΑΤ. *Ἐντρέπεται, διότι εἶναι παιδίον ἀκόμη, καὶ δὲν ἔχει φρόνησιν. Ἀλλὰ μήπως ἐσὺ ἔχεις περισσοτέραν; ἐπειδὴ μὲ ἠρώτησες, ἂν ἦναι ἐντροπὴ νὰ ἀῤῥωστήσῃ τις· ἴσως ἀκόμη δὲν ἐξεύρεις, τί εἶναι τιμὴ καὶ τί ἐντροπή.*

ΠΑΙΔ. *Βέβαια δὲν ἐξεύρω.*

ΠΑΤ. *Πιστεύεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὅλοι εἶναι ἐξίσου φρόνιμοι;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω.*

ΠΑΤ. *Τὰ παιδία ἔχουν τόσην φρόνησιν, ὅσην οἱ ἄνδρες;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, οἱ ἄνδρες εἶναι φρονιμώτεροι.*

ΠΑΤ. *Τοὐλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἦναι. Ὁ μὴ γυμνασμένος νὰ συλλογίζεται, νομίζεις ὅτι εἶναι τόσον φρόνιμος, ὅσον ὁ γυμνασμένος νὰ συλλογίζεται;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι· ἀλλ' ὁ γυμνασμένος νὰ συλλογίζεται εἶναι φρονιμώτερος.*

ΠΑΤ. *Ἀναμφιβόλως. Λοιπὸν κάμνεις διά-*

κρισιν μεταξὺ φρονίμων ἀνθρώπων καὶ ἀφρόνων. Τίνες λοιπὸν ἐμποροῦν καλήτερα νὰ κρίνωσι τὸ καλὸν ϗ τὸ κακὸν, οἱ φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες;

ΠΑΙΔ. *Οἱ φρόνιμοι.*

ΠΑΤ. *Αὐτοὶ βέβαια. Ἐὰν οἱ φρόνιμοι σὲ νομίζωσι καλὸν, ἔχωσι καλὴν ὑπόληψιν περὶ σοῦ, σ' ἐπαινῶσι καὶ σὲ ἀγαπῶσι, τοῦτο εἶναι τιμή σȣ. Ἐὰν ὅμως οἱ φρόνιμοι σὲ νομίζωσι κακὸν, ἔχωσι κακὴν ὑπόληψιν περὶ σοῦ, σὲ κατηγορῶσι ϗ σὲ καταφρονῶσι, τοῦτο εἶναι ἀτιμία σου, καταισχύνη σου. Νομίζεις λοιπὸν, ὅτι οἱ φρόνιμοι ἔχȣν κακὴν ὑπόληψιν περὶ τοῦ Ἀντωνίου, διότι ἔκβαλε τὰς εὐλογίας;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω, ἐπειδὴ αὐτὸς εἰς τοῦτο δὲν ἔπταισε.*

ΠΑΤ. *Εὖγε! Καὶ ποτὲ οὐδ' ἐπαινεῖται, οὐδὲ κατηγορεῖταί τις διὰ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔπταισε.*

ΠΑΙΔ. *Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος μοῦ ἐδιηγήθη, ὅτι πολὺ τὸν ἐπεριγέλασαν τὰ παιδία, ὅτε πρῶτον ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀφοῦ ἔκβαλε τὰς εὐλογίας.*

ΠΑΤ. *Μὲ τοῦτο ἔδειξαν ὅτι εἶναι ἄφρονα παιδία. Ὅταν εἰς τὸ σχολεῖον γράψῃς ϗ ἀναγνώσῃς, ϗ οἱ συμμαθηταί σου σὲ ἐπαινέσωσι, τοῦτο τιμή σου εἶναι;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι.*

ΠΑΤ. *Μήπως εἶναι καταισχύνη σου, ἐὰν σὲ κατηγορήσωσι;*

ΠΑΙΔ. *Οὐδὲ τοῦτο.*

ΠΑΤ. *Καὶ διατί ὄχι;*

ΠΑΙΔ. *Διότι εἶναι ἄφρονες.*

ΠΑΤ. *Ἀλλ' ἐὰν σὲ επαινέσῃ ὁ διδάσκαλος, τοῦτο εἶναι τιμή σου; ἢ, ἐὰν σὲ κατηγορήσῃ, τοῦτο σὲ φέρει καταισχύνην;*

ΠΑΙΔ. *Ναὶ, διότι αὐτὸς εἶναι φρόνιμος, καὶ καταλαμβάνει καλήτερα.*

ΠΑΤ. *Πρέπει ὁ Χριστόδουλος νὰ ἐντραπῇ, διότι φορεῖ φόρεμα χειρότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, διότι εἰς τοῦτο αὐτὸς δὲν πταίει.*

ΠΑΤ. *Καὶ ἐὰν καταφρονήσῃς αὐτὸν διὰ τὸ κακόν του φόρεμα, τοῦτο τάχα τὸν ἀτιμάζει;*

ΠΑΙΔ. *Φιλοστοργότατέ μου πάτερ, δὲν κάμνω ποτὲ τοῦτο.*

ΠΑΤ. *Πιστεύω ὅτι δὲν τὸ κάμνεις· ἀλλ' ἂν τὸ ἔκαμνες, ἤθελε τὸν καταισχύνειν;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, παντελῶς.*

ΠΑΤ. *Ἤθελε μόνον δείξειν τὴν ἰδικήν σου ἀνοησίαν. Ἀλλ' ἂν ἐφόρεις καλήτερον ἔνδυμα, ἔπρεπε νὰ μεγαλοφρονῇς; ἡ τιμή σου ἤθελεν εἶσθαι, ἂν σ' ἐπαίνουν οἱ ἄνθρωποι δι' αὐτό;*

ΠΑΙΔ. *Ὄχι, δὲν ἤθελεν εἶσθαι τιμή μου.*

ΠΑΤ. *Ἀλλ' οὐδὲ ποτὲ ἤθελε σ' ἐπαινέσειν φρόνιμός τις διὰ τοιαύτην αἰτίαν.*

ΠΕΡΙ ΚΑΘΑΡΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

Ἐρ. *Τί εἶναι ἡ καθαρὰ καρδία;*

Ἀπ. *Εἶναι καρδία, ἥτις δὲν ἔχει κακὰς ἐπιθυμίας, οὔτε κακοὺς λογισμοὺς, καὶ ἥτις κλίνει πάντοτε εἰς τὸ νὰ ὑπακούῃ τὸν Θεὸν καθ' ὅλα.*

Ἐρ. *Καὶ τί εἶναι αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι;*

Ἀπ. *Ὅταν μισῇ τις κἀνένα, καὶ θέλῃ τὸ κακόν του· ὅταν φθονῇ τὸν γείτονά του, διότι εἶναι πλουσιώτερος, ἢ τὸν συμμαθητήν του, διότι εἶναι προκομμενέστερος, καὶ εὔχεται νὰ χάσῃ ὁ ἕνας τὰ πλούτη του, καὶ ὁ ἄλλος τὴν προκοπήν του· τότε ἔχει κακὰς ἐπιθυμίας. Ὅταν ὀρέγεταί τις κἀμμίαν ἀπηγορευμένην ἡδονὴν, ἢ*

θέλη νὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀπηγορευμένην τινὰ πρᾶξιν, ἔχει καὶ τότε κακὴν ἐπιθυμίαν.

'Ερ. Οἱ δὲ κακοὶ λογισμοὶ τί εἶναι;

'Απ. Ὅταν τὶς φαντάζεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄδικος πρὸς αὐτόν· ὅταν μελετᾷ πῶς νὰ βλάψῃ τὸν πλησίον τȣ· ὅταν λέγῃ ἐντός τȣ, ' Δὲν εἶναι Θεός· δὲν εἶναι παράδεισος· δὲν εἶναι κόλασις· αἱ ὁδοὶ τῆς ἁμαρτίας εἶναι καλήτεραι παρὰ τὰς ὁδοὺς τῆς σοφίας·' ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια εἶναι κακοὶ λογισμοί.

'Ερ. Τί δὲ εἶναι τὸ νὰ κλίνῃ πάντοτε ἡ καρδία εἰς τὸ νὰ ὑπακούῃ τὸν Θεὸν καθ' ὅλα;

'Απ. Εἶναι νὰ ζητῇ πάντοτε νὰ πράττῃ ὅλον τὸ θέλημά του.

'Ερ. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμβῇ τις εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ χωρὶς καθαρὰν καρδίαν;

'Απ. Ὄχι· διότι ὁ 'Απόστολος λέγει, ' Χωρὶς ἁγιασμὸν,' ἤτοι καθαρότητα καρδίας, 'κἀνεῖς δὲν θέλει ἰδεῖν τὸν Κύριον.' Λέγει δὲ ϗ ὁ Χριστὸς, ὅτι ὅσοι ἔχουν καθαρὰν καρδίαν θέλȣν ἰδεῖν τὸν Θεόν.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.

'Ερ. Τί εἶναι ἡ ἁμαρτία;

'Απ. Εἶναι παράβασις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ.

'Ερ. Καὶ τί εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ;

'Απ. Εἶναι ὁ Δεκάλογος τοῦ Μωϋσέως· ἡ οὐσία τοῦ ὁποίȣ εἶναι νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν, ϗ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν μας, καὶ τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτόν μας.

'Ερ. Πότε παραβαίνει τις τὸν νόμον τȣ̃ Θεȣ̃;

'Απ. Ὁσάκις δὲν κάμνει καθὼς αὐτὸς ὁ νόμος διορίζει.

'Ερ. Εἶναι τάχα εὔκολον νὰ κάμνωμεν ὅλα, ὅσα ὁ νόμος μᾶς διορίζει;

'Απ. Ὄχι, βέβαια· εἶναι δυσκολώτατον· διότι ἔχομεν ἐκ φύσεως καρδίαν διεφθαρμένην.

'Ερ. Δὲν εἶναι λοιπὸν καλὸς ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ;

'Απ. Βέβαια εἶναι κάλλιστος. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει, 'Ὁ νόμος εἶναι ἅγιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία, καὶ δικαία, καὶ ἀγαθή.' 'Ρωμ. ζ'. 12.

'Ερ. Ὅταν ἁμαρτάνωμεν, τί πρέπει νὰ κάμνωμεν;

'Απ. Πρέπει νὰ μετανοῶμεν, καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

'Ερ. Πότε μετανοεῖ τις ἀπὸ μίαν του ἁμαρτίαν;

'Απ. Ὅταν τὴν βδελυχθῇ μετὰ πάσης καρδίας, καὶ ἀποφασίσῃ σταθερῶς ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὴν ἐξανακάμῃ.

'Ερ. Ἐὰν δὲν μετανοῶμεν, τί θέλομεν πάθειν;

'Απ. Πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως, μὲ τὸν Διάβολον καὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους του.

ΠΕΡΙ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΣ.

'Ερ. Τί εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία, ἢ τὸ ἔλεος;

'Απ. Εἶναι συμπάθεια τῆς καρδίας.

'Ερ. Ποῖα καλὰ προξενεῖ ἡ ἀρετὴ αὕτη;

'Απ. Πληθύνει τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὀλιγοστεύει τὰς κακοπαθείας τῆς ζωῆς. Οἱ εὔσπλαγχνοι γονεῖς δὲν εἶναι σκληροὶ πρὸς τὰ τέκνα των, οὔτε οἱ διδάσκαλοι πρὸς τοὺς μαθητάς των.

'Ερ. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα τὰ ζῶα

μὲ εὐσπλαγχνίαν, καθὼς καὶ τοὺς ἀνθρώπους;

'Απ. Ναί, βέβαια· ἀσπλαγχνία εἰς τὰ ζῶα δείχνει ἄνθρωπον ἔχοντα σκληρὰν καρδίαν.—'Ο Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδία, ὅσα εἶναι σκληροκάρδια καὶ κακὰ πρὸς τὰ κτήνη καὶ ζωῦφια, ϰ θέλει τὰ παιδεύσειν διὰ τὴν σκληρότητά των.

'Ερ. Κατὰ ποῖον τρόπον δείχνεται ἡ σκληρότης;

'Απ. 'Ο σκληρὸς ἀνὴρ μεταχειρίζεται κακῶς τὴν γυναῖκά του· ὁ σκληρὸς διδάσκαλος, τὸν μαθητήν του· ὁ σκληρὸς αὐθέντης, τὸν δοῦλόν του· τὸ σκληρὸν παιδίον κακοποιεῖ τὰς ἀδελφάς του, τοὺς ἀδελφούς του, ϰ τὰ παιδία τῶν ἄλλων. 'Απὸ τὴν σκληρότητα προέρχονται μίση, φιλονεικίαι, καὶ ταλαιπωρίαι.

'Ερ. Τί λέγει ὁ Χριστὸς περὶ τοῦ ἐλεήμονος ἀνθρώπου;

'Απ. Λέγει, ' Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θέλουν ἐλεηθῆν.'

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ.

'Ερ. Τί εἶναι τὸ ψεῦδος;

'Απ. Ψεῦδος, ἢ ψεῦμα, εἶναι ὅ,τι λέγομεν μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσωμεν ἄλλους.

'Ερ. Δὲν εἶναι τάχα συγχωρημένον νὰ λέγωμεν ψεύδη μὲ καλὸν σκοπόν;

'Απ. Ὄχι, καθόλȣ· διότι τȣ̃το ἤθελεν εἶσθαι νὰ πράττωμεν τὸ κακὸν διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ καλόν· καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει, ὅτι ἡ καταδίκη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πράττουν τὸ κακὸν διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ καλὸν, εἶναι δικαία. 'Ρωμ. γ'. 8.

'Ερ. Ὅταν ἡ περιουσία, ἡ ὑπόληψις, ἢ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον, δὲν

εἶναι ὀρθὸν νὰ εἴπῃ ἓν ψεῦδος διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ;

'Απ. *Βέβαια ὄχι· διότι ὁ Θεὸς εἶπε, 'Μὴ ψεύδεσθε ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον.' Κολοσ. γ'. 9.*

'Ερ. *Εἶναι τάχα ἁμαρτία νὰ εἴπω ψεῦδος, τὸ ὁποῖον δὲν βλάπτει τοὺς ἄλλους;*

'Απ. *Τὸ ψεῦδός σου ἐμπορεῖ νὰ προξενήσῃ μεγάλην βλάβην, ἐνῷ σὺ νομίζεις ὅτι δὲν θέλει προξενήσειν κάμμίαν. Οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ σὲ πιάσωσι μίαν φορὰν ψεύστην, δὲν θέλουν σ' ἐμπιστεύεσθαι πλέον. Τὰ μικρά σȣ ταῦτα ψεύδη θέλουν σὲ φέρειν κατ' ὀλίγον εἰς τὰ μεγαλα· διότι τῆς ἁμαρτίας ὁ δρόμος εἶναι πάντοτε εἰς τὰ ἔμπροσθεν.*

'Ερ. *'Εφοβέρισεν ὁ Θεὸς εἰς κάνὲν μέρος τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὅτι θέλει παιδεύσειν τοὺς ψεύστας;*

'Απ. *Ναί· ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι 'ὁ νόμος κεῖται διὰ τοὺς ψεύστας' Α'. Τιμ. ά. 10. ϗ ὁ ἅγιος 'Ιωάννης λέγει, 'Τὸ μερίδιον ὅλων τῶν ψευστῶν εἶναι εἰς τὴν λίμνην, ἥτις καίεται μὲ πῦρ καὶ θειάφιον.' 'Αποκ. κά. 8.*

'Ερ. *'Εμπορεῖς νὰ ἀναφέρῃς κάνὲν παράδειγμα ψευδολογίας, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε;*

'Απ. *'Ο 'Ανανίας ϗ ἡ Σαπφεῖρα ἐψεύσθησαν, καὶ παρευθὺς τοὺς ἐτιμώρησεν ὁ Θεὸς μὲ τὸν θάνατον. Πράξ. έ.*

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ.

'Ερ. *Ποῖος εἶναι ὁ κανὼν τῆς πίστεως τοῦ Χριστιανοῦ;*

'Απ. *'Ο λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ αἱ ἅγιαι Γραφαί.*

'Ερ. *Διατί πρέπει νὰ λαμβάνωμεν τὰς ἁγίας Γραφὰς ὡς τὸν κανόνα τῆς πίστεώς μας;*

'*Απ.* *Διότι ἐγράφησαν ἀπὸ ἁγίους ἄνδρας, οἵτινες ἐλάλησαν καθὼς ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκεν ὡς ἀποκάλυψιν τοῦ θελήματός του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, περιπλέον, βεβαιόνει, ὅτι αὐταὶ δύνανται νὰ σοφίσωσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς σωτηρίαν.*

'*Ερ.* *Πρέπει τάχα νὰ ἐπικαλώμεθα τὰς Γραφὰς, διὰ ν' ἀποδείχνωμεν ὅλα τὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα ἐναγκαλιζόμεθα ;*

'*Απ.* *Χωρὶς ἀμφιβολίαν· οἱ Ἀπόστολοι ἐπεκαλοῦντο τὰς Γραφὰς διὰ τὴν ἀλήθειαν ὅλων, ὅσα ἐδίδασκαν· ϗ ἐπαίνεσαν τοὺς Βεροιαίυς, ὅτι ἐξέταζαν τὰς Γραφὰς καθημέραν, διὰ νὰ ἴδωσιν ἐὰν τὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα ἤκουαν ἀπὸ τὰ χείλη των, ἦσαν κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς θείας εμπνεύσεως. Πράξ. ιζ'.* 11.

'*Ερ.* *Ποῖος εἶναι ὁ κίνδυνός μας, ἐὰν πλανώμεθα ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον ;*

'*Απ.* *Εἴμεθα εἰς κίνδυνον νὰ κάμωμεν τὸν νόμον τοῦ Θεῦ ἄκυρον, ὡς τὸν ἔκαμαν οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι μὲ τὰς παραδόσεις των. Ματθ. ιέ.* 6.

'*Ερ.* '*Αλλὰ πῶς ἐμποροῦμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, ποῖα εἶναι τῶν θείων Γραφῶν τὰ δόγματα ;*

'*Απ.* *Πρέπει νὰ τὰς σπουδάζωμεν ἐπιμελῶς μὲ ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ δεήσεις πρὸς τὸν Θεὸν νὰ μᾶς φωτίσῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ϗ νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν ἀληθινήν των ἔννοιαν.*

ΥΜΝΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ.

Η ΚΤΙΣΙΣ.

Πόσον μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα σοῦ, Κύριε! ὅλα μὲ σοφίαν τὰ ἔκαμες. Ψαλ. ρδ'. 24.

1. *Πόσον εἶναι θαυμασία*
Τοῦ ἡλίου ἡ λαμπρότης,
Ἡ τῶν ἄστρων ποικιλία,
Καὶ τῆς γῆς ἡ γονιμότης!

2. *Πῶς τοῦ χρόνου ἁρμοδίως*
Μεταβάλλονται αἱ ὧραι,
Καὶ μᾶς δίδονται πλουσίως
Αἱ διάφοροι ὀπῶραι!

3. *Τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων*
Μᾶς ἐκπλήττ' ἡ ὡραιότης,
Τῶν ἐνύδρων καὶ χερσαίων
Ζώων πόση ἀπειρότης!

4. *Ὅλα Ὄντος ὑπερτάτου*
Ὅτ' εἶν' ἔργα βεβαιοῦσι,
Καὶ τὴν ἀγαθότητά του
Καὶ σοφίαν μαρτυροῦσι.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ.

1. *Μικρὰ ἡ μέλισσα, ἀλλ' ἐντελὴς*
'Σ τῆς ὥρας τὴν οἰκονομίαν,
'Απ' ἄνθη μέλι, ὡς ἐπιμελής,
Συνάγει μὲ φιλοπονίαν.

2. *Κυψέλην κτίζει τόσον τεχνικά,*
Στολίζει την μὲ τὸ κηρίον,
Αὐτοῦ φυλάττουσα προσεκτικα
Καὶ τὴν τροφὴν, ὡς εἰς ταμεῖον.

3. *Εἰς πᾶσαν τέχνην νὰ τὴν μιμηθῶ*
'Επιθυμῶ κ' εἰς ἐργασίαν·
Μὴ γένοιτο νὰ παρακινηθῶ
Εἰς ὀκνηρίαν καὶ ἀργίαν!

4. *Ναί! τὴν σπουδὴν ἐὰν δὲν ἀρνηθῶ*
'Σ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν,
"Ω! πόσον μέλλω νὰ ὠφεληθῶ,
Καὶ ν' ἀποκτήσω εὐτυχίαν.

5. *Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμπορεῖ*
Τὴν θείαν Βίβλον νὰ σπουδάζῃ,
Καὶ ἱερόν του χρέος θεωρεῖ
Νὰ πράττῃ, ὡς αὐτὴ προστάζει!

ΕΥΛΑΒΕΙΑ.

1. *'Αγαπᾷ μας ὁ Θεὸς,*
"Οταν τὸν τιμῶμεν,
Καὶ μὲ φόβον εὐλαβῶς
Τὸν δοξολογῶμεν·

2. *Καὶ σεβώμεθα γονεῖς,*
Καὶ τοὺς διδασκάλους,
'Ιερεῖς καὶ συγγενεῖς,
Καὶ τοιούτους ἄλλους.

3. *Λέγ' ἡ θεία ἐντολὴ,*
'Τίμα τὸν πατέρα,
Καὶ εἰς σέβας δὲ πολὺ
"Εχε τὴν μητέρα.'

4. Ὅστις τοὺς κακολογεῖ
Ν' ἀποθάνῃ πρέπει·
Ἀλλ' ὁ Πλάστης εὐλογεῖ
Τοὺς καλοὺς καὶ σκέπει.

5. Τὴν οὐράνιον χαρὰν
Πρέπει νὰ ζητῶμεν,
Καὶ καρδίαν καθαρὰν
Νὰ ἐπιθυμῶμεν.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

1. Μὲ θλίψεις, βάσανα, λύπας, πόνους,
Ἀφοῦ τὸ σῶμά μας τοῦτο ζήσῃ
Ἐς τὴν γῆν ἐπάνω ὀλίγους χρόνους,
Εἰς χῶμα μέλλει νὰ καταντήσῃ.

2. Ἀπ' τοὺς προγόνους μας ποῖος μένει
Ὑπὸ τὸ ἔκλαμπρον φῶς ἡλίου;
Καθεῖς τὴν ἄφιξιν περιμένει
Θανάτου τούτου τοῦ παγκοσμίου.

3. Αὐτὸς σκοποὺς μας, ἐπιθυμίας,
Καὶ ἀφανίζει καὶ μεταβάλλει,
Καὶ ἰσχυρῶν τὰς μεγαλαυχίας
Καὶ τὰ φρονήματα καταβάλλει.

4. Ἀλλὰ τοῦ Πλάστου νὰ διαρκῶσι
Τὰ πάντα μέλλουσιν αἰωνίως·
Ἐγκαίρως μέλλει νὰ ἐκπληρώσῃ
Ὅ,τ' ὑπεσχέθη λόγος τ' ὁ θεῖος.

5. Εἰς τὸν κόσμον πρέπει μὲ θεοφοβίαν
Κ' ἀρετὴν νὰ ζήσω,
Ἔνδοξον βραβεῖον, τὴν ἀθανασίαν,
Διὰ ν' ἀποκτήσω.

2. *Κυψέλην κτίζει τόσον τεχνικά,*
Στολίζει την μὲ τὸ κηρίον,
Αὐτοῦ φυλάττουσα προσεκτικα
Καὶ τὴν τροφὴν, ὡς εἰς ταμεῖον.

3. *Εἰς πᾶσαν τέχνην νὰ τὴν μιμηθῶ*
'Επιθυμῶ κ' εἰς ἐργασίαν·
Μὴ γένοιτο νὰ παρακινηθῶ
Εἰς ὀκνηρίαν καὶ ἀργίαν!

4. *Ναί! τὴν σπουδὴν ἐὰν δὲν ἀρνηθῶ*
'Σ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν,
"Ω! πόσον μέλλω νὰ ὠφεληθῶ,
Καὶ ν' ἀποκτήσω εὐτυχίαν.

5. *Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμπορεῖ*
Τὴν θείαν Βίβλον νὰ σπουδάζῃ,
Καὶ ἱερόν του χρέος θεωρεῖ
Νὰ πράττῃ, ὡς αὐτὴ προστάζει!

ΕΥΛΑΒΕΙΑ.

1. *'Αγαπᾷ μας ὁ Θεὸς,*
"Οταν τὸν τιμῶμεν,
Καὶ μὲ φόβον εὐλαβῶς
Τὸν δοξολογῶμεν·

2. *Καὶ σεβώμεθα γονεῖς,*
Καὶ τοὺς διδασκάλους,
'Ιερεῖς καὶ συγγενεῖς,
Καὶ τοιούτους ἄλλους.

3. *Λέγ' ἡ θεία ἐντολὴ,*
'Τίμα τὸν πατέρα,
Καὶ εἰς σέβας δὲ πολὺ
"Εχε τὴν μητέρα.'

4. Όστις τοὺς κακολογεῖ
Ν' ἀποθάνῃ πρέπει·
Ἀλλ' ὁ Πλάστης εὐλογεῖ
Τοὺς καλοὺς καὶ σκέπει.

5. Τὴν οὐράνιον χαρὰν
Πρέπει νὰ ζητῶμεν,
Καὶ καρδίαν καθαρὰν
Νὰ ἐπιθυμῶμεν.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

1. Μὲ θλίψεις, βάσανα, λύπας, πόνους,
Ἀφοῦ τὸ σῶμά μας τοῦτο ζήσῃ
Ἐς τὴν γῆν ἐπάνω ὀλίγους χρόνους,
Εἰς χῶμα μέλλει νὰ καταντήσῃ.

2. Ἀπ' τοὺς προγόνους μας ποῖος μένει
Ὑπὸ τὸ ἔκλαμπρον φῶς ἡλίου;
Καθεῖς τὴν ἄφιξιν περιμένει
Θανάτου τούτου τοῦ παγκοσμίου.

3. Αὐτὸς σκοποὺς μας, ἐπιθυμίας,
Καὶ ἀφανίζει καὶ μεταβάλλει,
Καὶ ἰσχυρῶν τὰς μεγαλαυχίας
Καὶ τὰ φρονήματα καταβάλλει.

4. Ἀλλὰ τοῦ Πλάστου νὰ διαρκῶσι
Τὰ πάντα μέλλουσιν αἰωνίως·
Ἐγκαίρως μέλλει νὰ ἐκπληρώσῃ
Ὅ,τ' ὑπεσχέθη λόγος τ' ὁ θεῖος.

5. Εἰς τὸν κόσμον πρέπει μὲ θεοφοβίαν
Κ' ἀρετὴν νὰ ζήσω,
Ἔνδοξον βραβεῖον, τὴν ἀθανασίαν,
Διὰ ν' ἀποκτήσω.

2. *Κυψέλην κτίζει τόσον τεχνικά,*
Στολίζει την μὲ τὸ κηρίον,
Αὐτοῦ φυλάττουσα προσεκτικα
Καὶ τὴν τροφὴν, ὡς εἰς ταμεῖον.

3. *Εἰς πᾶσαν τέχνην νὰ τὴν μιμηθῶ*
Ἐπιθυμῶ κ' εἰς ἐργασίαν·
Μὴ γένοιτο νὰ παρακινηθῶ
Εἰς ὀκνηρίαν καὶ ἀργίαν!

4. *Ναί! τὴν σπουδὴν ἐὰν δὲν ἀρνηθῶ*
'Σ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν,
Ὦ! πόσον μέλλω νὰ ὠφεληθῶ,
Καὶ ν' ἀποκτήσω εὐτυχίαν.

5. *Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμπορεῖ*
Τὴν θείαν Βίβλον νὰ σπουδάζῃ,
Καὶ ἱερόν του χρέος θεωρεῖ
Νὰ πράττῃ, ὡς αὐτὴ προστάζει!

ΕΥΛΑΒΕΙΑ.

1. *Ἀγαπᾷ μας ὁ Θεὸς,*
Ὅταν τὸν τιμῶμεν,
Καὶ μὲ φόβον εὐλαβῶς
Τὸν δοξολογῶμεν·

2. *Καὶ σεβώμεθα γονεῖς,*
Καὶ τοὺς διδασκάλους,
Ἱερεῖς καὶ συγγενεῖς,
Καὶ τοιούτους ἄλλους.

3. *Λέγ' ἡ θεία ἐντολὴ,*
'Τίμα τὸν πατέρα,
Καὶ εἰς σέβας δὲ πολὺ
Ἔχε τὴν μητέρα.'

4. Ὅστις τοὺς κακολογεῖ
Ν' ἀποθάνῃ πρέπει·
Ἀλλ' ὁ Πλάστης εὐλογεῖ
Τοὺς καλοὺς καὶ σκέπει.

5. Τὴν οὐράνιον χαρὰν
Πρέπει νὰ ζητῶμεν,
Καὶ καρδίαν καθαρὰν
Νὰ ἐπιθυμῶμεν.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

1. Μὲ θλίψεις, βάσανα, λύπας, πόνους,
Ἀφοῦ τὸ σῶμά μας τοῦτο ζήσῃ
Ἐς τὴν γῆν ἐπάνω ὀλίγους χρόνους,
Εἰς χῶμα μέλλει νὰ καταντήσῃ.

2. Ἀπ' τοὺς προγόνους μας ποῖος μένει
Ὑπὸ τὸ ἔκλαμπρον φῶς ἡλίου;
Καθεῖς τὴν ἄφιξιν περιμένει
Θανάτου τούτου τοῦ παγκοσμίου.

3. Αὐτὸς σκοποὺς μας, ἐπιθυμίας,
Καὶ ἀφανίζει καὶ μεταβάλλει,
Καὶ ἰσχυρῶν τὰς μεγαλαυχίας
Καὶ τὰ φρονήματα καταβάλλει.

4. Ἀλλὰ τοῦ Πλάστου νὰ διαρκῶσι
Τὰ πάντα μέλλουσιν αἰωνίως·
Ἐγκαίρως μέλλει νὰ ἐκπληρώσῃ
Ὅ,τ' ὑπεσχέθη λόγος τ' ὁ θεῖος.

5. Εἰς τὸν κόσμον πρέπει μὲ θεοφοβίαν
Κ' ἀρετὴν νὰ ζήσω,
Ἔνδοξον βραβεῖον, τὴν ἀθανασίαν,
Διὰ ν' ἀποκτήσω.

ΑΣΜΑ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

1. Ἐπειδ' ἦλθε τῆς ἡμέρας
 Ταύτης πάλιν τὸ ἑσπέρας,
Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην
 Πρὸς τὸν Πλάστην θέλω ψάλειν,
Ἐπαινῶν τὴν θαυμασίαν
 Πρόνοιάν σου χάριν θείαν!

2. Ἀλλ' εἰς πόσας ἀσωτείας,
 Καὶ βαρείας ἁμαρτίας,
Παραπίπτει ἡ ἀθλία
 Παιδική μου ἡλικία!
Σύ, Θεέ, νὰ μ' ἐλεήσῃς,
 'Σ τὸ καλὸν νὰ μ' ἐνισχύσῃς!

3. Τώρα νὰ πλαγιάσω μέλλων,
 Ὑπεράσπισιν ἀγγέλων
Πῶς νὰ μὴν ἐπιθυμήσω,
 Ἕωσοῦ νὰ ἐξυπνήσω;
Εἴθε νὰ ἐπαγρυπνῶσι,
 Καὶ νὰ μὲ διατηρῶσι!

4. Μ' ἱλαρὰν καρδίαν κλείων
 Τὰ ὀμμάτιά μου, τὸ θεῖον
Ὄμμα σου νὰ μὲ προσέχῃ
 Δέομαι, καὶ νὰ συντρέχῃ
Μὲ τὴν χάριν σου νὰ ζήσω,
 Δίχως νὰ σὲ λησμονήσω.

ΤΟ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.

1. Τὰ ἄστρα, μῆτέρ μου, ὅσα καλλωπίζουν
 Καὶ πᾶσαν νύκτα τὸν οὐρανὸν φωτίζουν,
Κ' αὐτάκτως κινοῦνται μὲ τόσην εἰρήνην,
 Τίς τὰ ἔκαμεν ὅλα, κ' αὐτὴν τὴν σελήνην;

Ἡ Μήτηρ πρὸς τὸ Κοράσιον.

2. *Αὐτὰ εἶναι, τέκνον μου, ἔργα Θεοῦ,*
Τὰ ἔπλασε μόνον μὲ τὸν λόγον αὐτοῦ·
Σὺ δὲ, ἂν τὰ πλάσματα τόσον θαυμάζῃς,
Πόσον πρέπει τὸν Πλάστην αὐτῶν νὰ δοξάζῃς!

3. *Σὲ ἔδωκε γλῶσσαν διὰ νὰ λαλῇς,*
Σὲ ἔδωκε πόδας νὰ περιπατῇς,
Ὀμμάτια νὰ βλέπῃς τὰ ἔργα αὐτοῦ,
Τοῦ μόνου ἐνδόξου κ' εὐλογητοῦ.

4. *Σελήνη καὶ ἥλιος, ἄστρα καὶ γῆ,*
Παντὸς εἴδȣς λȣλούδια, ἄνθη, καρποὶ,
Εἰς ὅσους τὰ βλέπουν εἰς κάθε καιρὸν,
Διηγȣ̃νται τὴν δόξαν τȣ̃ Πλάςȣ αὐτῶν.

ΔΙΚΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ.

1. *Βλέπει ὁ Θεὸς, προσέχει,*
Ὅταν τις 'ς αὐτὸν προστρέχῃ
Μὲ καρδίαν καθαράν·
Πλὴν τὸ βλέμμα ἀποστρέφει,
Ὅταν τις καρδίαν τρέφῃ
Ἀσεβῆ καὶ μιαράν.

2. *Ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ*
Πάντα, ὅστις προσπαθεῖ
Ἔργα εὐσεβῆ νὰ πράττῃ,
Καὶ τὰ χρέη του φυλάττει·
Πλὴν κανένα μὴ λανθάνῃ,
Ὅτι, ὅταν ἁμαρτάνῃ,
Κ' εἰς τὴν γῆν, πρὶν ἀποθάνῃ,
Θεία δίκη τὸν προφθάνει.

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ.

Ο ΛΕΩΝ.

Ἡ κεφαλὴ, ὁ λαιμὸς, ϗ οἱ ὦμοι τοῦ Λέοντος, εἶναι μεγαλώτατα· τὰ δὲ ὀπίσθιά του, λεπτὰ ϗ μικρά. Ὁ τράχηλος αὐτοῦ εἶναι στολισμένος μὲ χονδρὰν, δασεῖαν χαίτην. Εἶναι δὲ ἀπὸ τρεῖς ἕως τέσσαρας πόδας ὑψηλὸς, καὶ ἀπὸ ἓξ ἕως ἐννέα μακρύς.

Τοῦ λέοντος ἡ δύναμις εἶναι μεγαλωτάτη. Εὐκόλως δύναται νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίον ἵππȣ μὲ κτύπημα τοῦ ποδός του. Ὁ μεγάλος ἐμπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἵππον ἢ βώδιον· μόνον ὁ ἐλέφας, ἡ τίγρις, καὶ ὁ ῥινόκερως, δύνανται νὰ τὸν ἀντισταθῶσι.

Τὸ χρῶμα τοῦ λέοντος εἶναι ὑποκίτρινον ἐρυθρόν· ἡ δὲ χαίτη του εἶναι μελάγχροινος, καὶ κάποτε μέλαινα. Ὅταν μὲν ἡσυχάζῃ, φαίνεται σοβαρώτατος καὶ μεγαλοπρεπής· ὅταν δὲ ἦναι ἀγριωμένος, ἔχει βλέμμα φοβερόν. Δέρνει τότε τὰς πλευρὰς τȣ μὲ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, ὑψόνει τὴν χαίτην, στήνει τὰ χείλη, δείχνει τὰ ἰσχυρά του ὀδόντια, καὶ φωτοβολοῦν μὲ τοσαύτην λαμπρότητα οἱ ὀφθαλμοί του, ὥστε φαίνονται νὰ ἐκβάλλωσι πῦρ.

Ὁ λέων περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση, ἐκπέμπων ἐνίοτε βρύχημα τόσον τρανὸν, ὥστε ἠχεῖ ὡσὰν μακρυνὴ βροντή. Κρύπτεται δὲ εἰς μέρη, ὅπου ἔλαφοι, βουβάλια, καὶ ἄλλα ζῶα, ἔρχονται διὰ τροφὴν ἢ ποτὸν, καὶ, ὅταν σιμώσῃ κανὲν αὐτῶν, πηδᾷ κατεπάνω του μὲ μανιώδη ὁρμὴν, καὶ τὸ πιάνει εἰς τοὺς κραταιούς τȣ ὄνυχας. Τὸ κατασχίζει ἔπειτα, καὶ τρώγει τὴν σάρκα, κἄποτε δὲ καὶ τὰ κόκκαλα. Συνήθως ζητεῖ τὸ κυνήγιον αὐτοῦ εἰς καιρὸν νυκτός· καὶ μεταχειρίζεται πανουργίαν καὶ κρυφιότητα, ὡς ὁ κάτος.

Γεννᾶται δὲ ὁ λέων εἰς τὰ πλειότερα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, καὶ εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Ἀσίας. Πολὺ κοινότερος ὅμως ὑπάρχει εἰς τὴν Ἀφρικὴν παρὰ εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, φθάνει εἰς τὸ μεγαλήτερον ὕψος, ϗ ἀναδείχνει τὰς ἀγριωτέρας ποιότητας.

Ἡ Λέαινα εἶναι ἓν τρίτον μικροτέρα τοῦ λέοντος· στερεῖται δὲ ἀπὸ χαίτην, ϗ εἶναι ὀλιγώτερον ὑπομονητικὴ καὶ ἀγριωτέρα εἰς τὸν χαρακτῆρά της. Λεονταράκια ὀλίγων ἑβδομάδων δὲν ὑπερβαίνȣν σκυλία κατὰ τὸ μέγεθος· ϗ εἶναι δὲ ἀθῶα, ὡραῖα, καὶ παιγνιώδη, ὡσὰν κατάκια.

Η ΑΛΩΠΗΞ.

Τῆς Ἀλώπεκος τὸ μῆκος εἶναι περίπου δύο ποδῶν· τὸ δὲ ὕψος, ἑνὸς ποδός. Τῶν περισσο-

ρων τὸ χρῶμα εἶναι ἀνοικτὸν κόκκινον· ἀλλ'
ρίσκονται καὶ πολλαὶ ψαραὶ καὶ μαῦραι ἀλώ-
κες. Τῆς ἀλώπεκος τὸ πρόσωπον τὴν δείχνει
ι εἶναι ζῶον πανοῦργον. Ἔχει δὲ μακρὰν,
σύτριχον οὐράν.

Ἡ ἀλώπηξ εὑρίσκεται εἰς σχεδὸν ὅλους τοὺς
πους, ἐκτὸς εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην.
ανταχοῦ δὲ εἶναι τὸ αὐτὸ παμπόνηρον, ἀδη-
γον ζῶον, λαιμάργως ἁρπάζον πτηνὰ καὶ
ιρὰ τετράποδα, εἴτε εἰς δάση, εἴτε πλησίον
τὰς κατοικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀλώπηξ εἶναι ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τοῦ ὀρνι-
τροφείου· ἀλλ' ὅταν δὲν ἐπιτύχῃ τὴν ἀγαπη-
ν αὐτῆς τροφὴν, ὀρνίθων κρέας, κατατρώγει
ντὸς εἴδους ζῶα, ἕως καὶ ὄφεις, σαύρας,
τράχους, φρύνους· ἐὰν δὲ κατοικῇ πλησίον
; θαλάσσης, εὐχαριστεῖται καὶ μὲ ὀστρακόδερμα.
Εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν κάμνει ζημίαν
άλην εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, ἐπειδὴ ὑπεραγαπᾷ
σταφύλια, καὶ, διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἕνα βότρυν,
ιᾷ πολλούς.

Η ΛΕΥΚΗ ΑΡΚΤΟΣ.

Ι Λευκὴ Ἄρκτος εἶναι τὸ μὲν μῆκος ἐννέα
ὃν, τὸ δὲ ὕψος ὀλίγον πλέον παρὰ τεσσάρων.

Κἄποτε ζυγίζει ὅσον ἓν βῴδιον μεγαλώτατον. Τὸ ἐμπρόσθιόν της ποδάριον εἶναι δέκα δακτύλους πλατύ.

Ἔχει δὲ μύτην μακρὰν, αὐτία κοντὰ, μεγαλώτατα μηρία, καὶ κοντὴν οὐράν. Τὸ σῶμα καὶ ὁ λαιμός της εἶναι μακρά, οἱ πόδες της πλατεῖς, καὶ τὰ δάκτυλα ἑκάστου ποδαρίου τελειόνουν εἰς πέντε μακροὺς, ὀξεῖς ὄνυχας.

Τοῦ ζώου τούτου τὸ χρῶμα εἶναι ὑποκίτρινον λευκὸν, καὶ αἱ τρίχες του μακρόταται, χονδραὶ, καὶ δασεῖαι.

Δὲν ὑπάρχει θηρίον ἀγριώτερον παρὰ τὴν λευκὴν ἄρκτον. Ὅταν κτυπηθῇ καὶ πληγωθῇ, ὀργίζεται καταπολλὰ, καὶ ἢ θανατόνει τοὺς ὅσοι τὴν ἐπλήγωσαν, ἢ ἀποθνήσκει μαχομένη κατ' αὐτῶν.

Λέγεται ὅτι κἀνὲν ζῶον δὲν ὑπερασπίζει μὲ τόσην ἀνδρείαν τὰ νεογνά του, μὲ ὅσην τοῦτο. Ὅταν φανῇ ἐχθρὸς, ἡ πρώτη φροντὶς τῆς μητρὸς εἶναι νὰ προφυλάξῃ ἐκεῖνα ἀπὸ βλάβην· ὅταν δὲ αὐτὴ πληγωθῇ ἢ ἀποθνήσκῃ, χαϊδεύει τὰ νεογνά της, καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς δοκιμάζει νὰ τὰ σώσῃ.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος κατοικεῖ τὴν Γρηνλανδίαν καὶ Λαπονίαν, τόπους τόσον ψυχροὺς, ὥστε ἡ γῆ εἶναι χιονοσκέπαστος καὶ παγωμένη ὅλον τὸν χρόνον.

Τρέφεται δὲ ἀπὸ ὀψάρια καὶ φώκας, τὰ ὁποῖα πιάνει ἀφ' ἑαυτῆς. Τρώγει, προσέτι, τὴν σάρκα νεκρῶν κητῶν, τὰ ὁποῖα ῥίπτονται εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ τὰ ὁποῖα εὑρίσκει κολυμβῶσα ἔξω εἰς τὸ πέλαγος.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν θηρίων εἰς τὴν ψυχρὰν χώραν, ὅπου κατοικεῖ. Μολον-

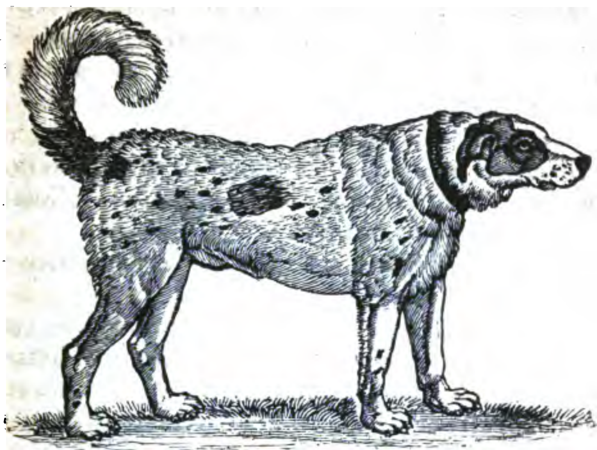
ὅτι δὲ εἰς τὸν θυμὸν αὐτῆς εἶναι ἀγριωτάτη καὶ σκληρά, δὲν φονεύει ὅμως πάντοτε, καθὼς ἡ τίγρις, ὅ,τι εὕρῃ ἔμπροσθέν της.

Ἐπάνω εἰς τοὺς εὐμεγέθεις σωροὺς πάγου, οἵτινες περιφέρονται εἰς τὸν ὠκεανὸν πλησίον τῆς Γρηνλανδίας, εὑρίσκονται πολλάκις ἄρκτοι. Ἐνίοτε δὲ συμβαίνει, ἐνῷ Γρηνλανδός τις καὶ ἡ σύζυγός του κωπηλατοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ σιμώσωσι παραπολὺ εἰς τοιοῦτον τινὰ σωρὸν πάγου, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἄρκτος· αὐτὴ δὲ πηδᾷ ἔξαφνα εἰς τὸ πλοιάριόν των, καί, ἂν δὲν τὸ ἀνατρέψῃ, καθίζει ἥσυχα, καὶ ἀφίνει νὰ τὴν κωπηλατῶσι. Πιθανὸν μὲν ὅτι δὲν ἀρέσκεται πολὺ εἰς τὸν νέον του ἐπιβάτην ὁ ταλαίπωρος Γρηνλανδός· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸν ἐκφορτωθῇ, τὸν κωπηλατεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν, ὅτε τὸ μέγα θηρίον, ἂν δὲν ἦναι πολλὰ πεινασμένον, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ πλοιάριον, καὶ ἀναχωρεῖ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ.

Ἓν ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα τετράποδα εἶναι ὁ Σκύλος. Ὑπάρχουν δὲ αὐτοῦ πάμπολλα εἴδη, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔχω τόπον νὰ περιγράψω. Ὀλίγα τινὰ μόνον σύμμικτα θέλω διηγηθῆν περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ διαφόρους τρόπους χρησιμεύει ὁ σκύλος εἰς τὸν ἄνθρωπον· τὸν βοηθεῖ εἰς τὸ κυνήγιον, σηκόνει τὰ φορτία του, καὶ τὸν σύρει καθήμενον ἐπὶ ἁμάξης. Εἰς τὰς πλέον βορεινὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς, ἕνας μοναδικὸς σκύλος σηκόνει δέκα ὀκάδων βάρος, συνοδεύων τὸν κύριον αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγιον· πολλοὶ δέ, συνεζευγμένοι εἰς

βαρείας ἁμάξας, σύρουν πέντε ἢ ἓξ ἀνθρώπους πρὸς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μίλια τὴν ὥραν, ϗ τελειόνουν καθημέραν ἑξήκοντα μιλίων ὁδοιπορίαν.

Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν καὶ Ἑλβετίαν, καὶ μέρη τινὰ τῆς Γαλλίας ϗ Γερμανίας, μεταχειρίζονται γενικώτατα τοὺς σκύλους διὰ νὰ σύρωσι μικρὰς ἁμάξας μὲ ἐλαφρὰ φορτία. Εἰς τὴν γειτονίαν μεγαλοπόλεων χρησιμεύουν κοινῶς διὰ νὰ φέρωσι λαχανικὰ εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐσχάτως τοὺς ἐμεταχειρίσθησαν ϗ εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ παρόμοια τέλη. Εἰς νῆσον τινὰ πλησίον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, οἱ σκύλοι σύρουν ἁμάξια φορτωμένα ἀπὸ ξύλα καὶ ὀψάρια, καὶ ἐκτελοῦν ἄλλας ὑπηρεσίας ἀντὶ τοῦ ἵππου.

Σκύλος τις ἔζησε τεσσαράκοντα ἡμέρας χωρὶς τροφήν, καὶ ἄλλος τριάκοντα ἕξ.

Γνωρίζονται παραδείγματα σκύλων, οἵτινες ἔμαθαν νὰ μετρῶσι τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Σκύλος τις, τὸν ὁποῖον Ἄγγλος ἠγόρασεν ἀπὸ

Ἰρλανδὸν, δὲν ἤθελε νὰ γευθῇ τὸ παραμικρὸν τὴν Παρασκευὴν, ἐπειδὴ οὕτω εἶχε μάθειν εἰς τοῦ πρώην κυρίου του, ὁ ὁποῖος, ὢν Λατῖνος τὴν θρησκείαν, ἐνήστευε τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ἴδα σκύλον τινὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅστις εἶχε καθίσειν δύο ἔτη ὁλόκληρα ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ κυρίου του. Ἔμεινε δ' ἐκεῖ, ἑωσοῦ ἀπέθανε.

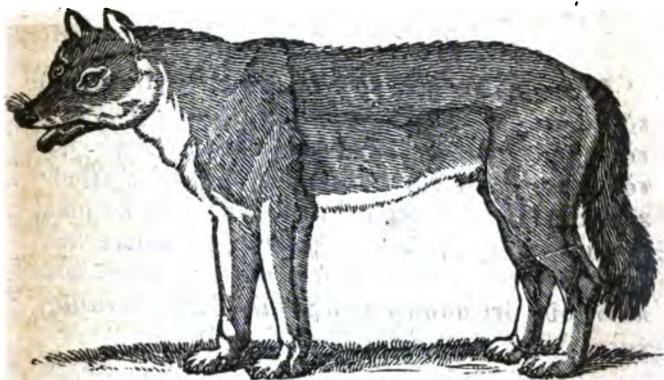
Σκύλοι ἐσχημάτισαν κἄποτε στενὴν φιλίαν μὲ λέοντας.

Χειρουργός τις ηὗρε χωλόν τι σκυλίον, καὶ, λαβὼν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν, τὸ ἰάτρευσεν· ἔπειτα τὸ ἐδίωξε. Μετὰ μῆνας τινὰς ἦλθεν εἰς τοῦ χειρουργοῦ τὴν θύραν τὸ αὐτὸ σκυλίον, συνωδευμένον μὲ ἄλλον σκύλον, ὅστις εἶχε παρομοίως χωλανθῆν· καὶ μὲ τὰ βλέμματά τȣ ἐπαρακάλεσε τὸν χειρουργὸν νὰ κάμῃ πρὸς τὸν φίλον του τὴν ὁποίαν εἶχε κάμειν εἰς ἑαυτὸν χάριν. Μᾶς ἀποδείχνει τοῦτο, ὅτι οἱ σκύλοι ἔχȣν τὴν δύναμιν νὰ κοινοποιῶσιν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰς ἰδέας των.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων εὑρίσκεται τὸ μοναστήριον τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Βερνάρδȣ, περιβόητον διὰ την Χριστιανικὴν τῶν καλογήρων του φιλοξενίαν. Οἱ καλοὶ οὗτοι μοναχοὶ, ἂν ϗ πένητες, ὄχι μόνον ἔχουν πάντοτε ἀνοικτὰς τὰς πύλας των εἰς ὁποιονδήποτε ὁδοιπόρον, ἀλλὰ καὶ ἀφιερόνονται εἰς τὸ κινδυνῶδες ἔργον τοῦ νὰ ζητῶσι τοὺς δυστυχεῖς, ὅσους, εἰς τὰ ὄρη ἐκεῖνα, προφθάνουν ἐνίοτε ϗ καταχώνȣν αἰφνίδιαι χιονοζάλαι. Βοηθοῦνται δὲ θαυμασίως εἰς τοὺς ἀξιεπαίνȣς τούτους ἀγῶνας ἀπὸ εὐγενεῖς τινὰς σκύλους. Καὶ δέκα καὶ δώδεκα πόδας ἂν ἦναι θαμμένος ὑπὸ τὴν χιόνα ὁ ταλαί-

πωρος ὁδοιπόρος, οἱ σκύλοι ὅμως, μὲ τὴν ὀξύτητα τῆς ὀσφρήσεως, τὸν ἀνακαλύπτυν. Ἀμέσως ἀρχίζουν ν' ἀποξύωσι τὴν χιόνα μὲ τοὺς πόδας των· ἐκβάλλουν δὲ συνεχὲς, βραχνὸν, καὶ σεμνὸν γαύγισμα, τὸ ὁποῖον φέρει τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐργάτας τοῦ μοναστηρίυ πρὸς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀπολλυομένου.

Θέλω προσθέσειν μόνον, ὅτι οἱ σκύλοι χρησιμεύυν καταπολλὰ εἰς τοὺς ταλαιπώρυς τυφλούς. Εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης βλέπονται συχνὰ σκύλοι, περιφέροντες τυφλοὺς, στέκοντες ὅπου συνήθειαν ἔχει ὁ αὐθέντης των νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, ἀσφαλῶς ὁδηγοῦντές τον μεταξὺ ζώων καὶ ἀμαξῶν, ϗ φροντίζοντες περὶ αὐτοῦ μὲ τὴν πλέον ἐκπληκτικὴν ἀγχίνοιαν ϗ πιστότητα.

Ο ΛΥΚΟΣ.

Ὁ Λύκος ὕψος μὲν ἔχει περίπου δύο ἥμισυ ποδῶν, μῆκος δὲ τριῶν ἥμισυ. Ὁμοιάζει κατὰ τὸ φαινόμενον εἶδός τι σκύλων· εἶναι ὅμως πολὺ ἀγριωτέρα ἡ πρόσοψίς του. Ἔχει λεπτὸν σχῆμα,

χρῶμα γενικῶς ψαρὸν, καὶ οὐρὰν γυρτὴν εἰς τὸ μέσον.

Ὑπάρχει δὲ ὁ λύκος ἐξίσου εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν. Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ φιλάρπαγον αὐτοῦ μισεῖται ϗ διώκεται πανταχοῦ, ὡς κοινὸς ἐχθρός. Ἁρπάζει πρόβατα, δορκάδας, καὶ ἄλλα ζῶα. Ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτὸν μὲ πανουργίαν ϗ εὐκινησίαν· ὅταν δὲ στενοχωρηθῇ ἀπὸ πεῖναν, ἀπελπίζεται, ϗ τολμᾷ τὰ πάντα· εἰς τοιαύτην μόνην περίστασιν, προσβάλλει ϗ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ, ΚΤΑ.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σȣ· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σȣ· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς ϗ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· ϗ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ· ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία, ϗ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μετάφρασις.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ εἰς τοὺς οὐρανούς· ἂς ἁγιασθῇ τὸ ὄνομά σου· ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου· ἂς γένῃ τὸ θέλημά σου, καθὼς εἰς τὸν οὐρανὸν, οὕτω καὶ εἰς τὴν γῆν· τὸ ψωμίον μας τὸ ἀναγ-

καῖον δός μας σήμερον· καὶ συγχώρησέ μας τὰ χρέη μας, καθὼς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς χρεώστας μας· καὶ μή μας φέρῃς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τὸ κακόν· διότι σοῦ εἶναι ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Ὦ Κύριε, σὺ κάμνεις τὸ σκότος, ϗ εἶναι νύξ· τὸ σκότος ὅμως δὲν κρύπτει ἀπὸ σοῦ τίποτε. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐλέη σου τὴν ἡμέραν ταύτην. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑγείαν, τὴν τροφὴν, τὰ ἐνδύματα, καὶ τοὺς φίλους μου.

Συγχώρησε ὅλους τοὺς μωροὺς καὶ πονηροὺς λογισμούς μου, ϗ λόγȣς, ϗ πράξεις. Φύλαξέ με ἀπὸ θλίψιν, ἀσθένειαν, καὶ θάνατον, εἰς καιρὸν τῆς νυκτὸς ταύτης. Εἴθε νὰ πλαγιάζω μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν φόβον σου, καὶ, ὅταν ἐξυπνῶ τὸ πρωῒ, νὰ εὑρίσκωμαι μετὰ σοῦ πάντοτε.

Εὐλόγησε, Κύριε, ὅλους τοὺς φίλους μου, καὶ συγχώρησε ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ δὸς εἰς αὐτοὺς ἀληθῆ μετάνοιαν καὶ νέαν καρδίαν, διὰ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

Τὸ πρωῒ, Κύριε, θέλεις ἀκούσειν τὴν φωνήν μου· τὸ πρωῒ θέλω κατευθύνειν πρὸς σὲ τὴν δέησίν μȣ. Τὰ ἐλέη σȣ εἶναι νέα πᾶσαν πρωΐαν, ϗ μεγάλη ἡ πιστότης σου. Σὲ εὐχαριστῶ διότι ἐφύλαξες τὴν νύκτα τὸ σῶμά μου ἀπὸ θλίψιν, ἀσθένειαν, καὶ τὸν θάνατον, καὶ μὲ ἀνέπαυσες μὲ τὸν ὕπνον.

Σὲ εὐχαριστῶ ὅτι μ' ἐξύπνισες νὰ ἴδω τὸ φῶς.

Ὁδήγησέ με νὰ ἀναβλέπω πρὸς τὸν ἀγαπητόν σου Υἱὸν, Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ ϗ δυλεύω ὅλην τὴν ἡμέραν ταύτην.

Σὲ δοξολογῶ διότι ἔδωκες τὸν Υἱόν σου ν' ἀποθάνῃ λύτρον δι' ὅλυς τοὺς ἀνθρώπυς. Συγχώρησε ὅλας τὰς ἁμαρτίας μυ διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθαρίζει ἀπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν.

Φώτισέ με νὰ κάμνω τὸ θέλημά σου κατὰ πάντα σήμερον, ϗ φύλαξέ με ἀπὸ πάντα σατανικὸν λογισμὸν, λόγον, καὶ ἔργον, διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρός μου. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Εὐχαριστῶ σε, Κύριε, ὅτι μ' ἔδωκες τὰς θείας Γραφάς. Αὐταὶ εἶναι τῆς σοφίας καὶ μαθήσεως τὸ θεμέλιον. Βοήθησέ με νὰ τὰς ἀναγινώσκω, ἐννοῶ, καὶ ἀγαπῶ. Ἁγίασέ με μὲ τὴν ἀλήθειαν· ὁ λόγος συ εἶναι ἀλήθεια. Ἄμποτε νὰ γνωρίσω ἐκ νεότητός μου, ὡς ὁ Τιμόθεος, τὰς ἱερὰς Γραφὰς, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μὲ σοφίσωσιν εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, διὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως. Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος, καὶ θέλω χαρῆν ϗ εὐφρανθῆν εἰς αὐτήν. Εἴθε νὰ καταγίνεται ὁ νοῦς μου εἰς τὰ πνευματικὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην ἡμέραν, ϗ νὰ λατρεύω τὸν Θεὸν μὲ πνεῦμα

καὶ ἀλήθειαν. Εἴθε ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι καὶ οἱ λογισμοί μυ ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου κάθηται ὁ Χριστὸς εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

Χύσε τὸ Πνεῦμά συ ἐπάνω εἰς ὅλον τὸν λαόν σου, εὐλόγησε καὶ εὔφρανε αὐτοὺς εἰς τὴν ἁγίαν σου ἐκκλησίαν. Δώρησε νὰ οἰκοδομηθῶσι καὶ παρηγορηθῶσιν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὸν λόγον σου, καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς σὲ οἱ ἁμαρτωλοί. Δώρησε νὰ κηρύττωσι πιστῶς τὸ Εὐαγγέλιον οἱ ὑπηρέται τοῦ λόγου σου, καὶ νὰ ποιμαίνωσι τὰ πρόβατα καὶ ἀρνία τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ· καὶ εἴθε νὰ ἦναι μεγάλη χάρις ἐπάνω εἰς αὐτά, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Παντοδύναμε Θεέ, ὅλα τὰ κτίσματα ἀπὸ τὴν χεῖρά σου προσμένουν τὴν τροφήν των. Δός μυ τὴν εὐλογίαν σου μὲ τὴν παροῦσαν τροφήν μου, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ.

Εὐχαριστῶ σε, Κύριέ μου, διότι μὲ δίδεις τὸ φαγητὸν διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ σώματός μυ· τρέφε καὶ τὴν ψυχήν μυ μὲ πνευματικὴν τροφήν, διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Ὅλας τὰς σωτηριώδεις ἀληθείας, ὅσαι περιέχονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὰς ἐξέθηκαν συνοπτικῶς οἱ θεῖοι πατέρες, διὰ νὰ ἦναι εὐληπτότεραι εἰς καθένα Χριστιανόν.

Ἡ ἐπιτομὴ αὕτη ὀνομάζεται Σύμβολον τῆς Πίστεως· διαιρεῖται δὲ εἰς δώδεκα ἄρθρα, τὰ ἐφεξῆς·

Α΄. *Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν, Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων·*

Β΄. *Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, φῶς ἐκ φωτὸς, Θεὸν ἀληθινὸν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο·*

Γ΄. *Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ϗ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίȣ ϗ Μαρίας τῆς παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα·*

Δ΄. *Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, ϗ ταφέντα·*

Ε΄. *Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς·*

ΣΤ΄. *Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός·*

Ζ΄. *Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος·*

Η΄. *Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν·*

Θ΄. *Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν, καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν·*

Ι΄. *Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·*

ΙΑ΄. *Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν·*

ΙΒ΄ *Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ.

Ἄβουλος νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος.
Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον.
Ὅστις δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ, πέντε ἡμέρας κοσκινίζει.
Τὸ σημερινὸν ἔργον, αὔριον μή το ἀφίνῃς.
Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὰς δὲν φοβεῖται.
Ὡς στρώσῃ καθεῖς, οὕτως ἔχει νὰ πλαγιάσῃ.
Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.
Ἀπὸ τὸ εἶπε ὡς τὸ κάμε μέγα διάστημα.
Κάλλιον θέλω ἕνα ἐχθρὸν φρόνιμον παρὰ δέκα τρελοὺς φίλους.
Ὁ καιρὸς φανερόνει τὴν ἀλήθειαν.
Τὰ ὡς δὲν θέλεις γίνονται, θέλε τα καὶ ὡς γίνονται.
Ὅστις καθίσῃ μὲ στραβὸν, τὸ ταχὺ ἀλληθωρίζει.
Ὅπου ἀκούεις πολλὰ κεράσια, κράτει μικρὰ καλάθια.
Κάμε καλὸν, καὶ ῥίψε το εἰς τὸν αἰγιαλόν.
Τοῦ οἰκοκυρίου τὸ ὀμμάτιον κόπρισμα γίνεται εἰς τὸ χωράφιον.
Ὅσα ἐξεύρει ὁ λολὸς οἰκοκύριος, ἑκατὸν ἀπέξω φρόνιμοι δὲν ἐξεύρουν.
Ὅπου εἶναι πολλοὶ πετεινοὶ, ἀργεῖ νὰ ἐξημερώσῃ.

Πολυτεχνίτης κ' ἔρημος.
Μεγάλα πλοῖα, μεγάλαι τρικυμίαι.
Ὅστις γίνεται πρόβατον, τὸν τρώγει ὁ λύκος.
Φίλευε, ἂν θέλῃς νὰ σὲ φιλεύωσι.
Ἄλλος κάμνει τὸ φόρεμα, καὶ ἄλλος τὸ φορεῖ.
Ὅστις γεννηθῇ εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν φυλακὴν ἀγαπᾷ.
Τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα.
Ὀλίγα καὶ καλά.
Περισσότερον βλέπουν τὰ τέσσαρα παρὰ τὰ δύο ὀμμάτια.
Μιᾶς στιγμῆς ὑπομονὴ, δέκα χρόνων ἀνάπαυσις.
Τόσον ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος, ὅσον συλλογίζεται.
Κόπτε χρέη, κόπτε λύπας.
Ἡ εὐταξία εἶναι ἡ καλὴ ἀρχὴ εἰς τὰ καλά.
Ἡ ὁμόνοια στηρίζει οἶκον, ἡ δὲ διχόνοια τὸν ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων.
Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου.
Αἱ θλίψεις εἶναι κλίμακες, φέρουσαι πρὸς τὸν οὐρανόν.
Ἡ συνείδησις εἶναι χίλιαι μαρτυρίαι.
Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ πᾶσαν δυσκολίαν.
Ὁ μωρὸς εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην του, φρονιμώτατος.
Φεῦγε τὴν ἡδονὴν, ἥτις ἀφίνει ὀπίσω της λύπην.
Μὴν ἐμπιστεύεσαι εἰς κανένα χωρὶς ἀνάγκην τὰ μυστικά σου.
Ὅστις δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ τρώγῃ.
Ἡ ὀκνηρία ἀφίνει γυμνὸν τὸν ἄνθρωπον.
Ἡ ζηλοτυπία ἔχει χιλίους ὀφθαλμούς.
Ἡ φωνὴ τοῦ ἄφρονος γνωρίζεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν λόγων του.

Τὰ χρήματα εἶναι καλὸς ὑπηρέτης, ἀλλὰ κακὸς κύριος.

Τὸ πεῖσμα εἶναι ἡ πλέον δυσίατος ἀσθένεια.

Οὐσιώδεις ἐρωτήσεις ἀπαιτοῦν βραδείας ἀποκρίσεις.

Ταχὺς εἰς τὸ ἀκούειν, ϗ βραδὺς εἰς τὸ λαλεῖν.

Ὁ πλοῦτος γίνεται πολλάκις δοῦλος τῆς κακίας.

Ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ δυστυχία εἶναι πάντοτε ἀχώριστοι.

Τὸ μὲν σφάλλειν εἶναι ἀνθρώπινον, τὸ δὲ συγχωρεῖν, θεῖον.

Μεταχειρίζου πρᾳεῖς λόγους, καὶ δεινὰ ἐπιχειρήματα.

Σπανίως ζῇ τις φρονίμως, ὅταν ζῇ καθὼς τύχῃ. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων εἶναι πλέον εὐχαριστημένοι μὲ τὰ εὔκολα ἐλαττώματα, παρὰ μὲ τὰς δυσκολωτέρας ἀρετάς.

Χωρὶς οἰκονομίαν οὐδεὶς ἐμπορεῖ νὰ ἦναι πλούσιος, ϗ μὲ αὐτὴν ὀλιγώτατοι ἤθελαν εἶσθαι πτωχοί.

Μετριότης καὶ πρᾳότης ἀποτελοῦν ἐνίοτε ὅ,τι δὲν γίνεται μὲ τὴν βίαν.

Συγγραφεύς τις Πέρσης ἔκαμε τὴν ὡραίαν ταύτην παρατήρησιν. ‘ Ἡ ἥμερος χεὶρ δύναται νὰ ὁδηγῇ τὸν ἐλέφαντα μὲ μίαν τρίχα.’

Τὸ ἀναγκαιότερον μέρος τῆς παιδείας εἶναι νὰ διορθόνωμεν τὰ σφάλματά μας.

Πολλοὶ ὁμιλοῦν περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν καταλαμβάνουν· καὶ ἐπαινοῦν ἀρετάς, τὰς ὁποίας δὲν μεταχειρίζονται.

Ὁ Ζήνων, ἀκούσας παιδίον τι νὰ πολυλογῇ, εἶπεν, ‘ Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δύο αὐτία, μίαν δὲ

γλῶσσαν, διὰ νὰ ἀκούωσι πολλὰ, ϗ νὰ ὁμιλῶσιν ὀλίγα.'

"Οταν οἰκειοποιῆταί τις ὅλην τὴν ὁμιλίαν, γίνεται ἀηδὴς πρὸς τοὺς λοιπούς· διότι φαίνεται νὰ λαμβάνῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του τὰ πρωτεῖα, μεταχειριζόμενος τοὺς ἄλλους ὡς μαθητάς του.

'Ο ἐφεξῆς κατάλογος ἠθικῶν ἀρετῶν συνεγράφη ὑπὸ τοῦ 'Αμερικανȣ̃ φιλοσόφου, Βενιαμὶν Φραγκλίνου, διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ζωῆς του.

Εγκρατεια. Μὴ τρώγῃς μέχρι χορτασμοῦ· μὴ πίνῃς μέχρι ζάλης.

Σιωπη. 'Εκεῖνα μόνον λέγε, ὅσα ἐμποροῦν νὰ ὠφελήσωσιν ἢ ἄλλȣς ἢ τὸν ἑαυτόν σου· ἀπόφευγε οὐτιδανὴν συνομιλίαν.

Ευταξια. Κάθε σου πρᾶγμα ἂς ἔχῃ ἴδιον αὐτοῦ τόπον, καὶ κάθε σου ἔργον ἴδιον αὐτοῦ καιρόν.

Αποφασις. 'Αποφάσισε νὰ ἐκτελῇς πᾶν χρέος· ἐκτέλει δὲ ἀνελλιπῶς πᾶσαν ἀπόφασιν.

Λιτοτης. Μὴν ἐξοδεύῃς, πλὴν διὰ νὰ ὠφελῇς ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτόν σου· ἤγȣν, μὴν ἀσωτεύῃς τίποτε.

Φιλοπονια. Μὴ χάνῃς καιρόν· ἐνασχολοῦ πάντοτε εἰς τίποτε χρήσιμον· λεῖπε ἀπὸ περιττὰς πράξεις.

Ειλικρινεια. Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ μεταχειρίζου· ἂς ἦναι οἱ διαλογισμοί σου ἀθῶοι καὶ δίκαιοι, καὶ οἱ λόγοι σου, παρόμοιοι.

Δικαιοσυνη. Μὴν ἀδικῇς κανένα, εἴτε κακοποιῶν, εἴτε ἀμελῶν τὰς κατὰ δύναμιν ἀγαθοποιΐας.

Μετριοτης. Φεῦγε τὰς ὑπερβολάς· πᾶν μέτρον ἄριστον.

Καθαριότης. - *Μὴν ὑποφέρῃς ἀκαθαρσίαν τινὰ εἰς σῶμα, φορέματα, ἢ κατοικίαν.*

Αταραξία. *Μὴν ἀνησυχῇς διὰ οὐτιδανότητας, μήτε διὰ συμφορὰς κοινὰς, ἢ ἀναποφεύκτȣς.*

Ταπεινοφροσύνη. *Μιμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.*

Οἱ ἑπόμενοι Δέκα Βιωτικοὶ Κανόνες ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ περιβοήτου Ἀγγλαμερικανοῦ, Θωμᾶ Ἰεφφερσῶνος.

1. *Ποτὲ μὴν ἀφίνῃς αὔριον ὅ,τι ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον.*

2. *Ποτὲ μὴ βαρύνῃς ἄλλȣς δι' ὅσα ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς σὺ ὁ ἴδιος.*

3. *Ποτὲ μὴν ἐξοδεύῃς τὸ ἀργύριόν σου, πρὶν τὸ λάβῃς.*

4. *Ποτὲ μὴν ἀγοράζῃς ὅ,τι δὲν χρειάζεσαι, διότι εἶναι εὔθηνόν.*

5. *Περισσότερα δαπανῶμεν διὰ τὴν ὑπερηφανίαν, παρὰ διὰ τὴν πεῖναν, τὴν δίψαν, καὶ τὸ ψύχος.*

6. *Ποτὲ δὲν μετανοȣ̃μεν ὅτι ἐφάγαμεν ὀλίγον.*

7. *Τίποτε δὲν εἶναι ὀχληρὸν, τὸ ὁποῖον πράττομεν ἑκουσίως.*

8. *Πόσην λύπην μᾶς ἐπροξένησαν δεινὰ, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἠκολούθησαν.*

9. *Τελείονε τὰς ὑποθέσεις σȣ, ὅσον δύνασαι, μὲ τὸ καλόν.*

10. *Ὅταν θυμόνῃς, ἀρίθμει ἕως δέκα, πρὶν ὁμιλήσῃς· ὅταν δὲ βαρυθυμόνῃς, ἕως ἑκατόν.*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΞΙΝΙΔΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ Γεώργιος Οὐασιγκτὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον, ἦτον ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀμερικανῶν δυνάμεων κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἑπταετῆ πόλεμον τῶν συμπατριωτῶν του. Ἀφοῦ δὲ μὲ τὴν ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν αὐτοῦ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα, ἐκλέχθη πρῶτος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν· εἰς τὸ ὁποῖον ἀξίωμα, ὄχι ὀλιγώτερον παρὰ εἰς τὸ πρότερον, ἔδειξεν ὅτι εἰς τὸν χαρακτῆρά του ἐμπεριείχετο πᾶν ὅ,τι εἶναι μέγα καὶ εὐγενὲς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ὅτε ὁ Γεώργιος ἦτο περίπου ἑξαετὴς, τὸν ἐχαρίσθη ἀξινίδιόν τι, τὸ ὁποῖον, ὡς τὰ πλειότερα μικρὰ παιδία, αὐτὸς ὑπερηγάπα, καὶ, περιφερόμενος ἀδιαλείπτως μὲ αὐτὸ, ἔκοπτεν ὅ,τι εὕρισκεν ἔμπροσθέν του. Μίαν ἡμέραν, μέσα εἰς τὸν κῆπον, ὅπου πολλάκις ἐδιασκέδαζε τὸν καιρὸν πελεκῶν τοὺς στύλους τῶν πίσων, ἐδοκίμασε κατὰ δυστυχίαν τὸ ἀξινίδιόν του ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν ὡραίας τινὸς κερασίας, τὴν ὁποίαν ἐξεφλούδισε τόσον κακὰ, ὥστε εἶναι ἀμφίβολον ἂν ποτὲ ἀνέλαβε.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῒ, ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ ὁ πατήρ του εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἴδε τί εἶχε πάθειν ἡ ἀγαπημένη τȣ κερασία. Εὐθὺς δ' ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν, ἠρώτησε, μὲ πολλὴν ζέσιν, τίς εἶχεν ἀφανίσειν τὸ δένδρον του, λέγων ἐνταυτῷ, ὅτι δὲν ἤθελε τὸ πωλήσειν διὰ εἰκοσιπέντε Δίστηλα.

Κανεῖς δὲν ἠμπόρει νὰ εἴπῃ τίποτε περὶ αὐτȣ̃· εἰς ὀλίγην ὥραν, ἐφάνη ὁ Γεώργιος μὲ τὸ ἀξινίδιόν του. ‘Γεώργιε,’ εἶπεν ὁ πατήρ του, ‘ἐξεύρεις τίς ἐκατάκοψε τὴν ὡραίαν ἐκείνην μικρὰν κερασίαν, ἔξω ἐκεῖ, μέσα εἰς τὸν κῆπον;’ Αὕτη ἦτο κακὴ ἐρώτησις· ϗ ὁ Γεώργιος ἐστάθη ὀλίγας στιγμὰς σοβαρὸς καὶ συλλογισμένος· ἀλλὰ γρήγορα ἔλαβε θάῤῥος· καὶ, κυττάζων τὸν πατέρα του μὲ τὸ γλυκύ του πρόσωπον, φαιδρὸν ἀπὸ τὸ θέλγητρον τῆς ἀληθείας, ἀνδρείως ἐφώναξε, ‘Δὲν ἐμπορῶ νὰ εἴπω ψεῦμα, πάτερ· σεῖς ἐξεύρετε ὅτι ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ νὰ εἴπω ψεῦμα· ἐγὼ τὴν ἔκοψα μὲ τὸ ἀξινίδιόν μου.’

‘Τρέξε εἰς τὰς ἀγκάλας μȣ, φίλτατον τέκνον,’ ἐφώναξεν ὁ πατήρ του, ἐκστατικὸς ἀπὸ χαράν, ‘τρέξε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Χαίρω, Γεώργιε, ὅτι ἐπελέκησες τὸ δένδρον. Τοιαύτη πρᾶξις ἡρωϊσμοῦ εἰς τὸν υἱόν μου ἀξίζει πλειότερον παρὰ χίλια δένδρα, καὶ ἂν ἤθελαν φέρειν ἄνθη ἀπὸ ἀργύριον, καὶ καρποὺς ἀπὸ καθαρώτατον χρυσίον.’

Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΑΙ Η ΣΦΥΡΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ.

"Οτε ἤμην παιδάριον ἑπταετὲς,—λέγει ὁ 'Αμερικανὸς φιλόσοφος Βενιαμὶν Φραγκλῖνος,—οἱ

φίλοι μου, μίαν ἑορτὴν, ἐγέμισαν τὸ πουγγάκιόν μȣ μὲ χάλκινα νομίσματα. Εὐθὺς ἐγὼ ἐξεκίνησα πρὸς τὸ ἐργαστήριον, ὅπου ἐπωλοῦσαν παιγνιδάκια τῶν παιδιων· ἀπαντήσας δὲ εἰς τὸν δρόμον σφυρίστριαν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἄλλου παιδίου, καὶ πολλὰ εὐαρεστηθεὶς μὲ τὸν ἦχόν της, ἀπεφάσισα ν' ἀγοράσω καὶ ἐγώ. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον, εὐθὺς ἐπρόσφερα θεληματικῶς, καὶ ἔδωκα, ὅλον μου τὸ χάλκωμα διὰ μίαν.

Ὑπέστρεψα τότε εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἤρχισα νὰ σφυρίζω, τρέχων ἐπάνω κάτω, περιχαρὴς διὰ τὴν Σφυρίστριάν μου, ἀλλὰ ἐνοχλῶν τὸν οἶκον ὅλον. Τὰ ἀδέλφιά μου καὶ τὰ ἐξαδέλφιά μου, καθὼς ἔμαθαν τὴν ἀγορὰν τὴν ὁποίαν εἶχα κάμειν, μὲ εἶπαν ὅτι ἔδωκα διὰ τὴν Σφυρίστριαν τετράκις ὅσον ἤξιζεν.

Ἀκούσας τοῦτο, ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι πόσα καλὰ ἠμπόρουν ν' ἀγοράσω μὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χαλκώματος. Τόσον δὲ μ' ἐπεριγελοῦσαν διὰ τὴν μωρίαν μου, ὥστε ἔκλαυσα μὲ ἀγανάκτησιν· ϗ ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένει ὁ συλλογισμὸς, ἦτο πλειοτέρα τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν μ' ἔδιδεν ἡ Σφυρίστρια.

Τὸ πάθημα ὅμως τȣ̃το ἔγινεν εἰς ἐμὲ μάθημα χρησιμώτατον· διότι ἀφῆκε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν μου, ὥστε πολλάκις, ἐπιθυμῶν ν' ἀγοράσω τίποτε πρᾶγμα περιττὸν, ἔλεγα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, *Μὴ δώσῃς παραπολὺ διὰ τὴν Σφυρίστριαν*· καὶ οὕτω ἐφύλαττα τὸ ἀργύριον.

Ἀφοῦ ἐμεγάλυνα, καὶ ἔμβαινα εἰς τὸν κόσμον, καὶ παρετήρουν τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ἐνόμιζα ὅτι ἀπαντοῦσα πολλοὺς, πολλοτάτους, οἵτινες ἔδιδαν παραπολὺ διὰ τὴν Σφυρίστριαν.

Ὅταν ἔβλεπα κἀνένα, ὅστις ὑπερεπόθει δόξας καὶ φαντασίας, ᾗ ἐθυσίαζε τὸν καιρὸν, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἀρετὴν, ᾗ ἴσως τοὺς φίλους του, διὰ νὰ τὰς ἐπιτύχῃ, Π α ρ α - π ο λ ὺ, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, δ ί δ ε ι ο ὗ τ ο ς δ ι ὰ τ ὴ ν Σ φ υ ρ ί σ τ ρ ι ά ν τ ο υ.

Ἂν ἐγνώριζα φιλάργυρον τινὰ, ὁ ὁποῖος ὑστεροῦσε τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ πᾶν εἶδος καλοζωΐας, ἀπ' ὅλην τὴν ἡδονὴν τοῦ ἀγαθοποιεῖν, ἀπ' ὅλην τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του, καὶ ἀπ' ὅλας τὰς ἀγαλλιάσεις τῆς φιλίας, διὰ νὰ ἐπισωρεύῃ πλοῦτον, Τ α λ α ί π ω ρ ε, ἔλεγα, ἐ σ ὺ τ ω ρ ό ν τ ι π λ η ρ ό ν ε ι ς π α ρ α π ο λ ὺ δ ι ὰ τ ὴ ν Σ φ υ ρ ί σ τ ρ ι α ν.

Ὅταν ἀπαντῶ κἀνένα φιλήδονον, ὁ ὁποῖος θυσιάζει πᾶσαν ἐπαινετὴν καλητέρευσιν τοῦ νοὸς, ἢ αὔξησιν τῆς περιουσίας του, εἰς ἁπλᾶς σωματικὰς αἰσθήσεις, καὶ ὁ ὁποῖος ἀφανίζει τὴν ὑγείαν του δι' αὐτὰς, Ἐσφαλμένε ἄνθρωπε, λέγω, προβλέπεις πόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σου ἀντὶ ἡδονῆς· δ ί δ ε ι ς π α ρ α π ο λ ὺ δ ι ὰ τ ὴ ν Σ φ υ ρ ί σ τ ρ ι α ν.

Ἐὰν βλέπω τινὰ, ὅστις ἀγαπᾷ ὡραῖα φορέματα, ὡραῖα ἔπιπλα, ὡραίους οἴκους, καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα ὡραῖα, ὡραιότερα ὅμως παρ' ὅσον ἡ κατάστασις αὐτοῦ συγχωρεῖ, διὰ τὰ ὁποῖα χρεόνεται, καὶ, τέλος πάντων, φέρεται εἰς τὴν φυλακὴν, Ἀλλοίμονον, λέγω, α ὐ τ ὸ ς ἐ π λ ή ρ ω σ ε ν ἀ κ ρ ι β ὰ, π ο λ ὺ ἀ κ ρ ι β ὰ, δ ι ὰ τ ὴ ν Σ φ υ ρ ί σ τ ρ ι ά ν του.

Εἰς βραχυλογίαν, ἐγνώρισα ὅτι τὰς πλειοτέρας δυστυχίας πάσχουν οἱ ἄνθρωποι, διότι κάμνουν ψευδεῖς λογαριασμοὺς τῆς ἀξίας πραγμάτων, καὶ διότι δ ί δ ο υ ν π α ρ α π ο λ ὺ δ ι ὰ τ ὰ ς Σ φ υ ρ ι σ τ ρ ί α ς τ ω ν.

Ο ΚΟΡΑΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ.

Εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μȣ,—λέγει ὁ σοφὸς Κοραῆς,—ἀπεφάσισα νὰ σπουδάσω καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν. Ἡ χρεία δὲ νὰ πληρόνω τὸν Ἑβραῖον διδάσκαλον μὲ ἠνάγκασε φυσικὰ νὰ προσδράμω εἰς τὸν πατέρα μȣ. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον (1764), ϗ τοῦ γένους τὴν κατάστασιν, πᾶς ἄλλος πατὴρ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Σμύρνης, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ἀκούων τὸν υἱόν του νὰ ζητῇ Ἑβραϊκῆς γλώσσης διδάσκαλον, ἤθελε καλέσειν ἰατρὸν, νομίζων ὅτι ἐπαραφρόνησεν ὁ υἱός του. Ἀλλ' ὁ χρηστὸς ϗ φρόνιμος πατήρ μȣ ἠρκέσθη μόνον νὰ μὲ ἐρωτήσῃ, εἰς τί ὠφέλει ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα. Ἀφοῦ τὸν εἶπα, ὅτι ἐχρησίμευεν εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, Καλά! ἄρχισε λοιπὸν, μ' ἀπεκρίθη. Ποτὲ δὲν ἐνθυμήθην τὴν λακωνικὴν ταύτην ἀπόκρισιν, χωρὶς νὰ δακρύσω· τόση ἦτον ἡ εἰς τὴν παιδείαν μου προθυμία του, τῆς ὁποίας ἀπόδειξις εἶναι ϗ τȣ̃το·—Πολλάκις ἐπεθύμησα εἰς τὰς δεσποτικὰς ἑορτὰς, κατὰ τῶν νέων τὴν συνήθειαν, ἑορτάσιμον ἔνδυμα νέον, καὶ μ' ἀνέβαλλεν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα εἰς τὸ Πάσχα, ϗ ἀπὸ τοῦτο πάλιν εἰς τὰ Χριστούγεννα. Οὔτε διδάσκαλον, οὔτε βιβλίον ὅμως, ἢ ἄλλο τι ὄργανον παιδείας ζητοῦντα, δέν μ' ἀπέβαλε ποτέ.

Στοχασθῆτε τοῦτο, πατέρες καὶ μητέρες! Θέλετε νὰ γένωσι τὰ τέκνα σας φρόνιμοι καὶ χρηστοὶ πολῖται; Λοιπὸν μιμηθῆτε τὸν πατέρα τοῦ μακαρίτου Κοραῆ, καὶ χορηγεῖτε εἰς αὐτὰ καλὰ βιβλία καὶ καλοὺς διδασκάλους, μᾶλλον

παρὰ ὡραῖα ἐνδύματα· ὅταν δὲ ἡλικιωθῶσι, θέλυν σᾶς εὐχαριστεῖν, ὅτι ἐφροντίζετε πλέον νὰ τῶν πλουτίζετε τὰ πνεύματα, παρὰ νὰ τῶν καλλωπίζετε τὰ σώματα.

Ο ΓΕΡΩΝ,

Ὅστις ἔλεγε τὴν προσευχήν του ἑβδομήκοντα χρόνους, καὶ ὅμως ὅλον τὸν καιρὸν αὐτὸν ποτὲ δὲν ἐπροσευχήθη καθόλου.

'Πῶς ἐμπορεῖ τοῦτο νὰ γένῃ;' λέγει τις. "Ἂς τὸ ἀναγνώσω πάλιν, δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω.'

Στάσου, ἐγὼ θέλω σὲ εἰπεῖν. Ὁ γέρων οὗτος, ὅταν ἦτο παιδάριον, ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν προσευχὴν, τὴν ὁποίαν ἔλεγε κάθε βραδὺ, ἀφοῦ ἦτο τριῶν χρόνων, ἑωσοῦ ἔγινεν ἑβδομήκοντα τριῶν χρόνων. Ἐκαυχᾶτο δὲ πολὺ, ὅτι διὰ ἑβδομήκοντα χρόνους δὲν εἶχε λείψειν καμμίαν ἑσπέραν νὰ εἴπῃ τὴν προσευχήν του.

Ὅταν ἔγινεν ἑβδομήκοντα τριῶν χρόνων, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ τὸν θλίψῃ μὲ βαρεῖαν ἀσθένειαν· ὡδηγήθη δὲ ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ ἴδῃ ὅτι εἶναι ταλαίπωρος ἁμαρτωλὸς, ὅστις εἶχε μὲν πάντοτε φυλάξειν τὰ ἐξωτερικὰ τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἐσωτερικῶς δὲν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῆν τὴν δύναμίν της. Ὡς ὁ Φαρισαῖος τοπάλαι, αὐτὸς εἶχε πολλάκις εἰπεῖν, 'Θεὲ, σὲ εὐχαριςῶ ὅτι δὲν εἶμαι καθὼς ἄλλοι ἄνθρωποι·' ἀλλὰ τώρα ἐγνώρισε τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τυ, καὶ ἐφέρθη νὰ ἐκφωνῇ μὲ ταπεινὴν ϗ συντριμμένην καρδίαν, 'Θεὲ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλόν!'

Τὸν ἐχάρισεν ὁ Θεὸς τὴν ὑγείαν του ἕως εἰς ἕνα βαθμὸν, ϗ ἐξώδευσε τὰ ὀλίγα ἐπίλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς του, προσπαθῶν, μὲ τὴν χάριν τοῦ

Χριστοῦ, νὰ ζῇ βίον θεάρεστον. Ὅτε δὲ ὡμίλει διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐπρόσθετε πολλάκις, ' Ἐγὼ εἶμαι ὁ γέρων, ὅστις ἔλεγε τὴν προσευχήν του ἑβδομήκοντα χρόνους, καὶ ὅμως ὅλον τὸν καιρὸν αὐτὸν ποτὲ δὲν ἐπροσευχήθη καθόλου.'

Ἀκριβά μου τέκνα, τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν προσευχήν του διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ προσεύχεται. Ἡ ἀληθινὴ προσευχὴ διδάσκεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,—προσφέρεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πίστεως εἰς αὐτὸν,—ἔρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν,—καὶ πάντοτε ταπεινόνει τὴν ψυχήν. Εἶναι αἱ προσευχαί σας τοιαῦται; Ἄς ἐνθυμώμεθα τὰ δύο ταῦτα ζητήματα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ' Κύριε, δίδαξέ μας νὰ προσευχώμεθα·'—' Κύριε, αὔξησε τὴν πίστιν μας.'

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ κατὰ τὸ πνεῦμα· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ὅσοι κλαίουν· διότι αὐτοὶ θέλουν παρηγορηθῆν.

Μακάριοι οἱ πραεῖς· διότι αὐτοὶ θέλευ κληρονομήσειν τὴν γῆν.

Μακάριοι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνην· διότι αὐτοὶ θέλουν χορτασθῆν.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· διότι αὐτοὶ θέλουν ἐλεηθῆν.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θέλουν ἰδεῖν τὸν Θεόν.

Μακάριοι ὅσοι προξενοῦν τὴν εἰρήνην· διότι αὐτοὶ θέλουν ὀνομασθῆν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Μακάριοι ὅσοι καταδιώκονται ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης· διότι αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς ὀνειδίσωσι, ϗ σᾶς διώξωσι, ϗ εἴπωσι ψευδῶς ἐναντίον σας πάντα πονηρὸν λόγον ἐξ αἰτίας ἐμοῦ.

Χαίρετε, καὶ καθ' ὑπερβολὴν χαίρετε· διότι ἡ ἀμοιβή σας θέλει εἶσθαι πολλὴ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐδίωξαν ϗ τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν πρότερον ἀπὸ σᾶς. Ματθ. έ. 3—12.

ΧΡΕΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ.

'Ηκούσετε ὅτι ἐλαλήθη, ' 'Αγάπα τὸν γείτονά σου, καὶ μίσει τὸν ἐχθρόν σου.' 'Εγὼ ὅμως σᾶς λέγω, 'Αγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σᾶς καταρῶνται, εὐεργετεῖτε ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς μισοῦν, εὔχεσθε δι' ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς βλάπτουν καὶ σᾶς καταδιώκουν, διὰ νὰ γένητε υἱοὶ τοῦ Πατρός σας, τοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι ἐκεῖνος ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπάνω ϗ εἰς τοὺς καλοὺς καὶ εἰς τοὺς κακοὺς, καὶ βρέχει ἐπάνω καὶ εἰς τοὺς δικαίους καὶ εἰς τοὺς ἀδίκȣς. Εἶσθε τέλειοι, καθὼς εἶναι τέλειος καὶ ὁ Πατήρ σας, ὁ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ματθ. έ. 43—45, 48.

"Ολα ὅσα θέλετε νὰ κάμνωσιν εἰς σᾶς οἱ ἄνθρωποι; μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κάμνετε ϗ σεῖς εἰς αὐτούς· διότι οὗτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Ματθ. ζ'. 12.

"Ενας νομικὸς ἠρώτησε τὸν 'Ιησοῦν, λέγων,

Χριστοῦ, νὰ ζῇ βίον θεάρεστον. Ὅτε δὲ ὡμίλει διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐπρόσθετε πολλάκις, ‘Ἐγὼ εἶμαι ὁ γέρων, ὅστις ἔλεγε τὴν προσευχήν του ἑβδομήκοντα χρόνους, καὶ ὅμως ὅλον τὸν καιρὸν αὐτὸν ποτὲ δὲν ἐπροσευχήθη καθόλου.’

Ἀκριβά μου τέκνα, τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν προσευχήν του διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ προσεύχεται. Ἡ ἀληθινὴ προσευχὴ διδάσκεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,—προσφέρεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πίστεως εἰς αὐτὸν,—ἔρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν,—ϗ πάντοτε ταπεινόνει τὴν ψυχήν. Εἶναι αἱ προσευχαί σας τοιαῦται; Ἀς ἐνθυμώμεθα τὰ δύο ταῦτα ζητήματα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ‘Κύριε, δίδαξέ μας νὰ προσευχώμεθα·’—‘Κύριε, αὔξησε τὴν πίστιν μας.’

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ κατὰ τὸ πνεῦμα· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ὅσοι κλαίουν· διότι αὐτοὶ θέλουν παρηγορηθῆν.

Μακάριοι οἱ πραεῖς· διότι αὐτοὶ θέλȣν κληρονομήσειν τὴν γῆν.

Μακάριοι ὅσοι πεινοῦν ϗ διψοῦν τὴν δικαιοσύνην· διότι αὐτοὶ θέλουν χορτασθῆν.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· διότι αὐτοὶ θέλουν ἐλεηθῆν.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θέλουν ἰδεῖν τὸν Θεόν.

Μακάριοι ὅσοι προξενοῦν τὴν εἰρήνην· διότι αὐτοὶ θέλουν ὀνομασθῆν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Μακάριοι ὅσοι καταδιώκονται ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης· διότι αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς ὀνειδίσωσι, ϗ σᾶς διώξωσι, ϗ εἴπωσι ψευδῶς ἐναντίον σας πάντα πονηρὸν λόγον ἐξ αἰτίας ἐμοῦ.

Χαίρετε, καὶ καθ' ὑπερβολὴν χαίρετε· διότι ἡ ἀμοιβή σας θέλει εἶσθαι πολλὴ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐδίωξαν ϗ τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν πρότερον ἀπὸ σᾶς. Ματθ. έ. 3—12.

ΧΡΕΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ.

Ἠκούσετε ὅτι ἐλαλήθη, ' Ἀγάπα τὸν γείτονά σου, καὶ μίσει τὸν ἐχθρόν σου.' Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σᾶς καταρῶνται, εὐεργετεῖτε ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς μισοῦν, εὔχεσθε δι' ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς βλάπτουν καὶ σᾶς καταδιώκουν, διὰ νὰ γένητε υἱοὶ τοῦ Πατρός σας, τοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι ἐκεῖνος ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπάνω ϗ εἰς τοὺς καλοὺς καὶ εἰς τοὺς κακούς, καὶ βρέχει ἐπάνω καὶ εἰς τοὺς δικαίους καὶ εἰς τοὺς ἀδίκȣς. Εἶσθε τέλειοι, καθὼς εἶναι τέλειος καὶ ὁ Πατήρ σας, ὁ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ματθ. έ. 43—45, 48.

Ὅλα ὅσα θέλετε νὰ κάμνωσιν εἰς σᾶς οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κάμνετε ϗ σεῖς εἰς αὐτούς· διότι οὗτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Ματθ. ζ'. 12.

Ἕνας νομικὸς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων,

Χριστοῦ, νὰ ζῇ βίον θεάρεστον. Ὅτε δὲ ὡμίλει διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐπρόσθετε πολλάκις, 'Ἐγὼ εἶμαι ὁ γέρων, ὅστις ἔλεγε τὴν προσευχήν του ἑβδομήκοντα χρόνους, καὶ ὅμως ὅλον τὸν καιρὸν αὐτὸν ποτὲ δὲν ἐπροσευχήθη καθόλου.'

Ἀκριβά μου τέκνα, τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν προσευχήν του διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ προσεύχεται. Ἡ ἀληθινὴ προσευχὴ διδάσκεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,—προσφέρεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πίστεως εἰς αὐτὸν,—ἔρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν,—καὶ πάντοτε ταπεινόνει τὴν ψυχήν. Εἶναι αἱ προσευχαί σας τοιαῦται; Ἂς ἐνθυμώμεθα τὰ δύο ταῦτα ζητήματα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, 'Κύριε, δίδαξέ μας νὰ προσευχώμεθα·'—'Κύριε, αὔξησε τὴν πίστιν μας.'

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ κατὰ τὸ πνεῦμα· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι ὅσοι κλαίουν· διότι αὐτοὶ θέλουν παρηγορηθῆν.

Μακάριοι οἱ πρᾳεῖς· διότι αὐτοὶ θέλουν κληρονομήσειν τὴν γῆν.

Μακάριοι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνην· διότι αὐτοὶ θέλουν χορτασθῆν.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· διότι αὐτοὶ θέλουν ἐλεηθῆν.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θέλουν ἰδεῖν τὸν Θεόν.

Μακάριοι ὅσοι προξενοῦν τὴν εἰρήνην· διότι αὐτοὶ θέλουν ὀνομασθῆν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

Μακάριοι ὅσοι καταδιώκονται ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης· διότι αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς ὀνειδίσωσι, ϗ σᾶς διώξωσι, ϗ εἴπωσι ψευδῶς ἐναντίον σας πάντα πονηρὸν λόγον ἐξ αἰτίας ἐμοῦ.

Χαίρετε, καὶ καθ' ὑπερβολὴν χαίρετε· διότι ἡ ἀμοιβή σας θέλει εἶσθαι πολλὴ ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐδίωξαν ϗ τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν πρότερον ἀπὸ σᾶς. Ματθ. έ. 3—12.

ΧΡΕΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ.

Ἠκούσετε ὅτι ἐλαλήθη, ' Ἀγάπα τὸν γείτονά σου, καὶ μίσει τὸν ἐχθρόν σου.' Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σᾶς καταρῶνται, εὐεργετεῖτε ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς μισοῦν, εὔχεσθε δι' ἐκείνȣς οἱ ὁποῖοι σᾶς βλάπτουν καὶ σᾶς καταδιώκουν, διὰ νὰ γένητε υἱοὶ τοῦ Πατρός σας, τοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς· καθότι ἐκεῖνος ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπάνω ϗ εἰς τοὺς καλοὺς καὶ εἰς τοὺς κακούς, καὶ βρέχει ἐπάνω καὶ εἰς τοὺς δικαίους καὶ εἰς τοὺς ἀδίκȣς. Εἶσθε τέλειοι, καθὼς εἶναι τέλειος καὶ ὁ Πατήρ σας, ὁ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ματθ. έ. 43—45, 48.

Ὅλα ὅσα θέλετε νὰ κάμνωσιν εἰς σᾶς οἱ ἄνθρωποι; μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κάμνετε ϗ σεῖς εἰς αὐτούς· διότι οὗτος εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Ματθ. ζ'. 12.

Ἕνας νομικὸς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων,

'*Διδάσκαλε, ποία εἶναι ἡ μεγάλη ἐντολὴ τοῦ νόμου;' Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶπε, 'Σὺ θέλεις ἀγαπήσειν Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν ψυχὴν, ϗ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ καὶ ὁμοία μὲ αὐτὴν εἶναι, Σὺ θέλεις ἀγαπήσειν τὸν γείτονά σου ὡς τὸν ἑαυτόν σου. Εἰς αὐτὰς τὰς δύο ἐντολὰς ὅλος ὁ νόμος ϗ οἱ προφῆται κρέμανται.' Ματθ. κβ'.* 35—40.

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, ΤΟ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ.

Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ὅλα τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα θέλουν σᾶς προστεθῆν. Ματθ. ϛ'. 33.

Ἐμβῆτε διὰ μέσου τῆς στενῆς πύλης· καθότι πλατεῖα εἶναι ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς, ἡ φέρουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἶναι οἱ ἐμβαίνοντες διὰ μέσου αὐτῆς. Διότι στενὴ εἶναι ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ἡ φέρουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἶναι ὅσοι τὴν εὑρίσκουν. Ματθ. ζ'. 13, 14.

Ναὶ, μεγάλη πρόσοδος εἶναι ἡ εὐσέβεια εἰς τὸν ἀρκούμενον εἰς τὰ ἀναγκαῖα· διότι τίποτε δὲν ἐφέραμεν εἰς τὸν κόσμον· καὶ φανερὸν εἶναι ὅτι οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν τίποτε. Ἔχοντες λοιπὸν τροφὰς ϗ σκεπάσματα, ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς ταῦτα. Ὅσοι ὅμως θέλουν νὰ πλουτῶσι, πίπτουν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἱ ὁποῖαι βυθίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον ϗ ἀπώλειαν. Διότι ῥίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία. Α'. Τιμ. ϛ'. 6—10.

Μὴ θησαυρίζετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας θησαυροὺς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅπου ὁ σκώληξ καὶ ἡ σκωρία ἀφανίζουν, καὶ ὅπου κλέπται τρυποῦν καὶ κλέπτουν· ἀλλὰ θησαυρίζετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας θησαυροὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅπε οὔτε σκώληξ οὔτε σκωρία ἀφανίζει, καὶ ὅπε κλέπται δὲν τρυποῦν, οὐδὲ κλέπτουν. Διότι, ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας. Ματθ. ς'. 19—21.

Τί ὠφελεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, ᾗ χάσῃ τὴν ψυχήν του; ἢ τί θέλει δώσειν ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ψυχήν του; Ματθ. ις'. 26.

ΟΙ ΑΡΕΣΚΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὴν ἐφεξῆς παραβολὴν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς μερικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύοντο εἰς ἑαυτοὺς ὅτι εἶναι δίκαιοι, καὶ κατεφρόνουν τοὺς ἄλλους.

Δύο ἄνθρωποι ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν νὰ προσευχηθῶσιν· ὁ εἷς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη, καὶ προσηύχετο καθ' ἑαυτὸν τοῦτα, 'Ὦ Θεὲ, εὐχαριστῶ σε, διότι δὲν εἶμαι καθὼς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ ᾗ καθὼς ἕτος ὁ τελώνης. Ἐγὼ νηστεύω δύο φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἀποδεκατίζω ὅλα ὅσα ἔχω.' Ὁ δὲ τελώνης ἐστάθη μακρὰν, καὶ δὲν ἤθελεν οὔτε τὰ ὄμματά του νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ἐκτύπα τὸ στῆθός του, καὶ ἔλεγεν, 'Ὦ Θεὲ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλόν!' Σᾶς λέγω ὅτι οὗτος κατέβη εἰς τὴν οἰκίαν τε, δικαιωμένος μᾶλλον παρὰ ἐκεῖνος· διότι, ὅποιος ὑψόνει τὸν ἑαυτόν τε, θέλει ταπει-

νωθῆν· καὶ ὅποιος ταπεινόνει τὸν ἑαυτόν του θέλει ὑψωθῆν. *Λουκ. ιή.* 9—14.

Ὄχι καθεῖς, ὁ ὁποῖος λέγει εἰς ἐμὲ, Κύριε, Κύριε, θέλει ἐμβῆν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πράττει τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου, τοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ματθ. ζ'. 21.

Ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς ὡμίλει εἰς τοὺς λαοὺς, ἰδοὺ, ἡ μήτηρ κ̀ οἱ ἀδελφοί του ἐστέκοντο ἔξω, ζητοῦντες νὰ τὸν ὁμιλήσωσι. Καί τις τὸν εἶπεν, 'Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκονται ἔξω, ζητοῦντες νὰ σε ὁμιλήσωσιν.' Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπε, 'Ποία εἶναι ἡ μήτηρ μου, καὶ ποῖοι εἶναι οἱ ἀδελφοί μου;' Καὶ ἐξαπλώσας τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς μαθητάς του, εἶπε, 'Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου. Διότι, ὅποιος κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου, τοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, αὐτὸς εἶναι ἀδελφός μου, κ̀ ἀδελφή μου, καὶ μήτηρ μου.' Ματθ. ιβ'. 46—50.

Ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς ὡμίλει, μία γυνὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος ὕψωσε τὴν φωνήν της, καὶ τὸν εἶπε, 'Μακαρία ἡ κοιλία, ἡ ὁποία σὲ ἐβάστασε, καὶ οἱ μαστοὶ, τοὺς ὁποίους ἐβύζασες.' Αὐτὸς δὲ εἶπε, 'Βεβαιότατα μακάριοι εἶναι ὅσοι ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν φυλάττουν.' Λουκ. ιά. 27, 28.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ.

Οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουν προσκυνήσειν τὸν Πατέρα μὲ πνεῦμα καὶ ἀλήθειαν· καθότι ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνητάς του. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα· διὰ τοῦτο καὶ ὅσοι τὸν προσκυνοῦν, πρέπει νὰ τὸν προσκυνῶσι μὲ πνεῦμα καὶ ἀλήθειαν. Ἰωάν. δ'. 23, 34.

Ὅποιον πρᾶγμα ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα δὲν μολύνει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὅποιον πρᾶγμα ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, ἐκεῖνο μολύνει τὸν ἄνθρωπον. Δὲν καταλαμβάνετε ἀκόμη, ὅτι ὅποιον πρᾶγμα ἐμβῇ εἰς τὸ στόμα καταντᾷ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἐκβάλλεται εἰς τὸν ἀφεδρῶνα; Ὅσα ὅμως ἐκβαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα, ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν καρδίαν, ϗ ἐκεῖνα μολύνουν τὸν ἄνθρωπον. Διότι ἀπὸ τὴν καρδίαν ἐξέρχονται πονηροὶ διαλογισμοὶ, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαὶ, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι. Ταῦτα εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μολύνουν τὸν ἄνθρωπον. Ματθ. ιέ. 11, 17—20.

Η ΜΟΝΗ ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

Ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς, καὶ ἕνας ὁ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του ἐξαγόρασμα διὰ ὅλους. Α'. Τιμ. β'. 5, 6.

Κἀνεῖς δὲν ἐμπορεῖ νὰ βάλῃ ἄλλο θεμέλιον παρὰ τὸ βαλμένον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Α'. Κορ. γ'. 11.

Καὶ δὲν εἶναι ἡ σωτηρία εἰς κἀνένα ἄλλον· διότι δὲν εἶναι ὑποκάτω εἰς τὸν οὐρανὸν κἀνὲν ἄλλο ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπυς, μὲ τὸ ὁποῖον χρειάζεται νὰ σωθῶμεν. Πράξ. δ'. 12.

Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή· κἀνεῖς δὲν ἔρχεται εἰς τὸν Πατέρα, εἰμὴ διὰ μέσυ μου. Ἰωάν. ιδ'. 6.

ΜΥΘΟΙ.

ΓΥΝΗ ΦΙΛΑΝΔΡΟΣ.

"Ελεγέ τις πρὸς τὴν γυναῖκά του, 'Διὰ τί δὲν μιμεῖσαι τὴν γειτόνισσάν μας; "Ολην τὴν ἡμέραν τὴν βλέπω εἰς τὸ παράθυρον, προσμένουσαν τὸν ἄνδρα της· σὺ δὲ πρὸς ἐμὲ παρόμοιον ἀγάπης σημεῖον ποτὲ δὲν ἔδειξες.' Καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἀπεκρίθη, ''Ενόσῳ ἡ γειτόνισσα προσμένει τὸν ἄνδρα της εἰς τὸ παράθυρον, ἐγὼ, φίλε μου, διατρίβω εἰς τὸ μαγειρεῖον, φροντίζουσα νὰ εὕρῃς, ὅταν ἐπιστρέψῃς, ἕτοιμον τὸ γεῦμα.'

Τόσον πρέπει νὰ τιμῶνται τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις, ὅσον εἶναι ὠφέλιμοι.

ΤΟ ΔΙΣΣΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ.

"Ολος ὁ κόσμος ἐξεύρει τοῦ Αἰσώπου τὸ δισσάκιον· καὶ ὅλοι τὸ κρατοῦν εἰς τοὺς ὤμους, βάλλοντες εἰς τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εἰς τὸ ὄπισθεν τὰ ἰδικά των. Πόθεν ὅμως ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ τοιαύτη θέσις, κανεῖς δὲν μᾶς τὸ ἐφανέρωσε. Καταρχὰς οἱ ἄνθρωποι ἔθεταν τὸ δισσάκιον, ὥστε νὰ βλέπωσι κρεμασμένους ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ τοὺς δύο σάκκους ἐντάμα. 'Αλλ' ἐπειδὴ πολλάκις, παραβάλλοντες τὰ ἰδικά των μὲ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εὕρισκαν ἐλαφρότερα τὰ ξένα, (τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκακοφαίνετο πολὺ,) ἤλλαξαν τὴν θέσιν τοῦ δισσακίου, βάλλοντες τὰ ἰδικά των ὀπίσω.

'Οσάκις σὲ σκανδαλίζει ἄλλου ἁμάρτημα, στρέφε ἔμπροσθεν τὸ ὀπισινὸν μέρος τοῦ δισσακίου.

ΜΕΘΥΣΟΣ ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

'Δὲν ἐντρέπεσαι,' ἔλεγε πρὸς τὸν υἱόν του μέθυσος πατὴρ, 'νὰ πίνῃς τόσον πολύ;' 'Πάτερ μου,' ἀπεκρίθη κλονούμενος ἀπὸ τὴν μέθην ὁ υἱὸς, 'φοβοῦμαι μὴ φανῶ καταφρονητής σου, ἐὰν δὲν μιμῶμαι τὰς πράξεις σου.'

Μάταια νουθετεῖς τοὺς ἄλλους, ἂν δὲν ἀπέχῃς ἀπ' ὅσα ν' ἀπέχωσι τοὺς παραγγέλλεις.

ΝΕΟΣ ΑΣΩΤΟΣ.

Νέος ἄσωτος, ἀφοῦ κατεσκόρπισε τὴν πατρικήν του οὐσίαν, ἔκλαιε καθήμενος γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος πλησίον τῆς γραίας μητρός του. Καὶ ἡ μήτηρ, νομίσασα μετανοίας ἀποτέλεσμα τὰ δάκρυά του, 'Μὴ λυπῆσαι, τέκνον μου,' τὸν εἶπε· 'σὲ χαρίζω ἓν ἀπὸ τὰ δύο μου ἀμπέλια· ἐὰν δὲ λάβῃς φροντίδα νὰ τὸ καλλιεργῇς, ἀρκετὸν εἶναι καὶ νὰ σὲ ἐνδύνῃ καὶ νὰ σὲ τρέφῃ.' 'Ὢ πόσον εὔφρανες τὴν λυπημένην μου ψυχὴν, γλυκυτάτη μου μήτηρ!' ἀπεκρίθη ὁ ἄσωτος· 'δὲν θέλει τολμήσειν νὰ μὲ ὀνειδίσῃ πάλιν ὁ σύντροφος καὶ συμπότης μου, ὅτι δὲν μ' ἔμεινε πλέον τίποτε νὰ πωλήσω.'

Χαλινόνετε, ὦ νέοι, τῆς ψυχῆς τὰ πάθη, πρὶν μεταβαλθῶσιν εἰς ἕξεις.

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΧΟΙΡΟΣ.

'Τί καυχᾶσαι εἰς τὸ μέγεθος τοῦ σώματός σου,' ἔλεγε χοῖρος πρὸς ἐλέφαντα, 'ἐπειδὴ ὁ πολλὰ μικρὸς ἐγὼ μὲ μόνην τὴν φωνήν μου σὲ βάλλω εἰς φυγήν;' 'Ἡ ἀηδία, χοῖρε, τῆς φωνῆς, ὄχι τῆς

ἀνδρείας σου ὁ φόβος, μὲ ταράσσει,' ἀπεκρίθη ὁ ἐλέφας.

Καυχῶνται οἱ ἀνόητοι εἰς ὅσα πολλάκις ἔπρεπε νὰ ἐντρέπωνται.

ΜΥΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Μυῖα, καυχωμένη πρὸς μέλισσαν, ἔλεγεν, 'Ἐγὼ μὲν συγκατοικῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐμβαίνω εἰς αὐτὰ τῶν βασιλέων τὰ παλάτια, παραστέκω εἰς τὰς βασιλικὰς τραπέζας ἀκάλεστος, καὶ γεύομαι χωρὶς κόπον, πολλάκις καὶ πρὶν αὐτοὶ ἀπλώσωσι τὰς χεῖρας, τὰ νοστιμώτερα βρώματα· σὺ δὲ κοπιάζεις ὅλην τὴν ἡμέραν, κλεισμένη εἰς τὸ κυψέλιον, ἢ, ἂν ἐκβῇς πρὸς ὀλίγον, περιέρχεσαι τὰ δάση, συναθροίζουσα τὴν ἀναγκαίαν ὕλην διὰ νὰ κατασκευάσῃς τὸ μέλι, τὸ ὁποῖον τρέφει περισσότερον τὰς μυίας καὶ τοὺς ἀνθρώπους παρὰ σέ.' 'Δικαίως,' ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα, 'ἤθελες καυχᾶσθαι εἰς τὴν τόσην σου ἀργίαν καὶ τρυφὴν, ὦ μυῖα, ἐὰν ἀπ' αὐτὰς ἐκέρδαινες κἀμμίαν τιμήν. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσον βαρυμένοι ἀπὸ τὴν ἀναισχυντίαν σου, ὥστε κατεσκεύασαν ἐπίτηδες ὄργανα, τὰ μυιαστήρια, διὰ νὰ σὲ διώκωσιν ἀπὸ τοὺς οἴκους των.'

Εἰς ἐκεῖνον πρέπει ἡ τιμὴ, ὅστις ὠφελεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τοὺς κόπους του, καὶ ὄχι ὅστις, ἀργὸς αὐτὸς, δαπανᾷ τὰ ἀπὸ ἄλλους ἀποκτώμενα.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΣ.

Ποντικὸς, μὴν ἀρκούμενος εἰς ὅσας ἔκλεπτε καθημέραν τροφὰς, ἐβασανίζετο μὲ τὴν ἐπιθυμίαν κομματίου κρέατος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχώρει

τῆς φωλεᾶς του ἡ τρύπα. Ἀφοῦ ἐσυμβυλεύθη μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα τυ, ἀπεφάσισε νὰ πλατύνῃ τὴν τρύπαν, διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κλέπτῃ καὶ μεγάλα καὶ μικρά. Ἀλλὰ τὴν ἐπλάτυνε τόσον πολὺ, ὥστε ὁ κάτος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔξωθεν ἀκούσειν τὸ συμβούλιον, ἐμβῆκε πάραυτα, καὶ τὸν ἐξωλόθρευσε μὲ ὅλην του τὴν συγγένειαν.

Ἔφερε πολλοὺς πολλάκις εἰς ἀπώλειαν ἡ πλεονεξία.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ.

Μαθητὴς ἀπὸ σχολεῖον, κλέψας τοῦ συμμαθητοῦ τὴν σχεδοθήκην, τὴν ἔφερεν εἰς τὴν μητέρα του· καὶ ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, τὸν ἐπαίνεσε. Μὲ τὸν καιρὸν ἄρχισε νὰ κλέπτῃ καὶ τιμιώτερα πράγματα, ἕως πιασθεὶς κατεδικάσθη ὡς κλέπτης εἰς θάνατον. Ἔκλαιεν ἡ μήτηρ ἀπαρηγόρητα, ἀκολουθοῦσα τὸν υἱὸν εἰς τῆς καταδίκης τὸν τόπον. Ὁ δὲ υἱὸς, στραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὴν, 'Τί θρηνεῖς ματαίως, δυσευχεστάτη μου μήτηρ; Οὔτε σὺ ἤθελες μὲ στερηθῆν, καὶ ἐγὼ τὸν ἄτιμον τοῦτον θάνατον ἤθελα ἀποφύγειν, ἐὰν, ὅτε σ' ἔφερα τὴν σχεδοθήκην, μὲ ἠνάγκαζες νὰ τὴν ἐπιστρέψω εἰς τὸν συμμαθητήν μου.

Μικρὰ εἰς τὸ φαινόμενον σφάλματα, ἀμελούμενα καταρχὰς, φέρει εἰς μεγάλας δυστυχίας τοὺς ἀνθρώπους.

ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΩΝ.

Δύο ἀδελφοὶ, ταξιδεύοντες, ἐναυάγησαν. Πρὶν συντριφθῇ τὸ πλοῖον, ὁ νεώτερος, ἐκδυθεὶς, ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ, κολυμβῶν, ἐσώθη εἰς

τὸ πλησιέστερον νησίον, ὅθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐρωτώμενος περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπεκρίθη, ' Ἐνόσῳ ἐσυμβούλευα τὸν ἀδελφόν μου νὰ κάμῃ ὡς ἐγὼ, ἐκεῖνος ἔτασσε λαμπάδας εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον, νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον· καὶ οὕτως ἐπνίγη.' Ἀκούσας ταῦτα ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ' Δὲν ἐξεύρω, τέκνον μου,' τὸν εἶπε, ' τί πλέον νὰ θρηνήσω, τὸν θάνατον, ἢ τὴν μωρίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου· ὅστις ἀγνοοῦσεν ὅτι ϗ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀφίνει εἰς τὴν κακήν των τύχην τοὺς μὴ θέλοντας νὰ μεταχειρίζωνται τὰ πρὸς σωτηρίαν ἐπιτήδεια μέσα.'

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

'Τί κακὸν εἶναι τοῦτο;' ἔλεγε λύκος πρὸς πρόβατον· 'ὅτι ἔχω περισσοτέραν γνῶσιν παρὰ σὲ, κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει· καὶ ὅμως ἡ ζωή σου εἶναι ἀσυγκρίτως εὐτυχεστέρα τῆς ἰδικῆς μου. Ἐσὲ περιποιοῦνται καὶ σκύλοι ϗ ἄνθρωποι· ἐμὲ δὲ προσπαθοῦν νὰ κακοποιήσωσιν, ὡς ἐχθρὸν ἄσπονδον.' 'Καὶ διατί θέλεις νὰ ἦσαι εὐτυχής,' τὸν ἀπεκρίθη τὸ πρόβατον, ' ὅταν ἡ πολλή σου γνῶσις εἰς ἄλλο δὲν καταγίνεται παρὰ νὰ πλανήσῃ τὴν ἁπλότητά μου, καὶ νὰ στερήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ὅσα τοὺς ὠφελῶ; Παῦσε νὰ πολεμῇς τοὺς ἄλλους, καὶ κανεῖς ποτὲ δὲν θέλει σὲ πολεμήσειν.'

Βλάπτει πλέον παρὰ ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ γνῶσις, ὅταν δὲν ἦναι συνωδευμένη μὲ τὴν ἀρετήν.

ΧΩΡΙΚΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ.

Χωρικός τις, ἀκούσας ὅτι οἱ ξενιτευόμενοι, ϗ ἀργύρια κερδαίνουν, καὶ νοῦν ἀποκτοῦν περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ταξιδεύσῃ. Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν γυναῖκα ϗ τὰ τέκνα του, ἐπροπάτησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ πρὸς τὸ βραδὺ ἀπήντησε πολλὰ μικρὸν ποτάμιον. Ἀντὶ νὰ τὸ περάσῃ, ἐστάθη ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, προσμένων νὰ ἀποῤῥεύσῃ. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὸ ῥεῦμα δὲν ἔπαυεν, ἐστράφη εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ, ἐρωτώμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ‘Διὰ τί τόσον ἐγρήγορα ὀπίσω;’ τὴν ἐδιηγήθη τοῦ ποταμοῦ τὸ ἐμπόδιον. ‘Καὶ πῶς,’ τὸν εἶπεν ἐκείνη, ‘ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα,’ ὀνομάσασα γνωστοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωρίου, ‘τὸν περνοῦν καθημέραν;’ ‘Δὲν ἐξεύρω,’ ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς, ‘πῶς κάμνουν ἐκεῖνοι· δι’ ἐμὲ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ταξιδεύσω.’

Τὸν χωρικὸν τοῦτον ὁμοιάζουν, ὅσοι ἀποδίδουν εἰς τὸν Θεὸν τὰς διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν μωρίαν ἀποτυχίας.

ΚΛΕΠΤΗΣ ΦΩΤΟΣΒΕΣΤΗΣ.

Τὴν νύκτα τις περιπατῶν, ἐσύντριβε τῶν απαντώντων τὰ φανάρια. Ἐπιάσθη ὡς μανιακὸς, ϗ ἐρωτώμενος, διατί φέρεται μὲ τόσην ὀργὴν εἰς τὰ φανάρια, ἀπεκρίθη, ‘Καὶ τὸν ἥλιον, ἂν ἦτο δυνατὸν, ἤθελα μετὰ χαρᾶς σβέσειν.’ Ἐξετασθεὶς ἀκριβέστερον, εὑρέθη κλέπτης τὸ ἐπάγγελμα.

Μὴν ἔχῃ τάχα παρομοίαν ἀφορμὴν καὶ τὸ πρὸς τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ τὴν παιδείαν μῖσος τινῶν ἀνθρώπων; Πᾶς ὁ κακοποιῶν μισεῖ τὸ φῶς.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΗΘΙΚΑ.

ΠΑΤΡΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ.

Τέκνον μου! Σὺ ἐξεύρεις ἤδη, ὅτι ὅσα ὁ Θεὸς θέλει, ὅλα εἶναι καλὰ, ὡραῖα, καὶ δίκαια. Ὅσα δὲ ὁ Θεὸς δὲν θέλει, ὅλα εἶναι κακὰ, αἰσχρὰ, καὶ ἄδικα. Ὅθεν κάμνε πάντοτε ὅσα ὁ Θεὸς θέλει, καὶ μὴ κάμνῃς ποτὲ ὅσα ὁ Θεὸς δὲν θέλει.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔσο εὐλαβὴς, μὴ κυττάζῃς ὁλόγυρα, μὴ φλυαρῇς, ἀλλ' ἔχε τὸν νοῦν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ προσεύχου. Εἰς τὸ σχολεῖον, κάθου ἥσυχος, πρόσεχε καλὰ, ϗ μάνθανε ἐπιμελῶς. Ὅταν σὲ κράζωσιν, εὐθὺς ὑπάγενε. Ὅταν σὲ φαίνεται τίποτε δύσκολον, μὴ λέγῃς, Δὲν θέλω. Μὴ κλαίῃς, ὅταν δέν σε δίδωσιν εὐθὺς ὅ,τι ζητεῖς. Μὴ μουρμουρίζῃς, ὅταν σὲ απαγορεύωσι τίποτε, καὶ ὅταν σὲ τιμωρῶσι. Μὴ ψεύδεσαι· ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀτακτότατον· ὅςις ψεύδεται, ἐρυθριᾶ πολὺ, ὅταν γνωρισθῇ τὸ ψεῦδός του. Ἡ γαλῆ εἶναι δολία· διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἀγαποῦν, οὐδὲ τὴν πιστεύουν.

Μὴν ἦσαι ὀκνηρὸς, ὅταν ἔχῃς νὰ κάμῃς τίποτε. Ὁ βοῦς εἶναι τόσον ὀκνηρὸς καὶ εὐήθης, ὥστε δὲν κινεῖται πρὸ τοῦ νὰ τὸν κεντρισωσιν. Εὐχαρίστει ὅταν σὲ δίδεταί τι, καὶ φίλει τὴν χεῖρα τοῦ δίδοντος. Ὁ χοῖρος τρώγει τὰ βαλάνια, καὶ δὲν ὑψόνει τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ ἴδῃ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον τὰ κάμνει. Μὴ τρώγῃς παραπολὺ· ἐπειδὴ ϗ τοῦτο εἶναι ἀτακτότατον, καὶ σὲ κάμνει εὐήθη, καὶ σὲ προξενεῖ ἀῤῥωστίαν. Ὁ σκύλος τρώγει περισσότερον ἀπ' ὅ,τι χρειά-

ζεται. Μὴ λαθροφαγῆς, ϗ μὴν ἐπαίρνης τίποτε κρυφίως. Εἰς τὸν ποντικὸν φέρει θάνατον ὁ παστὸς, τὸν ὁποῖον κλέπτει.

Ἀπόφευγε τὴν ὀργὴν, τὰς λογομαχίας, ϗ τὴν φιλονεικίαν πάντοτε, καὶ ὅταν παίζῃς. Εἰς τὴν ὁδὸν μὴ περιγελᾷς τοὺς ἀνθρώπους, μὴ βασανίζῃς τὰ παιδία, μὴ πετροβολῆς, καὶ παραμέριζε ἀπὸ τὴν λάσπην. Εἰς τὸν ἀγρὸν μὴ καταπατῇς τὰ σπαρτὰ, ϗ μὴ διαβαίνῃς ἀνάμεσα τῶν λιβαδίων. Μὴ κόπτῃς τὰ ὀπωρικὰ, ὅταν ἦναι ἄωρα, καὶ μὴ τὰ κλέπτῃς, καὶ ὥριμα ἐὰν ἦναι. Ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσαι, μὴ προσποιῆσαι, καὶ μὴ κάμνῃς τίποτε, διὰ τὸ ὁποῖον ἤθελες ἐντραπῆν, ἐὰν ἐφανεροῦτο.

Λοιπὸν, τέκνον μου, ἐξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμνῃς, καὶ τί ὁ Θεὸς θέλει ἀπὸ ἐσέ. Κάμνε λοιπὸν τοῦτο. Τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον δὲν κάμνει καρπὸν, τὸ κόπτουν, καὶ τὸ ῥίπτουν εἰς τὸ πῦρ.

ΠΑΓΓΝΩΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ὁ Θεὸς γινώσκει τὰ πάντα. Μολονότι ὁ θρόνος τῆς Μεγαλειότητός του εἶναι ὑπέρτατος, πάντοτε ὅμως τὸ ὄμμα του βλέπει ὅλους ἡμᾶς εἰς τὸν χαμηλότερον τοῦτον κόσμον, καὶ παρατηρεῖ ὅλας τὰς ὁδοὺς τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἐξερχώμεθα, αὐτὸς ἐπιβλέπει τὰ πατήματά μας, καὶ, ὅταν ἐμβαίνωμεν, οὐδεμία θύρα δύναται νὰ μᾶς κρύπτῃ ἀπ᾽ αὐτόν. Ὅταν εὑρισκώμεθα κατ᾽ ἰδίαν, ἐξεύρει ὅλους μας τοὺς ματαίους στοχασμοὺς, ϗ ὅλους τοὺς σκοπούς μας. Ὅταν ὁμιλῶμεν μὲ φίλον ἢ ἐχθρὸν, αὐτὸς ἀκούει ὅλα μας τὰ λόγια, ϗ βλέπει τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον κάμνομεν εἰς ἐκείνους ἢ καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Ὅταν ἡμεῖς προσευχώμεθα, αὐτὸς ἐξεύρει ἂν ἔχωμεν ἔνθερμον ζῆλον. Καθημέραν αὐτὸς παρατηρεῖ πῶς ἐξοδεύομεν τὸν καιρόν μας, ϗ οὐδεμία σκοτία νυκτὸς ἐμπορεῖ νὰ κρύπτῃ τὰ ἔργα μας ἀπὸ τὸ βλέμμα του. Ἂν ἀπατῶμεν τοὺς ἄλλους, αὐτὸς μετρᾷ τὸν δόλον μας, καὶ ἀκούει κάθε λόγον δολερᾶς γλώσσης. Αὐτὸς βλέπει, ἂν αἱ καρδίαι μας ἦναι σκληραὶ πρὸς τοὺς πτωχούς, ἢ ἂν τοὺς παρηγορῶμεν μὲ τὰς ἐλεημοσύνας μας. Αὐτὸς ἐξεύρει, ἂν εἰς τὴν καρδίαν μας τρέφωμεν φθόνον κατὰ τῶν πλησίων, ἢ ἂν εὐχαριστώμεθα εἰς τὴν ἰδίαν μας τυχοῦσαν κατάστασιν. Αὐτὸς ἐξεύρει ὅλα ὅσα πράττομεν, καὶ, ὅπου ἂν εὑρισκώμεθα, αὐτὸς εἶναι μὲ ἡμᾶς.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα δῶρα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ϗ τὰ Γράμματα. Διὰ μέσου αὐτῶν, μανθάνομεν τί γίνεται τὴν σήμερον εἰς ὅλα τὰ μακρὰν μέρη τῆς οἰκουμένης· ἀνακαλύπτομεν τί ἔπραξαν τοπάλαι οἱ πατέρες ἡμῶν· φυλάττομεν πρὸς χρῆσίν μας, εἰς ὅλην τὴν ζωήν, ὅ,τι ἠθέλαμεν λησμονήσειν εἰς ὀλίγας ἡμέρας· ϗ συνάγομεν πλούσιον θησαυρὸν γνώσεως διὰ τοὺς μεταγενεστέρους.

Διὰ τῆς γραφῆς, ἐμπορεῖ ὁ Εὐρωπαῖος νὰ κρατῇ ἀνταπόκρισιν μὲ τὸν εἰς Ἀμερικὴν ἢ Ἰαπονίαν φίλον του, ϗ νὰ διοικῇ ὅλον του τὸ ἐμπόριον. Διὰ δὲ τῆς ἀναγνώσεως, μανθάνομεν πῶς ἐπολιτεύοντο αἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ϗ τίνι τρόπῳ ἐλάτρευαν οἱ Ἰουδαῖοι· γνωρίζομεν τί ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς, τί ἐπροφήτευσεν ὁ Ἐνώχ, ποῦ ἐκατοίκησεν ὁ Ἀδάμ, καὶ τί ἔπραξεν εὐθὺς μετὰ τὴν

δημιουργίαν. Δι' αὐτῶν καὶ οἱ ἔσχατοι τῶν ἀπογόνων μας δύνανται νὰ μάθωσιν ὅ,τι τώρα γίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Κίναν.

Εἰς ἕνα λόγον, τῶν γραμμάτων ἡ τέχνη ἀναζωόνει τοὺς παρελθόντας ὅλους χρόνους, ϗ μᾶς καταστένει ὡς παρόντα τὰ πλέον μακρυνὰ ἔθνη· ὥστε, καὶ μὲ τοὺς κατοίκους τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ μὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους τῆς ἀνθρωπότητος αἰῶνας, δυνάμεθα, τρόπον τινὰ, νὰ συνομιλήσωμεν καὶ νὰ γνωρισθῶμεν.

Ἀλλὰ τὸ πρώτιστον ὄφελος εἶναι ἡ γνῶσις τῶν ἁγίων Γραφῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐδιώρισεν ὁ Θεὸς τοὺς ἀρχαίους δούλους του νὰ γράψωσι τὰς ἀποκαλύψεις, ὅσας ἔκαμεν ὁ ἴδιος τῆς δυνάμεως καὶ δικαιοσύνης του, τῆς προνοίας καὶ χάριτός του, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἡμεῖς τὴν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν ὁδόν.

Οὕτω, τὰ γράμματα μᾶς δίδουν εἶδός τι ἀθανασίας εἰς τὸν παρόντα κόσμον, ϗ μᾶς ἔδωκαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀθανάτου ἡμῶν ἐλπίδος περὶ τοῦ μέλλοντος.

ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΑ.

Ἀφιλοκέρδεια λέγεται τὸ νὰ καταφρονῶμεν πᾶν κέρδος, διὰ νὰ μὴν ἐξευτελίσωμεν τὸν χαρακτῆρά μας, ὥστε νὰ πράξωμεν ἢ νὰ εἴπωμεν τίποτε ἐναντίον εἰς τὰ χρέη καὶ εἰς τὴν συνείδησίν μας. Ὁ Ἀντίπατρος, ἄρχων τῆς Μακεδονίας, ἔστειλεν εἰς τὸν Φωκίωνα, τὸν ϛρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων, ποσότητα μεγάλην χρημάτων. Ὁ Φωκίων τὴν ἀπέβαλε. 'Κράτησέ την τοὐλάχιστον διὰ τὸν υἱόν σου,' εἶπεν ὁ ἀπεσταλ-

μένος. '"Οχι,' ἀπεκρίθη ὁ Φωκίων· 'ἂν ὁ υἱός μου ἐξεύρη νὰ ῥυθμίζῃ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἤθη του, τὸν ἀρκεῖ ἡ πατρικὴ κληρονομία· ἂν ὅμως κατασταθῇ ἄσωτος, κἀμμία ποσότης χρημάτων δὲν θέλει τὸν ἐξαρκεῖν.'

"Οταν ὁ Τουρέννος ἦτον εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἦλθαν οἱ κάτοικοι μιᾶς πόλεως, καὶ τὸν ἐπρόσφεραν τριακοσίας χιλιάδας φράγκα, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ στράτευμα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν των. 'Ο ἀφιλοκερδὴς ἥρως, 'Μένετε ἥσυχοι,' τοὺς ἀπεκρίθη· 'ὁ δρόμος μου εἶναι ἄλλος· ἐπάρετε ὅμως ὀπίσω τὸ ἀργύριόν σας.'

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.

'Η Εἰλικρίνεια εἶναι εὐγενὴς αἰσθητικότης, ἥτις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ποτὲ νὰ μὴ τὴν κρύπτῃ μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους. 'Ο Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν προφορικὸν λόγον διὰ νὰ τὸν μεταχειρίζεται ἑρμηνευτὴν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὄχι ὄργανον ψεύδους καὶ ὑποκρίσεως.

ΠΙΣΤΙΣ.

Πίστις, ἢ, ὡς λέγομεν κοινότερον, 'Εμπιστοσύνη, λέγεται, νὰ πράττωμεν κατὰ τὴν συνείδησίν μας, καὶ νὰ μένωμεν πιστοὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις καὶ ὁμολογίας μας. 'Ο Γέλων, βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν, ἐχρειάσθη, διὰ τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ κάμῃ ἐκστρατείαν, χρήματα πολλὰ, καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὸν λαὸν νὰ γένῃ συνεισφορά· βλέπων ὅμως ὅτι οἱ Συρακούσιοι ἐδυσκολεύοντο, τοὺς ἐζήτησε δάνεια, ὑποσχεθεὶς νὰ τὰ

ἐπιστρέψῃ μετὰ τὸν πόλεμον· εὐθὺς τοῦ τὰ ἔδωκαν, ἐξεύροντες ὅτι ἦτο πιστὸς, ϗ τῳόντι τὰ ἀπέδωκεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρόν.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ.

Ἡ Φιλομάθεια εἶναι τῳόντι ἀρετὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἀποβλέπῃ τὴν λογικὴν ϗ ἠθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν, καὶ τὸ κοινὸν καλόν· διότι, ὅστις σπουδάζει νὰ στολίσῃ τὸ πνεῦμά του με πολλὰς καὶ λαμπρὰς ἰδέας, χωρὶς νὰ κανονίζῃ τὰ ἤθη του κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, χωρὶς νὰ βάλλῃ εἰς πρᾶξιν ὠφέλιμον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ὁποίας ἀποκτᾷ ἀληθείας, εἶναι χειρότερος καὶ μισητότερος ϗ παρὰ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον φιλάργυρον. Ἡ ἀληθὴς φιλομάθεια πρέπει νὰ ἔχῃ σκοπὸν τὴν ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μικρὰ τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἐντεῦθεν προξενοῦνται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν φιλομαθῆ. Σιμὰ τῆς εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν εὑρίσκει ἀκαταπαύστως αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν,—σιμὰ τῆς ποικιλωτάτης καὶ θείας ἐκείνης ἡδονῆς, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὰς ἀληθεῖς ἰδέας,—σιμὰ τῆς ἐκ τούτων ὠφελείας εἰς τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς του,—σιμὰ μυρίων ἄλλων καλῶν, τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς στεροῦνται,—εἶναι βέβαια θεῖόν τι ἔργον ϗ τὸ νὰ ὠφελῇ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸν πλέον εὐγενῆ τρόπον, φωτίζων τὸν νοῦν, ῥυθμίζων τὰ ἤθη, καὶ τέχνας ἀνακαλύπτων καὶ τελειοποιῶν.

Δὲν εἶναι μικροτέρα ἀρετὴ καὶ ὅταν τὶς, μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ παιδείαν, ἢ διὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ δι' ἄλλας περιστάσεις ἀνυπερβλήτους, συντρέχῃ εἰς σύστασιν αὐτῆς, καὶ ἐνθαῤῥύνῃ τὴν φιλομάθειαν μὲ ἀναλόγους συνεισφοράς.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Εὐγνωμοσύνη λέγεται τὸ νὰ αἰσθανώμεθα τὰς ὁποίας λαμβάνομεν εὐεργεσίας, νὰ τὰς ἐνθυμώμεθα, καὶ, ὅταν δυνάμεθα, νὰ ἀνταποδίδωμεν ἀμοιβαίως χάριν ἀξίαν εἰς τοὺς εὐεργέτας.

Ὁ δέκατος τέταρτος Λυΐς, εἰς τὸ 1683, ἔστειλε προσταγὴν εἰς τὸν ναύαρχόν του Κέσνην νὰ καύσῃ τὸ Ἀλγέριον, διὰ νὰ παιδεύσῃ τὰς ἀπιστίας κ̓ ὕβρεις τῶν βαρβάρων. Οἱ Ἀλγερῖνοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τὰ παραθαλάσσιά των τὸν ναυτικὸν στόλον, τοῦ ὁποίου οἱ κεραυνοὶ ἔφεραν κατ' αὐτῶν πῦρ καὶ θάνατον, ἐπενόησαν νὰ βάλλωσιν εἰς τὰ στόματα τῶν κανονίων τῆς πόλεως αἰχμαλώτους Γάλλυς, τῶν ὁποίων τὰ μέλη, φερόμενα με ὁρμὴν, ἔπιπταν εἰς τὰ καράβια. Εἷς ἐκ τούτων τῶν Ἀλγερίνων, ναύκληρος, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς πειρατείας τυ εἶχε πιασθῆν ποτὲ ἀπὸ τοὺς Γάλλους, καὶ ἀπέλαβε πᾶσαν φιλάνθρωπον περιποίησιν εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς αἰχμαλωσίας του, ἐγνώρισε μεταξὺ τῶν Γάλλων, τῶν καταδικασμένων εἰς τὸν φρικώδη θάνατον τοῦ κανονίου, ἀξιωματικόν τινὰ, Χοΐζελον ὀνομαζόμενον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε λάβειν τὰς πλέον μεγάλας περιποιήσεις. Παρακαλεῖ λοιπὸν, δέεται, προσπίπτει, ζητῶν τὴν σωτηρίαν τοῦ εὐεργέτου του. Τέλος πάντων, βλέπων τὰς δεήσεις του ἀπράκτους, καὶ ὅτι ἑτοιμάζοντο ἤδη νὰ βάλωσι πῦρ εἰς τὸ κανόνιον, ὅπου ὁ Γάλλος ἦτο δεμένος, πίπτει εὐθὺς ἐπάνω του, τὸν ἐναγκαλίζεται σφιγκτὰ, κ̓ λέγει εἰς τὸν κανονιέρην, ‘ Σύρε· ἐπειδὴ δὲν ἐμπορῶ νὰ σώσω τὸν εὐεργέτην μυ, ἄς λάβω τοὐλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναποθάνω.’ Ὁ ἀρχηγὸς τῶν

Ἀλγερίνων ἐξεπλάγη εἰς τοιοῦτον θέαμα, καὶ, δακρύσας ὁ πρότερον ἀδυσώπητος, ἐχάρισε τὸν εὐεργέτην εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΤΗΣ.

Ὁμιλητικότης λέγεται ὁ γλυκὺς καὶ εὐάρεςος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φερώμεθα εἰς τοὺς ἀνθρώπȣς, φυλάττοντες τὸ πρέπον εἰς τὸν χαρακτῆρα ἑκάστου. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἀρετὴ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἀγαπητὸν καὶ εὐάρεστον· ἐξεναντίας, εἶναι ἀηδὲς καὶ βάρβαρον, καὶ πλέον θηριῶδες παρὰ ἀνθρώπινον, τὸ ὑπεροπτικὸν τοῦ προσώπου, ϗ τὸ ἄκομψον τῶν σωματικῶν σχημάτων· ὅθεν, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὸν ὁμιλητικὸν τρόπον, ὅςις χαρακτηρίζει τὸν σπουδαίως ἀνατεθραμμένον, μᾶλλον παρὰ τὰ λαμπρὰ ἱμάτια ϗ τοὺς ἀκολȣθοῦντας ὑπηρέτας.

ΟΚΝΗΡΙΑ.

Ἡ Ὀκνηρία εἶναι κακία, ἥτις κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φεύγῃ τοὺς κόπους, νὰ δίδεται εἰς τὴν ἀργίαν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς πολλὰ ἄτοπα. Εἶναι δὲ καὶ ἐπιζήμιος εἰς τὸ κοινὸν, διότι τὸ ἀνάλογον φορτίον τῶν ὀκνηρῶν πολιτῶν πίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους. Κλίνουν δὲ εἰς τὸ πάθος τοῦτο κατ' ἐξαίρετον τὰ παιδάρια, αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ ψυχρᾶς ϗ μελαγχολικῆς κράσεως ἄνδρες. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς πρέπει νὰ συνειθίζωσι τὰ τέκνα των εἰς ὠφελίμȣς γυμνάσεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος· ὁμοίως ἡ διοίκησις νὰ μὴν ἀφίνῃ κἀνένα πολίτην ἀργόν.

Εἰς τοὺς παλαιοὺς Αἰγυπτίους ἦσαν ἐπιστάται διωρισμένοι, νὰ παρατηρῶσιν εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ἂν οἱ πολῖται ἐργάζωνται, καὶ τί ἐργάζονται· ὅταν δὲ εὕρισκαν τινὰ ὀκνηρὸν, ἢ καταγινόμενον εἰς ἔργα ἀνωφελῆ, τὸν ἐπαίδευαν αὐστηρὰ, ὡς ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει σκοπὸν νὰ βλάψῃ τὴν εὐταξίαν τῆς πολιτείας. Ὁ Σόλων μάλιστα καὶ ἐνομοθέτησε, νὰ μὴν ἔχωσι χρέος τὰ τέκνα νὰ γηροκομῶσι τοὺς γονεῖς, ὅτε δὲν εἶχαν τὰ διδάξειν κάμμίαν τέχνην.

Ὁ ἀργὸς βέβαια, μὴν ἐξεύρων, ἢ μὴ θέλων ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ καταγίνεται εἰς καλὰς καὶ ὠφελίμους ἐνασχολήσεις, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀηδίαν, καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀργίας του, παραδίδεται εἰς διατριβὰς ἀναξίας τοῦ πολίτου, εἰς παιγνίδια, εἰς μέθην, καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας ὑπερβολὰς, διὰ τὰς ὁποίας δικαίως λέγεται, ὅτι ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ πάσης κακίας καὶ πάθους.

ΤΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

Ευθυμιος. Μοῦ μένει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην ἡ παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι οἱ φρόνιμοι καὶ χρηστοὶ πολῖται ὅλων

τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀπέκτησαν καὶ ἀποκτοῦν τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐπιμελῶς καταγινόμενοι ἕκαστος εἰς τὸ ἴδιόν του ἔργον. Τοῦτο μὲν εἶναι ἀλήθεια προφανεστάτη. Πλὴν εἶσαι, φίλε μου, βέβαιος, ὅτι λανθάνονται διόλου οἱ κρίνοντες τὰ τυχηρὰ παιγνίδια συντομωτέραν καὶ ὁμαλωτέραν ὁδὸν εἰς τὸν πλοῦτον;

Ευβουλος. Τί μ' ἐρωτᾷς; Ἀμφιβάλλεις ἄραγε;

Ευθ. Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὄχι· ἀλλ' ὅταν βλέπω τὴν τράπεζαν καλυμμένην ἀπὸ φλωρία, σαλεύονται ὀλίγον τὰ φρονήματά μου.

Ευβ. Ἐλπίζεις τότε ἴσως, ὅτι, ἂν ἔπαιζες, ἤθελες κερδήσειν.

Ευθ. Ναί· ϗ πολὺ ἑλκύομαι ἀπὸ τοῦ χρυσίου τὴν λαμπρότητα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου.

Ευβ. Ἔλα λοιπὸν, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἀπόψε ἐμβαίνεις εἰς τὸ παικτικὸν στάδιον, καὶ εἰς μιᾶς ἑβδομάδος διάστημα ἀποκτᾷς χίλια φλωρία· ποσότητα, μὲ τὴν ὁποίαν μόλις ἤθελαν ἐξισωθῆν οἱ μισθοὶ τῶν κόπων σου εἰς ἑπτὰ ἔτη.

Ευθ. Βλέπεις πόσον ἐγρήγορα ἠμπόρουν νὰ πλουτήσω;

Ευβ. Ναί· ἀλλὰ στοχάσȣ τὰ ἐπακολȣθήματα. Ἤθελες ἀμελήσειν τὴν τέχνην σȣ· διότι τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη, παραβαλλόμενα μὲ τὰ ἐκ τῆς τύχης, ἤθελαν σὲ φαίνεσθαι εἰς ἄκρον εὐκαταφρόνητα. Εἰς τὸν παίκτην, φίλε μου, φαίνεται ἄτοπον, νὰ κοπιάζῃ ὁλόκληρον ἡμέραν διὰ νὰ κερδήσῃ ἓν ἢ δύο ἢ πέντε φλωρία, ἐνῷ εἰς μίαν νύκτα ἐμπορεῖ νὰ κερδήσῃ ἑκατόν.

Ευθ. Καὶ τῷόντι ἄτοπον εἶναι.

Ευβ. Βέβαια· λέγει καὶ ἡ παροιμία, Ὅποιος κυνηγεῖ δύο λαγοὺς, οὐδὲ τὸν ἕνα πιάνει. Ὅσοι

ἀφίνυν τὸ στάδιον τῆς βιομηχανίας, καὶ ἐμβαίνουν εἰς τὸ τῆς τύχης, τὸ κρίνουν φρονιμώτερον νὰ περιμένωσι τὰ πλούτη μόνον ἀπὸ τὴν μεγαλοδωρίαν ταύτης. Ἀλλ' ἡ τύχη χαρίζει μὲν τοὺς θησαυροὺς, φέρει ὅμως καὶ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν. Καὶ σὺ, λοιπὸν, ἤθελες ὑπόκεισθαι ἀκαταπαύστως εἰς τὸ νὰ χάσῃς ὅλην σου τὴν περιουσίαν. Τὸν κίνδυνον τοῦτον τρέχυν ὅλοι οἱ ἐνασχολούμενοι εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.

Ευθ. *Ἡ ἀπόφασίς των εἶναι, Ἢ Οὐδὲν, ἢ Πολλά.*

Ευβ. *Καὶ ἂν ἐξετάσῃς, θέλεις εὑρεῖν ὅτι πολὺ μεγαλήτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὅσοι καταντῦν εἰς τὸ οὐδέν. Ἀφοῦ δὲ φθάσωσιν εἰς τοῦτο, ποῖος τοὺς ἐλεεῖ; Μήπως εἶναι ἐλέου ἄξιοι; Ποῖος δὲ τοὺς ἐμπιστεύεται;*

Ευθ. *Ὅλοι τοὺς καταφρονοῦν, ϗ τοὺς νομίζουν ὅτι πάσχουν ἄξια τῆς ἀνοησίας των. Τινὲς ὅμως καὶ ἀποκτοῦν διὰ τῆς αἰσχροκερδείας ταύτης.*

Ευβ. *Μήπως αὐτῶν ἡ κατάστασις εἶναι προτιμοτέρα; Πλοῦτος, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ἀποκτηθεὶς, χρησιμεύει μᾶλλον πρὸς ἀπώλειαν παρὰ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀποκτήσαντος. Περὶ αὐτῶν εἶναι ἀληθέστατον, ὅτι ‘ ἐμπίπτυσιν εἰς πειρασμὸν ϗ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους ϗ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.'*

Ευθ. *Κατὰ τὴν γνώμην σου λοιπὸν, χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχηρὰ παιγνίδια εἶναι βλαβερά.*

Ευβ. *Ὄχι μόνον χρηματικῶς, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα ἄλλον τρόπον. Ὁ παίκτης φθείρει*

τ ὴ ν ὑ γ ε ί α ν μὲ τὰς ἀμέτρους ἀγρυπνίας, καὶ μὲ τὴν ἀδιάκοπον τοῦ πνεύματος ταραχήν. Νομίζεις ὅτι στιγμὴν εἶναι ἥσυχος; Τὰ παιγνίδια διαλογίζεται ἔξυπνος, ταῦτα ὀνειρεύεται κοιμώμενος. Πόσον ἀξιοθρήνητος μεταβολὴ ἡ συμβᾶσα εἰς τὸν φίλον μας Α—, ἀφοῦ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο! Τὸν ἐνθυμεῖσαι πρότερον, πόσον ἱλαρῶς κατεγίνετο τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἔργον τυ, πόσον εὐδαίμων ὑπέςρεφε τὴν ἑσπέραν εἰς τὸν οἶκον, μὲ πόσην χαρὰν ἔτρεχαν τὰ τέκνα του νὰ τὸν δεχθῶσι, καὶ μὲ πόσην ἀγαλλίασιν τὰ ἐθεώρει οὗτος. Πώποτε δὲν ἀπέλαυε τόσην ἡδονὴν, ὅσην εἰς τὸν κόλπον τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλὰ τώρα τὴν νύκτα τὴν ἐξοδεύει μὲ τοὺς ἀσώτους συμπαίκτας του, τὸ πλειότερον τῆς ἡμέρας κοιμᾶται, καὶ πάντοτε τόσον εἶναι θυμώδης καὶ δύσκολος, ὥστε τὰ τέκνα του τὸν φεύγουν πλησιάζοντα, καὶ ἡ καλή του σύζυγος στέκει τρέμυσα ἔμπροσθέν του. Ὁλότελα μετεμορφώθη.

Ευθ. Ὀρθά! Παραστένεις, λοιπὸν, τὸ παιγνίδιον θ α ν α τ η φ ό ρ ο ν κ α ὶ ε ἰ ς τ ὴ ν ε ὐ δ α ι μ ο ν ί α ν. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, φίλε μου, πολλοὶ παίζουν, καί τινες μὲ ἡλικίαν ϗ φρόνησιν.

Ευβ. Δὲν δείχνυν βέβαια πολλὴν φρόνησιν εἰς τοῦτο· ἐπειδὴ καὶ τὸν χαρακτῆρά των ἐξευτελίζουν, καὶ, ἂν δύνανται τόσον νὰ χαλιναγωγῶσι τὸ πάθος των, ὥστε νὰ μὴ πέσωσιν α ὐ τ ο ὶ εἰς σημαντικήν τινὰ ζημίαν, φέρουν ὅμως ἄ λ λ υ ς εἰς παντελῆ ὄλεθρον διὰ τοῦ κακοῦ των παραδείγματος. Ἂς μὴ κλείωμεν, φίλε, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας. Τὸ παιγνίδιον ζοφεῖ τὸν νοῦν, ἐξορίζει τὴν θεοσέβειαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν διὰ τῶν ὅρκων καὶ βλασφημιῶν,

φέρει γενικῶς εἰς τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὰς βεβήλους φωνὰς, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς ἕνα λόγον, ἔχει φυσικὸν ἰδίωμα νὰ ἐξασθενίζῃ τὸν νοῦν, καὶ νὰ φθείρῃ τὴν καρδίαν.

Ετθ. Ἄρα, ψυχικῶς, νοερῶς, σωματικῶς, καὶ χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχηρὰ παιγνίδια εἶναι κάκιστα.

Ετβ. Λεῖπε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ, καὶ εὔχου νὰ λείψωσιν ὅλοι.

Ετθ. Εὔχομαι! εὔχομαι!

'Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι,' παρατηρεῖ συγγραφεύς τις Γάλλος, 'ἐσυναθροίζοντο νὰ βλέπωσι τοὺς μονομάχους αὐτῶν φονευομένους συναλλήλως· ἔβαλλαν δὲ τοῦτο εἰς τὴν τάξιν τῶν παιγνιδίων των! Πόσον βάρβαρον! Ἀλλ' εἴμεθα τάχα ἡμεῖς ὀλιγώτερον βάρβαροι, οἵτινες λέγομεν περὶ τῶν συνερχομένων ν' ἀφανίζωσιν εἷς τὸν ἄλλον, ὅτι παίζουν.'

'Ἀρχήτερα,' λέγει ὁ Μονταίγνης, 'ἠγάπων τὰ τυχηρὰ παιγνίδια· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἰατρεύθην· ἐπειδὴ εὗρηκα ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθουν νὰ φαίνωμαι ἀδιάφορος ὅταν ἔχανα, πάντοτε ὅμως ἡ λύπη μου ἦτον ὄχι μικρά.'

Οἱ Σιαμαῖοι, διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ ἐκ τοῦ παιγνιδίου χρέη των, πωλοῦν τὰ κτήματα, τὰ παιδία, τὰς γυναῖκάς των, καὶ, τέλος πάντων, ἑαυτούς.—Οἱ Σῖναι παίζουν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἕως νὰ χάσωσι πᾶν ὅ,τι ἔχουν· καὶ τότε συνήθως ὑπάγουν καὶ κρεμάζονται.—Εἰς τὴν Ἰαπονίαν ὑπάρχει νόμος, Νὰ θανατόνεται ὅστις ῥιψοκινδυνεύσῃ τὸ ἀργύριόν του εἰς παιγνίδιον.—Ἀφοῦ ὁ Μαλαῖος ζημιωθῇ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν,

καταντᾷ εἰς ἀπελπισίαν φρικτήν. Λύει τότε πλεξίδα τινὰ τριχῶν τῆς κεφαλῆς του, φανερόνων τοιουτοτρόπως, ὅτι κηρύττει πόλεμον καὶ ὄλεθρον ἐναντίον ὅλων ὅσους ἀπαντήσῃ· μεθύει δὲ ἀπὸ ὄπιον, καὶ, κυριευμένος ἀπὸ φρενίτιδα, τρέχει δαγκάνων ϗ φονεύων ὅτινα εὕρῃ ἔμπροσθέν του. Ἀλλ' εὐθὺς ἀποῦ φανῇ λυμένη ἡ πλεξὶς αὕτη, ἔχει καθεῖς τὴν ἄδειαν ἀπὸ τοὺς νόμȣς νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτοῦ, ϗ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὅσον τὸ ἐγρηγορώτερον.

Παίκτης καὶ ἀπατεὼν ἦσαν λέξεις συνώνυμοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα· ϗ τὴν σήμερον δὲ μόλις ἔχασαν τὴν διπλῆν ταύτην σημασίαν.

'Ἂν ἤξευραν οἱ χαρτοπαῖκται,' λέγει ὁ Κοραῆς, 'πόσον κακὸν προξενοῦν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν πλησίον, ἤθελαν φρίττειν καὶ εἰς μόνην τὴν θέαν τῶν χαρτίων. Ὁ Ἀριστοτέλης συγκαταριθμεῖ τοὺς τοιούτους μὲ τοὺς ληστάς.'

ΘΕΙΟΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ.

Ὁ θεῖος νόμος εἶναι γραμμένος εἰς τὴν καρδίαν ἑκάστου· περιέχεται δὲ ϗ εἰς τὰς ἑπομένας δέκα ἐντολάς, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Μωϋσῆν. Ἐξόδ. κ'. 2—17.

ΕΝΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σȣ, ὅστις σὲ ἔκβαλα ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς δȣλείας· δὲν θέλεις ἔχειν ἄλλȣς θεοὺς πλὴν ἐμοῦ.

φέρει γενικῶς εἰς τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὰς βεβήλους φωνὰς, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς ἕνα λόγον, ἔχει φυσικὸν ἰδίωμα νὰ ἐξασθενίζῃ τὸν νοῦν, καὶ νὰ φθείρῃ τὴν καρδίαν.

Ετθ. Ἄρα, ψυχικῶς, νοερῶς, σωματικῶς, καὶ χρηματικῶς θεωρούμενα, τὰ τυχηρὰ παιγνίδια εἶναι κάκιστα.

Ετβ. Λεῖπε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ, καὶ εὔχου νὰ λείψωσιν ὅλοι.

Ετθ. Εὔχομαι! εὔχομαι!

' Οἱ ἀρχαῖοι 'Ρωμαῖοι,' παρατηρεῖ συγγραφεύς τις Γάλλος, ' ἐσυναθροίζοντο νὰ βλέπωσι τοὺς μονομάχους αὐτῶν φονευομένους συναλλήλως· ἔβαλλαν δὲ τοῦτο εἰς τὴν τάξιν τῶν π α ι γ ν ι δ ί ω ν τ ω ν! Πόσον βάρβαρον! Ἀλλ' εἴμεθα τάχα ἡμεῖς ὀλιγώτερον βάρβαροι, οἵτινες λέγομεν περὶ τῶν συνερχομένων ν' ἀφανίζωσιν εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι π α ί ζ ο υ ν.'

' Ἀρχήτερα,' λέγει ὁ Μονταίγνης, ' ἠγάπων τὰ τυχηρὰ παιγνίδια· ἀλλ' ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἰατρεύθην· ἐπειδὴ εὕρηκα ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθουν νὰ φαίνωμαι ἀδιάφορος ὅταν ἔχανα, πάντοτε ὅμως ἡ λύπη μου ἦτον ὄχι μικρά.'

Οἱ Σιαμαῖοι, διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ ἐκ τοῦ παιγνιδίου χρέη των, πωλοῦν τὰ κτήματα, τὰ παιδία, τὰς γυναῖκάς των, ϗ, τέλος πάντων, ἑαυτούς.—Οἱ Σῖναι παίζουν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἕως νὰ χάσωσι πᾶν ὅ,τι ἔχουν· ϗ τότε συνήθως ὑπάγουν καὶ κρεμάζονται.—Εἰς τὴν Ἰαπονίαν ὑπάρχει νόμος, Νὰ θανατόνεται ὅστις ῥιψοκινδυνεύσῃ τὸ ἀργύριόν τȣ εἰς παιγνίδιον.—Ἀφȣ ὁ Μαλαῖος ζημιωθῇ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιȣσίαν,

καταντᾷ εἰς ἀπελπισίαν φρικτήν. Λύει τότε πλεξίδα τινὰ τριχῶν τῆς κεφαλῆς του, φανερόνων τοιουτοτρόπως, ὅτι κηρύττει πόλεμον καὶ ὄλεθρον ἐναντίον ὅλων ὅσους ἀπαντήσῃ· μεθύει δὲ ἀπὸ ὄπιον, καὶ, κυριευμένος ἀπὸ φρενίτιδα, τρέχει δαγκάνων ϗ φονεύων ὅτινα εὕρῃ ἔμπροσθέν του. Ἀλλ' εὐθὺς ἀποῦ φανῇ λυμένη ἡ πλεξὶς αὕτη, ἔχει καθεῖς τὴν ἄδειαν ἀπὸ τοὺς νόμȣς νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτοῦ, ϗ νὰ τὸν ἀφανίσῃ ὅσον τὸ ἐγρηγορώτερον.

Παίκτης καὶ ἀπατεὼν ἦσαν λέξεις συνώνυμοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα· ϗ τὴν σήμερον δὲ μόλις ἔχασαν τὴν διπλῆν ταύτην σημασίαν.

'Ἂν ἤξευραν οἱ χαρτοπαῖκται,' λέγει ὁ Κοραῆς, 'πόσον κακὸν προξενοῦν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν πλησίον, ἤθελαν φρίττειν καὶ εἰς μόνην τὴν θέαν τῶν χαρτίων. Ὁ Ἀριστοτέλης συγκαταριθμεῖ τοὺς τοιούτους μὲ τοὺς ληστάς.'

ΘΕΙΟΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ.

Ὁ θεῖος νόμος εἶναι γραμμένος εἰς τὴν καρδίαν ἑκάστου· περιέχεται δὲ ϗ εἰς τὰς ἑπομένας δέκα ἐντολάς, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Μωϋσῆν. Ἐξόδ. κ'. 2—17.

ΕΝΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σȣ, ὅστις σὲ ἔκβαλα ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς δȣλείας· δὲν θέλεις ἔχειν ἄλλȣς θεοὺς πλὴν ἐμοῦ.

Τί μᾶς διδάσκει ἡ πρώτη ἐντολή;

Ἀπ. Νὰ πιστεύωμεν ἐκ καρδίας, καὶ νὰ ὁμολογῶμεν διὰ στόματος, ἕνα μόνον Θεόν.

Τίνες τὴν παραβαίνουν;

Ἀπ. Ὅσοι δὲν πιστεύουν Θεόν· ὅσοι πιστεύουν πολλοὺς θεούς· ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ· οἱ μάγοι, καὶ οἱ προστρέχοντες εἰς αὐτούς.

Τίνες ἄλλοι;

Ἀπ. Οἱ δεισιδαίμονες· ἤγουν, οἱ παρατηροῦντες ἀπό τινα πράγματα ἢ πρόσωπα οἰωνισμοὺς καὶ προμηνύματα, ἢ ἀποδίδοντες εἰς αὐτὰ μυστικὴν δύναμιν· συναριθμοῦνται μὲ τούτους οἱ ὀνειροκρῖται, καὶ οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτούς· καὶ οἱ ἡμεροκρῖται, ἤγουν, οἱ κάμνοντες διάκρισιν ἡμερῶν, ἄλλων εὐτυχῶν, καὶ ἄλλων δυστυχῶν.

Τίνες πρὸς τούτοις;

Ἀπ. Οἱ ἀποβάλλοντες τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἢ ἀμφιβάλλοντες εἰς ἄρθρα τινὰ τῆς πίστεως· οἱ ἐλπίζοντες εἰς τὸν ἴδιον πλοῦτον, δύναμιν, ἢ φρόνησιν· καὶ οἱ προσκολλημένοι ἰσχυρῶς εἰς κανὲν κτίσμα, ὥστε νὰ ἐλπίζωσιν ἢ εὐαρεστῶνται εἰς μόνον αὐτό, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

Τί πρέπει νὰ κάμνωμεν διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰ ἐναντία εἰς τὴν πρώτην ἐντολὴν σφάλματα;

Ἀπ. Πρέπει ν' ἀφήσωμεν ὅλας τὰς προλήψεις, ὅσαι κυριεύουν τὴν ψυχήν μας ἀπὸ κακὴν συνήθειαν ἢ συναναστροφήν, καὶ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἀκολουθοῦντές την ὡς ὁδηγὸν κατὰ πάντα.

ΕΝΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δὲν θέλεις κάμειν εἰς τὸν ἑαυτόν σου εἴδωλον, οὐδὲ ὁμοίωμα κανενὸς πράγματος, ὅσα εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω, ἢ ὅσα εἶναι εἰς τὴν γῆν κάτω,

ἢ ὅσα εἶναι εἰς τὰ ὕδατα ὑποκάτω τῆς γῆς· δὲν θέλεις προσκυνήσειν αὐτὰ, οὐδὲ θέλεις λατρεύσειν αὐτά· διότι ἐγὼ, Κύριος ὁ Θεός σου, εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, ϗ ἀποδίδω ἐπάνω εἰς τὰ τέκνα τὰς ἁμαρτίας τῶν πατέρων, ἕως τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ μισοῦν, ϗ κάμνω ἔλεος εἰς χιλιάδας γενεῶν πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαποῦν καὶ φυλάττȣν τὰ προστάγματά μου.

Τί μᾶς διδάσκει ἡ δευτέρα ἐντολή;

'Απ. 'Εμποδίζει τὴν εἰδωλολατρείαν, ϗ ὅλους τοὺς ἀπρεπεῖς τρόπους τῆς θείας λατρείας.

Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία;

'Απ. Τὸ ν' ἀποδίδῃ τις εἰς τὰ κτίσματα τὴν εἰς μόνον τὸν Θεὸν ἀνήκουσαν προσκύνησιν καὶ λατρείαν.

Τίνες εἶναι οἱ ἀπρεπεῖς τρόποι τῆς θείας λατρείας;

'Απ. 'Εκεῖνος λατρεύει οὕτως τὸν Θεὸν, ὅστις νομίζει ὅτι τὸν λατρεύει μὲ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα δυσαρεστεῖται ὁ Θεὸς, ϗ μὴ διαταγμένα εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν.

Τίνες εἶναι οἱ παραβάται αὐτῆς;

'Απ. Ὅσοι προσεύχονται μακρὰς προσευχὰς, αἱ ὁποῖαι, ἂν ϗ καθ' ἑαυτὰς ἐπαινεταὶ, γίνονται βδελυκταὶ, ὅταν ὁ προσευχόμενος νομίζῃ ὅτι εἰσακούεται διὰ τοῦτο μόνον, καὶ χωρὶς εὐλάβειαν καὶ προσοχήν.

Τίνες προσέτι;

'Απ. Ὅσοι νηστεύȣν ἀπὸ τινα βρώματα, ἀλλὰ πράττουν κακίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας μολύνεται ἡ θεία νηστεία· ὡς ϗ οἱ στολίζοντες τοὺς θείȣς ναοὺς, ἔπειτα καταδυναστεύοντες τοὺς ἀθώους αὐτῶν ἀδελφούς.

Τίνες ἄλλοι;

Ἀπ. Ὅσοι δι' αἰσχροκέρδειαν, ἢ ἄλλας τινὰς αἰτίας, προσποιοῦνται νὰ πράττωσι θαύματα, ἢ νὰ ἔχωσιν ὀπτασίας· ἢ περιορίζουν τὴν εὐσέβειαν εἰς ἐξωτερικὰ πράγματα, ἀμελοῦντες τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, καθὼς λέγει ὁ Χριστός. Ματθ. κγ'. 23.

Τί πρέπει νὰ κάμνωμεν, διὰ ν' ἀποφύγωμεν ὅσα σφάλματα εἶναι ἐναντία τῆς δευτέρας ἐντολῆς;

Ἀπ. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐκείνη μόνη εἶναι ἀληθὴς λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ γινομένη ἀπὸ καρδίαν μετανοοῦσαν καὶ ἀνυπόκριτον· πρέπει δὲ καὶ νὰ προσέχωμεν εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, λατρεύοντες τὸν Θεόν, καθὼς αὐτὴ διατάσσει.

ΕΝΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ.

Δὲν θέλεις λάβειν ματαίως τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· διότι ὁ Κύριος δὲν θέλει ἔχειν δι' ἀθῷον ἐκεῖνον, ὅστις λαμβάνει ματαίως τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Τίνες παραβαίνουν τὴν ἐντολὴν ταύτην;

Ἀπ. Οἱ βλάσφημοι, ἤγουν, ὅσοι προφέρουν λόγους ἀπρεπεῖς καὶ ἀσχήμονας κατὰ τοῦ Θεοῦ· οἱ ἐπίορκοι, ἤγουν, οἱ μὴ ὀμνύοντες τὴν ἀλήθειαν, ἢ μὴ πράττοντες κατὰ τὸν ὅρκον των.

Τίνες ἄλλοι;

Ἀπ. Ὅσοι χωρὶς ἀνάγκης, καὶ διὰ οὐτιδανὰς ὑποθέσεις, ἔχουν εἰς τὸ στόμα τὸ ἔνδοξον ὄνομα τοῦ Θεοῦ· οἱ ψευδοπροφῆται, ἤγουν, ὅσοι προλέγουν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ψευδοπροφητείας, καυχώμενοι ὅτι ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς τὸ μέλλον.

Τίνες ἀκόμη;

Ἀπ. Ὅσοι ζητοῦν παρὰ Θεοῦ ζητήματα

ἀπρεπῆ, ὡς τὸ νὰ παρακαλῇ τις τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἐκδικήσῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἢ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰς κακίας του· ὅσοι ὑπόσχονται εἰς τὸν Θεὸν ὑποσχέσεις, ἔπειτα δὲν τὰς πληρόνουν.

Πότε πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

'Απ. Εἶναι συγχωρημένον ϗ πρέπον, εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν λατρείαν ϗ δοξολογίαν μας· εἰς ἀναγκαίας τινὰς περιστάσεις, ὡς, εἰς τὸ κριτήριον, ὁπόταν ἦναι χρεία ὅρκȣ· ϗ ὅταν κάμμία νόμιμος ἐξουσία ζητῇ παρ' ἡμῶν ὅρκον, εἰς πράγματα μὴ ἐναντία τοῦ θείου νόμου.

Εἶναι συγχωρημένον νὰ ὀμνύωμεν εἰς τὰ κτίσματα;

'Απ. Καὶ αὐτὸς ὁ νόμιμος ὅρκος δὲν πρέπει νὰ γίνεται εἰς κἀνὲν κτίσμα· ἀλλ' εἰς μόνον τὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ καρδιογνώστην Θεόν.

ΕΝΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

'Ενθυμοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, διὰ νὰ ἁγιάζῃς αὐτήν· ἓξ ἡμέρας θέλεις ἐργάζεσθαι, ϗ εἰς αὐτὰς θέλεις κάμνειν ὅλα σου τὰ ἔργα· ἡ ἡμέρα ὅμως ἡ ἑβδόμη εἶναι τὸ Σάββατον Κυρίȣ τοῦ Θεοῦ σου. Κἀνὲν ἔργον δὲν θέλεις κάμειν εἰς ταύτην, οὔτε σὺ, οὔτε ὁ υἱός σȣ, οὔτε ἡ θυγάτηρ σου, οὔτε ὁ δοῦλός σου, οὔτε ἡ δούλη σȣ, οὔτε τὸ κτῆνός σου, οὔτε ὁ ξένος σου, ὁ ὁποῖος εἶναι μέσα εἰς τὰς θύρας σȣ. Διότι εἰς ἓξ ἡμέρας ὁ Κύριος ἔκαμε τὸν οὐρανὸν ϗ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, ϗ ὅλα ὅσα εἶναι εἰς αὐτὰ, εἰς δὲ τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην κατέπαυσε· διὰ τοῦτο ὁ Κύριος εὐλόγησε τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ϗ ἡγίασεν αὐτήν.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη;

Ἀπ. Προστάσσει νὰ συναθροιζώμεθα τὰς Κυριακὰς, διὰ νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν, καὶ νὰ ὠφελώμεθα ἀπὸ τὸν θεῖον λόγον.

Καὶ διὰ τί ἑορτάζομεν τὴν Κυριακὴν, καὶ ὄχι τὸ Σάββατον;

Ἀπ. Τὸ Σάββατον ἑώρταζαν οἱ Ἰουδαῖοι, διότι κατέπαυσεν ὁ Θεὸς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τὰ ἔργα· μετὰ δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ τὸ μετέθηκαν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Κυριακήν.

Διὰ τί;

Ἀπ. Δι' ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅστις αὐτὴν τὴν ἡμέραν κατέπαυσεν, ἤγουν, ἐτελείωσε, τὸ ἔργον τῆς ἰδικῆς μας ἀπολυτρώσεως.

Πῶς πρέπει νὰ ἁγιάζωμεν τὴν Κυριακήν;

Ἀπ. Πρέπει νὰ παύωμεν ἀπ' ὅλων τῶν ἐργασιῶν ἡμεῖς καὶ οἱ δοῦλοί μας, παρεκτὸς ἀνάγκης· νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ κἂν νὰ προσευχώμεθα κατ' οἶκον· νὰ διδάσκωμεν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα, κ' οἱ κύριοι τοὺς δούλες, τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ· καὶ νὰ δίδωμεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχούς.

Τίνες παραβαίνουν τὴν ἐντολὴν ταύτην;

Ἀπ. Οἱ διὰ πλεονεξίαν ἐργαζόμενοι τὴν Κυριακήν· οἱ μὴ ὑπάγοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οἱ ὑπάγοντες μὲν, ἀλλὰ χωρὶς εὐλάβειαν καὶ προσοχήν· οἱ φλυαροῦντες καὶ γελῶντες τὸν καιρὸν τῆς ἀκολουθίας· οἱ μὴ ἐξεύροντες, μηδὲ θέλοντες νὰ ἐξεύρωσι, τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὀλεθρίων βιβλίων.

Τίνες προσέτι;

Ἀπ. Ὅσοι ποιμένες δὲν διδάσκουν τὸ ποίμνιον αὐτῶν ἐπ' ἐκκλησίας· ὅσοι Χριστιανοὶ δὲν δίδουν τὴν κατὰ δύναμιν ἐλεημοσύνην, ἀλλ' ἐξεναντίας δαπανοῦν τὴν οὐσίαν αὐτῶν εἰς ἡδονὰς καὶ ἀπρεπεῖς ἀπολαύσεις.

ΕΝΤΟΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ γένῃς μακροχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν σὲ δίδει Κύριος ὁ Θεός σου.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη ἡ ἐντολή;

᾿Απ. Νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα τοὺς γονεῖς ἡμῶν ἀπὸ καρδίας· τοὺς δὲ γονεῖς νὰ φροντίζωσι διὰ τὰ ἴδια τέκνα, ἀνατρέφοντές τα εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ διορθόνοντες τὰ σφάλματά των μὲ τὴν πραότητα.

Τί ἄλλο;

᾿Απ. Νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς· νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὰς προσταγάς των, καὶ νὰ δίδωμεν θεληματικῶς τοὺς φόρους εἰς αὐτές· τοὺς δὲ ἡγεμόνας πάλιν, νὰ φροντίζωσι διὰ τοὺς ὑπηκόους των, καὶ νὰ ὑπερασπίζωσι τὸ δίκαιον, κολάζοντες τοὺς κακούς, καὶ ἀνταμείβοντες τοὺς καλούς.

Τί ἄλλο;

᾿Απ. Νὰ σεβώμεθα τοὺς πνευματικοὺς καὶ κοσμικοὺς κυβερνήτας· αὐτοὺς δὲ πάλιν, νὰ διδάσκωσι τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ φροντίζωσι διὰ τὴν εὐταξίαν τῶν ὑποκειμένων.

Τί ἄλλο;

᾿Απ. Νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς διδασκάλους καὶ εὐεργέτας ἡμῶν· καὶ νὰ ἤμεθα πάντα εὐχάριστοι πρὸς αὐτούς.

Ἄλλο;

᾿Απ. Διδάσκει τοὺς δούλους νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς κυρίους των, νὰ φροντίζωσι διὰ τὸ συμφέρον των, καὶ νὰ μὴ κλέπτωσιν· ὡς ἐκείνες πάλιν, νὰ προσφέρωνται πρὸς αὐτοὺς ὡς πατέρες, νὰ μὴ τὲς ὑστερῶσι τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

ἱνὰ μὴ τοὺς βαρύνωσι μὲ κόπους ὑπερβολικούς.

Ἄλλο τί;

Ἀπ. Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον, ἤγουν, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· καὶ νὰ ἦμεθα εὔσπλαγχνοι.

ΕΝΤΟΛΗ ΕΚΤΗ.

Μὴ φονεύσῃς.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη;

Ἀπ. Νὰ μὴ βλάπτωμεν, μήτε ἀμέσως, μήτε ἐμμέσως, τὸν πλησίον.

Τίνες τὴν παραβαίνουν;

Ἀπ. Οἱ φονεύοντες ἄνθρωπον· μὲ τοὺς φονεῖς συναριθμοῦνται καὶ οἱ ἀποστάται, καὶ ὅσοι ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσωσι τινά, ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ βάλωσιν εἰς ἔργον τὴν ἀπόφασιν.

Τίνες ἄλλοι;

Ἀπ. Οἱ δίδοντες συμβουλὴν ἢ βοήθειαν εἰς πρᾶξιν τοῦ φόνου· οἱ γινόμενοι ἀφορμὴ τοῦ φόνου διὰ τῆς ἐξάψεως τῶν διχονοιῶν, καὶ συκοφαντίας ἢ καταλαλιᾶς τοῦ πλησίον· οἱ καίοντες οἰκίας, ἢ ἀναγκάζοντες ἄλλους νὰ πίνωσιν ὑπὲρ δύναμιν, κτλ.

Τίνες προσέτι;

Ἀπ. Οἱ ἄδικοι κριταί, καταδικάζοντες τοὺς ἀθώους, καὶ ἀπολύοντες τοὺς πταίστας· ὅσοι, δυνάμενοι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν φόνον, δὲν τὸν ἐμποδίζουν· οἱ μὴ παρηγοροῦντες τοὺς ὀλιγοψύχους· οἱ ἀφίνοντες τοὺς πτωχοὺς ν' ἀποθνήσκωσι τῆς πείνας ἢ τοῦ κρύους· οἱ μὴ ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἀῤῥώστους, κτλ.

Τίνες ἀκόμη τὴν παραβαίνουν;

Ἀπ. Ὅσοι κύριοι βαρύνουν τοὺς δούλους μὲ

κόπους ὑπερβολικούς· ἢ τοὺς καταθλίβουν μὲ σκληρὰς καὶ ἀπανθρώπους παιδείας.

Εἶναι ἀκόμη ἄλλοι;

'Απ. Μὲ τὰς παραβάσεις αὐτῆς συγκαταριθμοῦνται καὶ ὅσα δίδουν ἀφορμὴν εἰς τὸν φόνον, καὶ ὁδηγοῦν εἰς αὐτόν· ὡς, ἡ διχόνοια, ἡ φιλονεικία, ἡ μάχη, τὸ φιλέκδικον, ἡ ἔχθρα, τὸ μῖσος, ἡ φανερὰ ὕβρις, τὸ ἄκαμπτον, καὶ ἡ σκληρότης.

Ποῖοι ἄλλοι;

'Απ. Οἱ αὐτόχειρες, ἤγουν, οἱ φονεύοντες ἑαυτούς, καὶ οἱ ῥιψοκίνδυνοι· ὡς, οἱ κολυμβῶντες μὲ φανερὸν κίνδυνον πνιγμοῦ, ἢ μὴ φυλασσόμενοι ἀπὸ τὸ θανατικόν, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

ΕΝΤΟΛΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Μὴ μοιχεύσῃς.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη;

'Απ. 'Εμποδίζει τὴν μοιχείαν, καὶ μετ' αὐτῆς ὅλας τὰς ἀπρεπεῖς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, προστάσσουσα νὰ ζῶμεν ἁγνῶς καὶ σωφρόνως, εἴτε νυμφευμένοι, εἴτε ἀνύμφευτοι ὄντες.

Πῶς παραβαίνεται αὕτη;

'Απ. Διὰ τῆς μοιχείας, πορνείας, πολυγαμίας, αἱμομιξίας, καὶ διαφόρων ἄλλων τρόπων τῆς ἀσελγείας· ὅλων τῶν ὅσα δίδουν ἀφορμὴν εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας.

Καὶ ποῖα εἶναι αὐτά;

'Απ. Ἡ ἀργία, ἡ γαστριμαργία, ἡ ἀσωτεία, ἡ αἰσχρολογία, αἱ βωμολοχίαι, τὰ ἀναιδῆ τοῦ σώματος κινήματα, οἱ καινοπρεπεῖς καὶ ἀσχήμονες τοῦ σώματος στολισμοί, τὰ σκανδαλώδη θεάματα καὶ δράματα, αἱ ἀπρεπεῖς ὀρχήσεις, τὰ ἄσεμνα τραγῴδια, βιβλία, κτλ.

ΕΝΤΟΛΗ ΟΓΔΟΗ.

Μὴ κλέψῃς.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη ;

Ἀπ. Ἀπαγορεύει ὁποιανδήποτε κλοπὴν καὶ ἀδικίαν.

Πόσα εἶναι τὰ εἴδη αὐτῆς ;

Ἀπ. Ἡ κλοπὴ εἶναι τριπλῆ· ἤγουν, φανερὰ, κρυφὴ, καὶ ἀπατηλή.

Ποία εἶναι ἡ φανερά ;

Ἀπ. Ὅταν ἁρπάζῃ τις δυναστικῶς ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Τίνες λέγονται φανεροὶ κλέπται ;

Ἀπ. Οἱ καθ' ὁδὸν λησταί· ὅσοι ἄρχοντες ἁρπάζουν φανερὰ τὰ ὑπάρχοντα τῶν ὑπηκόων· ὅσοι ἀναγκάζουν τοὺς ἐργάτας ἢ δούλους νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τὸ συμφωνημένον, ἢ δὲν τοὺς πληρόνουν τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας.

Τίνες ἀκόμη ;

Ἀπ. Ὅσοι αἰχμαλωτίζουν δυναστικῶς ἐλευθέρους ἀνθρώπους· ὅσοι μεταχειρίζονται ξένα πράγματα χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου· ὅσοι πωλοῦν ἀκριβὰ τὸν σῖτον εἰς καιρὸν πείνας, ἢ ἁρπάζουν ἀντὶ πληρωμῆς κἀνὲν κτῆμα τοῦ πλησίον· ὅσοι ὑπόσχονται νὰ βοηθήσωσι τὸν πλησίον εἰς καιρὸν δυστυχίας μεγάλης μὲ βαρυτάτας συνθήκας· ὅσοι δὲν ἀποδίδουν τὴν ἐμπιστευθεῖσαν παρακαταθήκην, ἢ ἀδικοῦν τὸν πλησίον κατ' ἄλλον ὁποιονδήποτε τρόπον.

Ποία εἶναι ἡ κρυφὴ κλοπή;

Ἀπ. Ὅταν κλέπτῃ τις κἀνὲν πρᾶγμα χωρὶς τὴν εἴδησιν τοῦ κυρίου τοῦ πράγματος.

Τίνες λέγονται κρυφοὶ κλέπται ;

Ἀπ. Ὅσοι κλέπτουν, ἐμβαίνοντες εἰς οἴκους,

ἐργαστήρια, ἀποθήκας σίτυ, μάνδρας, ἰχθυοτροφεῖα, κήπους, δάση, κτλ. ὅσοι ἀδικοῦν τὴν βασιλείαν, διαβιβάζοντες κρυφὰ πραγματείας, ἢ κλέπτοντες τὸν δημόσιον θησαυρόν· οἱ ἱερόσυλοι, ἤγυν, οἱ κλέπτοντες ἀπὸ ἐκκλησίας, ἢ μοναςήρια.

Ποῖοι προσέτι;

'Απ. Ὅσοι, εὑρίσκοντες τὰ χαμένα, ϗ ἐξεύροντες τίνος εἶναι, δὲν τὰ ἀποδίδουν· ὅσοι κρύπτουν καὶ ἰδιοποιοῦνται τὸ πλανηθὲν κτῆνος· ὅσοι κλέπτουν εἰς καιρὸν πυρκαϊᾶς τὰ πράγματα τοῦ πλησίον.

Ποία εἶναι ἡ ἀπατηλὴ κλοπή;

'Απ. Ὅταν σφετερίζεταί τις τὸ ξένον μὲ ἀπάτην καὶ δόλον.

ΕΝΤΟΛΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη;

'Απ. Προστάσσει νὰ μὴ ψευδώμεθα, μηδὲ νὰ βλάπτωμεν τὸν πλησίον μὲ τὴν γλῶσσαν.

Τίνες τὸν βλάπτουν μὲ τὴν γλῶσσαν;

'Απ. Ὅσοι τὸν συκοφαντοῦν ἐπὶ κριτηρίυ, ἢ ἔμπροσθεν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅσοι κριταὶ, κρίνοντες ἀδίκως, τὸν προξενῦν δυστυχίαν ἢ θάνατον· ὅσοι περιπαίζουν αὐτὸν διὰ ἐλαττώματα τοῦ σώματος, ἢ τοῦ νοός του· παρεξηγοῦν τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις του· τὸν ἐλέγχουν ὄχι μὲ σκοπὸν νὰ τὸν διορθώσωσιν· ἢ μεταχειρίζονται παντοίους ἄλλους τρόπους διὰ νὰ τὸν δυσφημίσωσι.

Πῶς δύναταί τις νὰ φύγῃ αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν;

'Απ. 'Ενθυμούμενος πάντοτε τὰ ἀκόλουθα

λόγια· ' Μὴ κάμῃς πρὸς ἄλλον ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ κάμῃ ἄλλος πρὸς σέ.'

ΕΝΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Μὴν ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου· μὴν ἐπιθυμήσῃς τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου, μήτε τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ, μήτε τὸν δοῦλον αὐτοῦ, μήτε τὴν δούλην αὐτοῦ, μήτε τὸν βοῦν αὐτοῦ, μήτε τὸν ὄνον αὐτοῦ, μήτε κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ πλησίον σου.

Τί μᾶς διδάσκει αὕτη;

'Απ. 'Η ἐντολὴ αὕτη εἶναι ἐξήγησις ὅλων τῶν προειρημένων ἐντολῶν, προστάσσουσα ὄχι μόνον νὰ μὴ πράσσωμεν τὸ κακὸν, ἀλλὰ μήτε νὰ τὸ ἐπιθυμῶμεν κατὰ διάνοιαν.

Διὰ τί;

'Απ. Διότι ἀπὸ τὴν καρδίαν προέρχονται ὅλα τὰ κακά. Ὅθεν, ἐμποδίζουσα αὐτὴ τὰς ἐπιθυμίας, ἀποφράσσει (διὰ νὰ εἴπω οὕτω) τὴν πηγὴν πάσης κακίας.

Τί χρεωστεῖ νὰ κάμῃ τις, ἐὰν ἤθελε πληρώσειν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ;

'Απ. Δὲν πρέπει νὰ ἐπαίρεται διὰ τοῦτο, ἀλλὰ νὰ στοχάζεται, ὅτι αὐτὸ εἶναι καρπὸς τῆς συνεργούσης τοῦ Θεοῦ χάριτος, καὶ ὅτι ἔπραξε κατὰ τὸ χρέος του.

Συλλαβὴ—Λέξις—Λόγος—Φωνήεντα—Σύμφωνα—Δίφθογγοι—
Πνεύματα—Τόνοι—Σημεῖα Στίξεως.

ΜΑΘΗΤΗΣ. Διδάσκαλε, ἡ Συλλαβὴ διαφέρει τάχα ἀπὸ τὴν Λέξιν;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Βέβαια· ἄ ν θ ρ ω π ο ς εἶναι μία λέξις· ἀλλὰ τρεῖς συλλαβαὶ, ἄν-θρω-πος.

Μ. Ὁ δὲ Λόγος, ἢ Φράσις, τί εἶναι;

ΔΙΔ. Συνάθροισμα λέξεων, αἵτινες κάμνουν ἓν νόημα· ὡς, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

Μ. Ποῖα γράμματα ὀνομάζονται Φωνήεντα;

ΔΙΔ. Ὅσα κάμνουν φωνὴν μόνα· εἶναι δὲ ἑπτά· α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Μ. Ποῖα δὲ Σύμφωνα;

ΔΙΔ. Ὅσα δὲν κάμνουν φωνὴν μόνα· εἶναι δὲ δεκαεπτά· β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Μ. Ἀλλ' αἱ Δίφθογγοι τί εἶναι;

ΔΙΔ. Δίφθογγος λέγεται ἡ μία φωνὴ ἢ συλλαβή, τὴν ὁποίαν κάμνουν δύο φωνήεντα· εἶναι δὲ ὀκτὼ Δίφθογγοι· αι, αυ, ει, ευ, ηυ, οι, ου, υι.

Μ. Ἕκαστον φωνῆεν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως ἔχει σημεῖόν τι ἐπάνωθέν του· παρακαλῶ, τί λέγονται αὐτὰ τὰ σημεῖα;

ΔΙΔ. Πνεύματα· εἶναι δὲ δύο· ἡ Ψιλὴ ('), καὶ ἡ Δασεῖα, (').

Μ. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ψιλῆς καὶ τῆς δασείας, βλέπω καὶ ἄλλα σημεῖα ἐπάνωθεν τῶν λέξεων· τί τάχα εἶναι αὐτά;

ΔΙΔ. Τόνοι· μᾶς δείχνουν ποῦ νὰ κτυπῶμεν τὴν φωνήν μας, ὅταν προφέρωμεν λέξιν τινά· εἶναι δὲ τρεῖς οἱ τόνοι, Ὀξεῖα, (΄), Βαρεῖα (`), καὶ Περισπωμένη, (῀).

Μ. Εἶναι δὲ σημεῖα καὶ μεταξὺ τῶν λέξεων· τί λέγονται αὐτά;

ΔΙΔ. Ἔχουν ὀνόματα διάφορα, ὡς ἀκολούθως·

, Κόμμα, ἢ Ὑποστιγμή.	¨- Διαιρετικά.
· Κῶλον, ἢ Μέση Στιγμή.	' Ἀπόστροφος.
. Τελεία Στιγμή.	, Ὑποδιαστολή.
; Ἐρωτηματικόν.	( ) Παρένθεσις.
! Ἐπιφωνηματικόν.	" " Μαρτυρικά.

Μ. Εἰς τί χρησιμεύουν;

ΔΙΔ. Τὸ Κόμμα δείχνει ὅτι ἡ φωνὴ πρέπει νὰ λάβῃ ἀνάπαυσιν τινά· τὸ Κῶλον, ὅτι ἡ φωνὴ πρέπει νὰ λάβῃ ἀνάπαυσιν μακροτέραν· ἡ Τελεία Στιγμή, ὅτι ἡ φωνὴ πρέπει νὰ κάμῃ στάσιν τελείαν.

Τὸ Ἐρωτηματικὸν βάλλεται εἰς τὸ τέλος ἐρωτήσεως· Τί θέλεις; Κάποτε βάλλεται καὶ πρὸ τῆς ἐρωτήσεως τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀνεστραμμένον, οὕτω· ¿ Τί θέλεις;

Τὸ Ἐπιφωνηματικὸν ἀκολουθεῖ φράσεις ἢ λέξεις, αἵτινες φανερόνουν θαυμασμόν, χαράν, λύπην, κτλ. Εὖγε! Ἀλλοίμονον!

Ὅταν φωνῆέν τι ἔχῃ ἐπάνωθέν του τὸ Διαιρετικὸν (¨), δὲν κάμνει μίαν φωνὴν ἢ συλλαβὴν ὁμοῦ μὲ τὸ ἔμπροσθέν του φωνῆεν, ἀλλὰ προφέρεται ὡς χωριστὴ συλλαβή· καθώς, Ἀΰλος. Τὸ ἄλλο δὲ Διαιρετικὸν (-) μεταχειριζόμεθα, ὅταν ἡ λέξις δὲν τελειόνῃ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, ἀλλὰ μία ἢ πλειότεραι συλλαβαὶ αὐτῆς μεταφέρονται εἰς τὴν ἀκόλουθον γραμμήν.

Ὁ Ἀπόστροφος λαμβάνει τὸν τόπον φωνήεντος, τὸ ὁποῖον ἀπεβλήθη· ὡς, Παρ' ἐμοῦ.

Τὴν Ὑποδιαστολὴν μεταχειριζόμεθα πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως· Ὅ,ΤΙ δὲν σημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὴν λέξιν, ὍΤΙ.

Ἡ Παρένθεσις περικλείει ἔννοιαν τινά, ἥτις δὲν συνέχεται ἀμέσως οὔτε μὲ τὰ προηγούμενα, οὔτε μὲ τὰ ἑπόμενα.

Τὰ Μαρτυρικὰ περικλείουν λέξεις ἢ φράσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνει τις ἀπὸ ἄλλους συγγραφεῖς.

ΠΙΝΑΞ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ,

Ἑλληνικῶν, Ἀραβικῶν, καὶ Ῥωμαϊκῶν.

Ἑλλην.	Ἀραβ.	Ῥωμ.	Ἑλλην.	Ἀραβ.	Ῥωμ.
ά ἕν	1	I.	κά εἰκοσιέν	21	XXI.
β' δύο	2	II.	κβ' εἰκοσιδύο	22	XXII.
γ' τρία	3	III.	κέ εἰκοσιπέντε	25	XXV.
δ' τέσσαρα	4	IV.	λ' τριάκοντα	30	XXX.
έ πέντε	5	V.	μ' τεσσαράκοντα	40	XL.
ϛ' ἕξ	6	VI.	ν' πεντήκοντα	50	L.
ζ' ἑπτά	7	VII.	ξ' ἑξήκοντα	60	LX.
ή ὀκτώ	8	VIII.	ό ἑβδομήκοντα	70	LXX.
θ' ἐννέα	9	IX.	π' ὀγδοήκοντα	80	LXXX.
ί δέκα	10	X.	ἐννενήκοντα	90	XC.
ιά ἕνδεκα	11	XI.	ρ' ἑκατόν	100	C.
ιβ' δώδεκα	12	XII.	σ' διακόσια	200	CC.
ιγ' δεκατρία	13	XIII.	τ' τριακόσια	300	CCC.
ιδ' δεκατέσ.	14	XIV.	ύ τετρακόσια	400	CCCC.
ιέ δεκαπέντε	15	XV.	φ' πεντακόσια	500	D.
ιϛ' δεκαέξ	16	XVI.	χ' ἑξακόσια	600	DC.
ιζ' δεκαεπτά	17	XVII.	ψ' ἑπτακόσια	700	DCC.
ιή δεκαοκτώ	18	XVIII.	ώ ὀκτακόσια	800	DCCC.
ιθ' δεκαεννέα	19	XIX.	ἐννεακόσια	900	DCCCC.
κ' εἴκοσι	20	XX.	͵α χίλια	1000	M.

ΤΕΛΟΣ.